

கலை
இலக்கிய
மாது
சஞ்சிகை

215

ஐப்பசி 2023

01.10.2023

100/-

ஜீவந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

பொதுசனநூலகம்

02 MAR 2024

மாநகரசபை
யாழ்ப்பாணம்

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

மு. அநாதரட்சகன்

பேராசிரியர் சபா, ஜெயராசா

ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா

இப்னு அஸ்மத்

வனஜா நடராசா

த. ஜெயசீலன்

கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

மலரன்னை

மண்டைதீவு கலைச்செல்வி

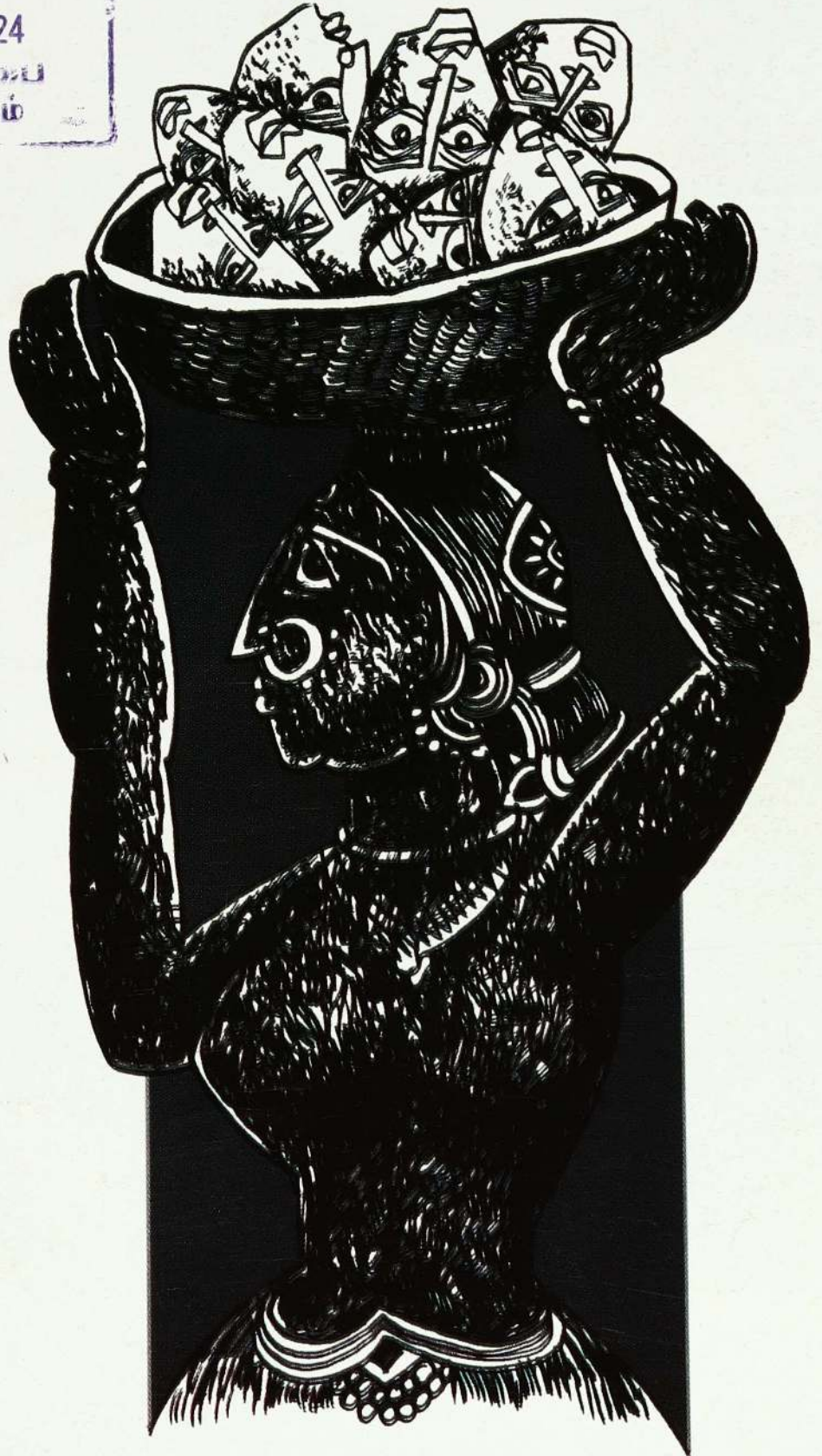
பெருமாள் கணேசன்

மாதவி உமாசுத சர்மா

பா. சிவதர்சன்

மொழிவரதன்

கனிவுமதி



பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- மலரன்னை - 06
மண்டைதீவு கலைச்செல்வி - 12
பெருமாள் கணேசன் - 22
மாதவி உமாசுத சம்மா - 27
பா.சிவதர்சன் - 34

கவிதைகள்

- வனஜா நடராசா - 05
த.ஜெயசீலன் - 20
கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன் - 26



நேர்காணல்

- ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் - 28



விமர்சனம்

- மொழிவரதன் - 36
கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன் - 39

உள் ஓவியங்கள்

கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

கனிவுமதி

கட்டுரைகள்

- அந்தோனியோ கிராம்சியின் பொருண்மை கருத்துக்கள்
சில விளக்கங்களும் விரிவும்
மு.அநாதரட்சகன் - 03



- கலைகளும் சமூக வர்க்கப் போராட்டங்களும்
போரசிரியர் சபா.ஜெயராசா - 09

- “இரவல் தாய்நாடு” படைத்த எழுத்தாளமை செ.யோகநாதன்
தமிழ்த்தேசியத்தில் பற்றுள்ள முற்போக்குப் படைப்பாளி
ஐங்கரன் விக்னேஸ்வரா - 15



- நோபல் நோக்கிச் செல்கின்ற
போலந்து நாட்டு இலக்கியம்
இப்னு அனீமத் - 18

[Ptejp]

2023 ஐப்பசி இதழ் - 215

விரதம் ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவ்யந்தன்

ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிப்பிரதி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K.Bharaneetharan,

Kalaiahram,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!

- பாரதிதாசன்-



தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் “நூறு மலர்கள் மலரட்டும்” புத்தக அரங்க விழா ஈழத்தின் முன்மாதிரியான செயற்பாடு

50 ஆவது ஆண்டில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை “நூறு மலர்கள் மலரட்டும்” என்னும் செயற்பாட்டின் கீழ் புத்தக அரங்க விழாவைக் கொண்டாடி வருகின்றது. அதாவது ஒவ்வொரு இடமாக சென்று புத்தகக் கண்காட்சியை 2 அல்லது 3 நாட்கள் நடாத்தி குறித்த இடத்தில் உள்ள மக்களை எமது நூல்களை பார்வையிடவும் வாங்கவும் வழி செய்கின்றது. இப்பாரிய முயற்சி வெற்றி பெற்று தொடர்ச்சியாக பல பாகங்களிலும் நடைபெற்று வருகின்றது. பாடசாலை மாணவர்கள், வாசகர்கள், படைப்பாளர்கள் எனப் பலரும் இச் செயற்பாட்டின் மூலம் பல நன்மைகளை அடைவதோடு எமது நூல்களைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்கின்றார். அத்துடன் ஒவ்வொரு நாளும் சில புத்தகங்களையும் அறிமுகம் செய்து விமர்சன உரைகளை நடாத்தி வருகின்றது. இதுவும் வரவேற்பிற்குரிய செயல் தான். சில சமயங்களில் ஒரே படைப்பாளரை பெரும்பாலான இடங்களில் கொண்டாடுவது ஏன் என்பது புரியாமல் இருந்தாலும் இவ்வாரிய செயற்பாடும் பாரட்டிற்குரியது. குறித்த இடத்தை சார்ந்தவர்களின் படைப்புகளை அவர்களது இடங்களில் நடைபெறுகின்ற போது கவனத்திற்கு கொண்டு வருவது சிறப்பானது என நினைக்கின்றேன். பல நூல்கள் இவ்வாறான செயற்பாடு மூலம் அறிமுகம் செய்யப்படுவது மிகுந்த பாராட்டிற்குரியது. மேலும் நிகழ்வின் முக்கியமான நிகழ்வாக தினமும் மாலை வேலைகளில் நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டு வருகின்றமை சிறப்பிற்குரியது. குறிப்பாக சண் நாடகக் குழுவினரின் பல நாடகங்கள் இவ்வாறு ஆற்றுகை செய்யப்பட்டு வருகின்றது. புத்தகப் பண்பாடு வளர்க்கப்படுவதுடன் எமது அரங்க கலைகளையும் வளர்த்து வருவது பாராட்டிற்குரியது. இவ்வாரிய செயற்பாட்டிற்கு நாம் அனைவரும் பக்க பலமாக இருந்து எமது நூல்கள் பல்வேறு மட்டங்களிலும் வாசித்தலுக்கு உட்படுவதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். குறித்த கண்காட்சிகளை சென்று பார்க்க வேண்டும். பிள்ளைகளைக் கூட்டிச் சென்று காண்பிக்க வேண்டும். புத்தகப்பண்பாடு பிள்ளைகள் உள்ளத்தில் குடி கொண்டால் அவர்கள் தீய பழக்க வழக்கங்களை கற்க மாட்டார்கள். ஊர் கூடித் தேர் இழுப்போம்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு.யாழ்வன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

அந்தோனியோ கிராம்சி யின் பொருண்மைக் கருத்துக்கள் சில விளக்கங்கள், விரிவுகள்



இத்தாலியின் சிந்தனையாளரும், புரட்சியாளருமான கிராம்சியின் கருத்தாக்கங்களை கீழைத்தேச நாடுகள் பரவலாக முன்னெடுக்க வேண்டும் என்பது பற்றி அறிஞர்கள் பலரும் இன்றும் கவனத்தைச் செலுத்தி வருகின்றனர். புரட்சிகரமாற்றத்துக்கான மூலங்களைக் கொண்டிருக்கும் இச் சிந்தனை பற்றிப் பரவலாகப் பேசப்படுகிறது.

அந்தோனியோ பிரான்சிஸ்கோ கிராம்சி (Antonio Francesco Gramsci) 20.01.1881ல் இத்தாலியில் பிறந்தவர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலை சிறந்த மார்க்சிஸ்ட். ரூரில் பல்லைக்கழகத்தில் கல்வி பயின்றவர். தத்துவவாதி, பத்திரிகையாளர், அரசியல்வாதி, புரட்சிவாதி எனப்பட பன்முக ஆளுமைக் குரியவர். இத்தாலிய பொதுவுடமைக் கட்சியின் தாபகர். இரண்டாம் உலகப் போர்க்காலத்தில் முசோலினியின் பாசிச சர்வாதிகார ஆட்சியை எதிர்த்தவர். இதனால் இருபது ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டு சித்திரவதை களுக்கு உள்ளானவர். சிறைக்குள் இருந்து 3000 பக்கங்களைக் கொண்ட 32 குறிப்பேடுகளை எழுதினார். அவை "தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறைக்குறிப்புகள்" என நூலாக வெளிவந்தது. கடுமையான நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டு 1937ல் தனது 46வது வயதில் காலமானார்.

01

மார்க்சிச தத்துவத்தினை பல்வேறு கோணங்களில் விமர்சித்தும், விரிவு படுத்தியும் வளர்த்தெடுத்து வந்த அறிஞர்கள் பலருள்ளனர். அத்தகையவர்களுள் முக்கியமானவர் இத்தாலியின் தத்துவவாதியான அன்ரனியோ பிரான்சிஸ்கோ கிராம்சி (Antonio Francesco Gramsci) ஆவார்.

இத்தாலியின் சிந்தனையாளரும், புரட்சியாளருமான கிராம்சியின் கருத்தாக்கங்களை கீழைத்தேச நாடுகள் பரவலாக முன்னெடுக்க வேண்டும் என்பது பற்றி அறிஞர்கள் பலரும் இன்றும் கவனத்தைச் செலுத்தி வருகின்றனர். புரட்சிகரமாற்றத்துக்கான மூலங்களைக் கொண்டிருக்கும் இச்சிந்தனை பற்றிப் பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. வரலாற்றுப் போக்கிற்கு ஏற்ப தத்துவங்களின் போக்கும் மாற்றத்துக்குள்ளாகியே வந்துள்ளது. அவ்வகையில் மார்க்சிசமும் காலத்துக்கும், சூழலுக்கும் உகந்த வகையில் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறது.

அவ்வகையில், மார்க்சிசத்தை செழுமைப்படுத்தி வளர்த்தெடுத்த கிராம்சியின் சிந்தனைகள் புதிய கண்ணோட்டங்களைக் கொண்டிருக்கிறது. பொருளாதார நெருக்கடியே புரட்சியைத் தீர்மானிக்கிறது எனும் கராரான மார்க்சிய மூலவர்களின் விளக்கத்துக்கு மாறாக, பண்பாடு குடிமைச் சமூகம், கருத்துநிலை மேலாண்மை ஆகியனவும் புரட்சியை உருவாக்குவதில் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன என்ற கருத்தை கிராம்சி முன்வைத்தார். இக்கருத்தாக்கும் தத்துவ உலகில் முக்கியமானதாக நோக்கப்படுகிறது. கிராம்சி இவற்றினூடாக, இத்தாலி நாட்டின் கிறிஸ்தவ மதம், தேசியம் பிற்காலத்திய பாசிசம் போன்றவை எவ்வாறு வெகுசன செல்வாக்குக்கு வந்தடைந்தன என்பது குறித்தும் விளக்கினார்.

02

அரசு என்பது ஆளும் வர்க்கத்தின் அதிகார இயந்திரம் என்பது மார்க்சிசத்தின் மூலக்கருத்தாகும்.

ஆளும் வர்க்கத்தின் நலன்களைப்பாதுகாக்க அரசு இயந்திரம் பொலிஸ், இராணுவம், அரசியல் சட்டம், நீதித்துறை என்பவற்றைப் பயன்படுத்தித் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறது என்பதே இதன் விளக்கம். கிராம்சியின் சிறப்பு எதுவெனில், இந்த விளக்கத்தோடு மட்டும் திருப்தி காணாது, அரசின் குணாம்சங்கள் தவிர்ந்த ஆளும் வர்க்கத்தின் உள்ளமைந்த பிறவடிவங்களையும் தேடியடைய முயன்றார்.

அதன் விளைவாகவே “குடிமைச் சமூகம்”(Civil Society) என்கிற கருத்தாக்கத்தை முன் வைத்தார். கிராம்சியின் கருத்துப்படி குடிமைச் சமூகம் என்பது நேரடியாக அரசியல் பண்போ, பொருளாதாரப் பண்போ கொண்டிராத தனித்த பிரிவு என்றார். பொருளாதாரம் என்ற அடிக்கட்டுமானத்தில் இருவகையான கட்டுமானங்கள் உள்ளதாக விளங்கினார். அவை நாம் ஏலவே அறிந்த அரசியல் கட்டுமானம், மற்றையது குடிமைச் சமூகம் என்பனவாகும். அரசியல் கட்டுமானம் ஆளும் வர்க்கத்தின் நலன்களுக்குத்துணை நிற்பது தன் ஆதிக்கத்தைப் பேண வன்முறை வடிவங்களைப் பிரயோகிக்கின்றது. அரசு தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள எவ்வித ஒளிவுமறைவுமின்றி பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்துகிறது என்றார். மற்றையது, குடிமைச் சமூகம் கட்டுமானம் என்பது, இது குடும்பம், மதம், கல்வி, கலாசாரம் போன்ற நிறுவனங்களின் வழியாக ஆளும் வர்க்கத்துக்கு ஆதரவான பொது சம்மதத்தை (Consent) உருவாக்குகின்றது என கிராம்சி விளக்கினார். இதனை ஆளும் வர்க்கம் கனகச்சிதமாகச் செயல்படுத்தி வருகிறது. குடிமைச் சமூக நிறுவனங்கள் மூலம் தனது கோர முகத்தினை மறைத்துக் கொண்டு செயல்படுகிறது.

அரசு தான் மக்கள் நலனுக்காக ஒரு பொது ஒழுங்கில் செயல்படுவதாகக் காட்டிக் கொள்கிறது. சமூக அமைதியில் அக்கறை கொண்டுள்ளதாகவும் நிரூபிக்க விளைகிறது. ஆளும் வர்க்கம் குடிமைச் சமூகத்தில் தனது மேலாண்மையைச் சாதிக்கையில், தனது நலன்களுடன் இயைந்து போகக்கூடிய இன்னும் சில வர்க்கங்களை துணையாகக் கொண்டு தந்திரோபாயமாக செயல்படுகிறது. இதன் மூலமே ஆளும் வர்க்கத்தினால், குடிமைச் சமூகத்தில் தனக்கென ஒரு பொது முகத்தைப் பேண முடிகிறதென கிராம்சி விளக்கினார்.

03

இங்கு கிராம்சியின் சிறப்பு எதுவெனில், குடிமைச் சமூகம் (Civil society) மேலாண்மை (Hegemony) போன்ற கருத்தாக்கங்களின் மூலம் ஆளும் வர்க்கம் போலியாக உருவாக்கும் பொதுச் சமூக சம்மதத்தின் உள்ளக இயங்கியலை கண்டு அற்புதமாக வெளிப்படுத்தியமை ஆகும். இதன் மூலம் அரசு இயந்திரத்தின் பொருளாதார நலன் அதிகாரம் எனும் ஒற்றைத் தளத்தினையும் தாண்டி, பன்மைத்தன்மை கொண்ட ஒரு தளத்தினை கிராம்சி இனங்காட்டியுள்ளார்.

“மேலாண்மை (Hegemony) என்ற கருத்தாக்கம் மார்க்சிச மூலவர்களால் முன்னரும் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒன்றுதான். ஆனால், கிராம்சி குறிப்பிடுவது இன்னொரு வகையிலானது. அறிவு, சிந்தனை சார்ந்த துறைகளைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கின்ற அமைப்புக்களாலும், தனி மனிதர்களாலும் சாதாரண மக்கள்

மத்தியில் பரப்பப்பட்டு வருகின்ற வாழ்க்கை பற்றிய கண்ணோட்டமே “மேலாண்மை” (Hegemony) எனக் கூறினார்.

குறிப்பாக, அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதிலும், அதனைப் பேணிக் காப்பதிலும் அதிகார வர்க்கம் கையாளுகின்ற நடைமுறைகளை உள்ளடக்கியதுதான் “மேலாண்மை” என்பதே இதன் சாரமாகும் கிராம்சி “கருத்துநிலை” குறித்தும் விளக்கினார். கருத்தியல் என்பது அதிகாரத்துடன் தொடர்புடைய ஒன்று அதிகாரம் மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி வைத்திருக்கும் நிலமையில் கருத்தியல் சமூக சமத்துவமின்மையை நியாயப்படுத்தவும் பயன்படுகிறது. மக்களது சிந்தனையில் திணிக்கப்பட்ட கருத்தியல் அவர்களை ஒடுக்குவதற்கான ஒப்புதலை / சம்மதத்தையும் பெற்றுத்தருகின்றது. தருணங்களில் ஒடுக்குதலால் விளையும் வேதனைகள், துன்பங்களைக் கூடத்தணிக்க கருத்தியல்கள் உதவுவதாகக் கூறினார்.

04

கிராம்சி தனது தத்துவப் பார்வையை மார்க்சிய வழி நின்றுமேலும் கூர்மைப்படுத்தினார் என்பது முக்கியமானது. இத்தாலியப் பொதுவுடமைக்கட்சியின் செயலாளராகப்பணி செய்த அனுபவமும், அன்றைய முசோலியின் பாசிச சர்வாதிகார அரசியல் நிலமையும் கிராம்சியின் சிந்தனைக்கு வலுச்சேர்த்தன. தத்துவமும் கோட்பாடுகளும்ற்ற அரசியல் நடைமுறைகள் பயன்ற காரியம் எனக் கருதினார். அவ்வகையில் அவரது சமூகவியலில் பார்வையானது புரட்சிகர சமூகமாற்றத்தினை அவாவிய இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்தினால் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது.

05

கிராம்சியின் அரசியல் பார்வையானது பண்பாடு சார்ந்த சமூக நடத்தைகளையும், கலாசார அமைப்புக்களையும் கவனத்தில் கொண்டது. அத்துடன் தான் வாழ்ந்த இத்தாலியின் சமூக நிலமைகள், வரலாற்றின் தூலமான நிலைமைகள், பாசிச அரசின் உருவாக்கங்கள், அதன் உருவாக்கத்தில் அறிவாளிகள் எனப்படுவோரது வகிபாகம் என்பவை குறித்து பகுப்பாய்வு செய்வதில் அக்கறையாய் இருந்தார்.

கிராம்சியின் குடிமைச்சமூகம் பற்றிய கருத்தாக்கத்தில் அல்தூசரின் கருத்தியல் அரசு இயந்திரம் (Ideological State apparatus), ஹெர்பர்ட் மார்க்கியூசின் ஒற்றைப்பரிபாண மனிதன், பூக்கோவின் அறிவும் அதிகாரமும் போன்ற கருத்தாக்கங்களின் செல்வாக்கு உள்ளது. அவ்வகையில் மார்க்சிச அடிப்படையிலான பின் நவீனத்துவத் தேடல்கள் கிராம்சிய சிந்தனையில் உள்ளதாகக் கூறுவோரும் உளர்.

06

குடிமைச் சமூகம், மேலாண்மை குறித்த கண்டு பிடிப்புகளோடு கிராம்சி சோசலிசப் புரட்சியின் செயல் திட்டங்கள் பற்றியும் விவரித்தார். மார்க்சியர்கள் அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு முன்னதாக, குடிமைச் சமூக மேலாண்மையை நோக்கி நகர வேண்டுமென முன் மொழிந்தார். ஆளும் வர்க்கத்தின் குடிமைச் சமூக



மேலாண்மைக்குள் மார்க்சியர்கள் தீவிரத்தலையீடுகளை நிகழ்த்தி கருத்தியல் பொதுச் செல்வாக்கை (Counten Hegemony) கைப்பற்ற வேண்டும் என்று கிராம்சி கூறினார். இதனைச் சாத்தியப்படுத்த தொழிலாளர், விவாசாயிகள், பதிய அறிவுத் தொகுதியினர்களிடையே உண்மையான கூட்டணியொன்று அமைய வேண்டுமென்று அவர் கூறினார்.

07

கிராம்சியின் முக்கியத்துவம் அவர் முசோலினியின் பாசிச சர்வாதிகாரத்தை எதிர்ப்பதில் தீவிரம் காட்டியமையாகும். முசோலியின் ஆட்சியில் அவர் உருவாக்கிய கருஞ்சட்டைப் படையினர் அரசு இயந்திரத்தைப் பாதுகாத்து நின்றனர். பல படுகொலைகளைப் புரிந்தனர். இதற்கெதிராகப் பல மக்கள் போராட்டங்கள் வெடித்தன. இவற்றுக்கு கிராம்சி ஆதரவாக இருந்தார். இந்த வீராவேசமான போராட்டங்கள் பாசிச சக்திகளால் முறியடிக்கப்பட்டன.

முசோலினியைக் கடுமையாக எதிர்த்த கிராம்சி நீதிமன்றில் நிறுத்தப்பட்டார். முசோலினியின் பாசிச அரசு சார்பான வழக்கறிஞர் விசாரணையின்போது,

“இந்த மூளையை இருபது ஆண்டுகளுக்கு செயலிழக்கச் செய்ய வேண்டும்”

('we must stop his brain from working for twenty year's) என

வேண்டுகோள் விடுத்தார். நீதிமன்றமும் அதனை ஏற்று கிராம்சிக்கு 20 வருடங்கள் சிறைத்தண்டனை விதித்தது, ஆயினும் கிராம்சி சிறையிலிருந்தபடி தனது ஆய்வுகளைச் செய்தார். நிறைய வாசிப்பில் ஈடுபட்டார்.

சிறையில் இருந்தபோது கிராம்சி எழுதியவை 'The Prison Note Books' என நூலாக வந்தது. அது தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது “தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிறைக்குறிப்புக்கள்” என வெளிவந்தது.

கடுமையான நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு சிறையிலிருந்து வெளிவந்த கிராம்சி சிறிது காலத்தில் தனது 46 வது வயதில் உயிரிழந்தார்.

இலங்கையின் சூழலிலும் கிராம்சியின் குடிமைச் சமூகம், கலாசார மேலாண்மை போன்ற கருத்தாக்கங்களை பொருத்திப்பார்க்க முடியும். கிராம்சிய சிந்தனையின் புரிதலில் இங்கு நிலவும் மொழி, இன, மத பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகளையும் புரிந்து கொள்ள இயலும். இலங்கையில் சிங்கள மொழியும், இனமும், பண்பாடும் தொடர்ந்து தனது மேலாண்மையைப் பேணிக் கொள்கிறது. அது தன் கருத்தியல்கள் வழி ஆதிக்க சக்தியாக உருவெடுத்துள்ளது.

அந்த மேலாண்மையின் அடிப்படையில் தன்னைக் கட்டமைத்து வலிதாக நிலை நிறுத்தியும் வருகிறது என்பதை கிராம்சிய சிந்தனை வழி சிந்திக் இயலுமாகிறது.

கலந்து விட்டேன்

கவின் பெறு கலைகளாம்
எழில் மிகு வனைதல்களாம்
அழகிய எண்ணங்களாம்
இணைந்திடும் பின்னல்களாம்
கவிகளின் ஊர்வலமாம்
என் எண்ணங்களின் வண்ணங்களாம்
உணர்வுகளின் புரிதல்களாம்
எழில் கொள் சிற்பங்களாம்
ஆயிரம் கனவுகளாம்
கனவுகளின் நனவுகளாம்
உயிரின் ஜீவதாமகமாம்
தேடலின் ஊற்றுகளாம்
ஊற்றுகளின் பாய்ச்சலாம்
பாய்ச்சலின்
இரண்டறக் கலக்கலாம்
கலந்து விட்டேன்
பேரண்டத்தின் ஊற்றினிலே

தவப் பயன்

வாழ்க்கை ஒரு தவம்
வாழ்தல் ஒரு தவம்
காத்திருப்பு ஒரு தவம்
ஆம்
விடியலுக்கான காத்திருப்பும்
தவமே
தவம் ஒரு தொடர் யாகம்
யாகம் ஒரு தொடர் தவம்

இறுதி இணைவு
தவப் பயன்
எல்லாம் தவம்
எல்லாம் தவம் பயன்
வாழ்வே
தவம், தவப் பயன் தான்.

தியானம்...

இருமை நீக்கி
ஒருமைக்குள்
அறியாமை நீங்கி
ஞானத்தில் இருள் நீங்கி
ஒளியினில் துன்பம் நீங்கி
இன்பம் பெருக
கனவுகள் மெய்ப்பட
நனவுகள் சிறக்க
இதோ ஒரு தியானம்

இருப்பு

சக்திக்குள்
சகலதும் கண்டேன்
முழுமைக்கும் அவளே
முடிவும் அவளே
ஆரம்பம் அவளே
தொடக்கமும் முடிவும் இன்றியும்
அவளே...
அவளின் இருப்பு
உயிர்களின் இருப்பு

வனஜா நடராசா கவிதைகள்

என்...

என் மௌனமே
ஒரு பதில் தான்
என் காத்திருப்பும்
ஒரு தேடல் தான்
என் அன்பே
ஒரு வாழ்க்கை
என் கவிதையே
என் உணர்வுகள் தான்
என் விடையே
மௌனத்திற்குத் தான்...
என் காத்திருப்பே
ஒரு நிறைவிற்காகத் தான்

கவிதை

கவிதை மொழியே
என் உயிர்
என் கவிதையே
நீ என் காதல்
என் காதலே
நீ ஒரு கவிதை

தீவினை

மதியம் நேரம் ஒரு மணி இருக்கும். “கதிர் ஸ்ரோர்ஸ்” முதலாளியான கதிரேசன் கவுண்டரில் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தார். உச்சிப் பொழுதாகையால் கடைக்கு வாடிக்கையாளரின் வரவு குறைந்திருந்தது. எதையோ நினைத்துக் கொண்டவராய் அவர், அங்கு எடுபிடையாக வேலை செய்யும் சாந்தனை அழைத்தார்.

“டேய் பெடியா! வீட்டுக்குப் போய் அம்மாட்ட சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு வா. அங்கை இங்கை நிண்டு மினக்கடக்கூடாது. “சட்”டென்று வந்திட வேணும். தெரிஞ்சுதா?”

முதலாளியின் கண்டிப்பான உத்தரவுக்கு அடிபணிந்தவனாய் சாந்தனும் புறப்பட்டுப் போனான். கதிரேசனது மூளை தீவிரமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது. “உவன் பெடியன் வீட்டுக்குப் போய் எக்கணம் மனுசி சாப்பாடு கட்டிக் குடுத்து, அவன் சாப்பாட்டோட இஞ்சை வந்து சேர எப்பிடியும் இரண்டு மணிக்கு மேல ஆகிவிடும். பள்ளிக்கூடம் விட்ட உடன பிள்ளையள் நெருக்கமாய் வந்து நிற்பினம். நான் வியாபாரத்தைக் கவனிக்கலாம். பெடியனுக்கு இந்த விசயமெல்லாம் தெரியக் கூடாது. அவன் மூலமாய் கதை அம்பலத்துக்கு வந்தால்... என்றைகதி”

சிந்தனை அபாரமாக வேலை செய்ய, அவர் சுறுசுறுப்படைந்தார். உள்ளே மூடைகளுக்கடியில் பதுக்கி வைத்திருந்த இனிப்பு பாக்கு போன்ற வகையறாக்களை எடுத்து வந்து கவுண்டரில் இருந்த தனது மேசையின் இழுப்பறைக்குள் பக்குவப் படுத்திக் கொண்டார். நேரம் ஒன்றரையைக் காட்டிய சற்று நிமிடங்களில் வியாபாரம் களை கட்டத் தொடங்கி விட்டது. மேசையின் இடதுபக்க இழுப்பறையிலிருந்து பொருள் வெளியேற, வலது புற இழுப்பறை பண நோட்டுக்களால் நிரம்பியது. கதிரேசனது மனமோ உற்சாகத்தில் கரை புரண்டது.

அவருடைய வியாபாரம் முடிவுற்று ஓய்வுக்கு வந்தபோது தான் சாந்தன் அரக்கப்பறக்க உணவுப் பொதியுடன் ஓடி வந்தான்.

“கழுதைவாற நேரத்தைப் பார். மனிசனுக்குப்

06 பசி வந்து களையில் ஓய்ஞ்சு போய் இருக்கிறன்.

ஜீவந்தி 215 - ஜப்பசி 2023



இப்பதான் சாப்பாட்டோட வாறார்”

பல்லை நறுமியவாறு சாந்தனைத் திட்டியவர், அவன் கொண்டு வந்து கொடுத்த உணவுப் பொட்டலத் துடன் கடையின் உட்புறத்தை நோக்கிப் போனார். போகும் போதும் சாந்தனை எச்சரிக்கத் தவறவில்லை.

“நான் சாப்பிட்டிட்டு வருமட்டும் கடையைக் கவனிச்சுக்கொள். என்ன!”

ஓடி வந்ததில் சாந்தனுக்கு மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கியது. அரை கிலோமீற்றர் தொலைவிலிருக்கும் அவரது வீட்டிலிருந்து ஓடி வருவதென்றால் பன்னிரண்டு வயதுப் பையனுக்கு இளைக்காதா. என்ன... முன்புறம் போனவன் அங்கு அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த உருளைக்கிழங்கு மூடையின் மீதுசாய்ந்து கொண்டவனாய் சற்று நிதானமாக மூச்சு வாங்கி நிதான நிலைக்கு வந்தான்.

“டேய்! நீ சாப்பிட்டிட்டியே?”

தோளில் போட்டிருந்த துவாய்த் துண்டினால் வாயைத் துடைத்துக்கொண்டே ஏப்பம் ஒன்றை வெளியேற்றியவாறு முதலாளி கேட்டார். அவருக்குத் தெரியாமல் அவன் எப்படிச் சாப்பிட்டிருக்க முடியும். இல்லை என்று தலையை மட்டும் ஆட்டினான், சாந்தன். குதர்க்கமான கேள்வியொன்றை மீண்டும் அவன் மீது தொடுத்தார்.

“சாப்பாடு கொண்டு வந்த நீயே?”

“இல்லை”

இப்போது வாய்திறந்து பதில் வந்தது.

மேசையின் இழுப்பறையைத் திறந்து ஒரு நூறுரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டியவாறே கூறினார்.

“இந்தா! இதைக் கொண்டு போய் பக்கத்து பேக்கரியில் பாண் வாங்கிக் கொண்டு வந்து சாப்பிடு. உனக்குத் தாற காசையெல்லாம் கணக்கு வைச்சு உன்ரை சம்பளத்தில் கழிச்சுப் போடுவன். என்னவிளங்குதோ?”

“சரி ஐயா”

பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு ஓட்டமாய் ஓடினான் பேக்கரிக்கு. அரை இறாத்தல் பாணை வாங்கி வந்தவன் தண்ணீர் போத்தலுடன் சாப்பிட உட்கார்ந்தான். வெறும் பாணை விழுங்க மறுத்தது, தொண்டைக் குழி. மிடறு மிடறாக தண்ணீரைக்குடித்து ஒருவாறு அரைவாசிப் பாணைத்தான் அவனால் உள்ளே தள்ள முடிந்தது. மிகுதியை வீட்டிற்குக் கொண்டு போனால் தங்கச்சிக்குக் கொடுக்கலாம் என்ற அங்கலாய்ப்புடன் பத்திரப்படுத்தி வைத்துவிட்டு, போத்தலில் மீதிருந்த தண்ணீரையும் குடித்துவிட்டு எழுந்தான், சாந்தன்.

ஏழைகள் வயிறு பசியினால் புகைவதை கதிரேசன் போன்ற முதலாளிமார் உணருவதில்லை. பணத்தை எப்படி குறுக்கு வழியில் அடையலாம் என்பதே அவர்களது குறிக்கோளாக இருக்கிறது. இல்லையென்றால் ஒருவருடத்திற்கு முன் சாதாரண பெட்டிக்கடை ஒன்றை நடத்தி வந்த கதிரேசன், இன்று “கதிர் ஸ்ரோர்ஸ்” சுக்கு முதலாளியாக ஆகி இருக்க முடியுமா?

“டேய் பெடியா! இஞ்சை வா. இந்த உருளைக் கிழங்கு, வெங்காயம் மூடைகளை அரக்கி உள்ளுக்கு விடு. வெய்யில் படுறது கண்ணுக்குத் தெரியேல்லையே?”

அவருடைய பலமான உத்தரவுக்கு பணிந்தவனாய் சாந்தனும் தனது பலமனைத்தையும் பியோகித்து அந்த மூட்டைகளை பின்புறமாகத் தள்ளி வைத்தான். தந்தையை இழந்து விட்ட அவனுக்கு வீட்டின் வறுமை நிலை தந்திருக்கும் பணி அது. ஆனால் கதிரேசனுக்கோ... வேறு வேலையாட்களை வைத்தால் சம்பளம் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டி வருமே என்ற ஆதங்கம். இயன்றவரை பணத்தைச் சேகரிக்க வேண்டும் என்பது தான் அவரது ஒரே குறிக்கோள்.

கடையைச் சுற்றி ஒரு நோட்டமிட்டு விட்டு கவுண்டரில் இருந்த நாற்காலியில் போய் அமர்ந்து கொண்டார், அவர். உண்டகளை அவரை ஆட்கொள்ள, நித்திராதேவி அவளை நெருங்கி வந்து கிறக்கத்தில் ஆழ்த்த, அவர் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தார்.

எதிரே மேசையில் கிடந்த அலைபேசியின் அலறல் அவரைத்திடுக்கிட்டு எழ வைத்தது. கண்களைக் கசக்கியவாறே அலைபேசியை எடுத்து தொடர்பு கொண்டார். மறுபக்கத்திலிருந்து மனைவி மங்களம் குரல் கொடுத்தாள்.

“இஞ்சாருங்கோப்பா. தம்பி எடுத்தவன்”

“என்னவாம்”

கரிசனையுடன் வந்தது குரல்.

“கம்பஸ்ஸில் அவனோட படிக்கிற பிள்ளையெல்லாம் சேர்ந்து ரூர் போகினமாம்.”

“போகட்டுமன். அதுக்கென்ன”

விட்டேத்தியாக பதிலளித்தவரிடம் மங்களம் விஷயத்துக்கு நேரமாக வந்தாள்.

“அதுக்குத்தானப்பா காசு பத்தாயிரம் போட்டு விட்டாம்”

கதிரேசனுக்கு காசு என்றதும் வந்ததே கோபம்.

“சும்மா விசர்க்கதை கதையாத போன கிழமை தானே இருபத்தையாயிரம் போட்டு விட்டனான். அது எங்கை போட்டுது. இப்ப என்னட்ட காசு கிடையாது. அவனிட்டைச் சொல்லு”

அலைபேசியை பட்டுடன மேசைமீது வைத்தவர், வாய்க்குள் புறுபுறுக்கத் தொடங்கினார்.

“பெடி ஒண்டைப் படிக்கிறதுக் கெண்டு பேராதனைக்கு அனுப்பினதும் போதும். நான் இஞ்சை பணத்தை தண்ணியாய் ஊத்தி செலவழிக்க வேண்டியிருக்கு. நாலு காசை சம்பாதிக்க நான் படுறபாடு. அது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்”

மீண்டும் அலைபேசி ஒலித்தது. மனைவி மங்களம் தான் பேசினாள்.

“கேட்டியளே. தம்பி இப்பவும் எடுத்தவன். படிப்பு விசயமாய்த்தான் டூர் போகினமாம். உங்களால காசு அனுப்ப முடியாவிட்டால் சொல்லட்டுமாம். தான் படிப்பை விட்டிட்டு வாறனெண்டு சொல்லுறானப்பா”

பதிலெதுவும் சொல்லாமல் அலைபேசியைக் கீழே வைத்து விட்டு யோசனையில் மூழ்கினார், கதிரேசன்.

மகன் படித்து முடித்து பட்டத்தோடு வருவான். அரசாங்கத்தில் பெரிய உத்தியோகம் கிடைக்கும். பெருமளவு சீதனத்தோடு ஒரு மருமகளைத் தேடலாம் என்றெல்லாம் கனவில் திளைத்திருந்தவருக்கு அவன் படிப்பைக் குழப்பிக் கொண்டு வருவதற்கு இடமளிக்கக் கூடாது என்றொரு எண்ணம் துளிர்த்தது. மகனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றத் துணிந்து விட்டார்.

இப்படியாக அடிக்கடி அவரது மகனுக்கு பணத் தேவை எழுவதும் அவர் மனவிருப்பமின்றி அனுப்பி வைப்பதும் சகஜமாயிற்று. அவர்களுக்கு இடைநடுவில் நின்ற மங்களத்தின் நிலையை வர்ணிக்க வார்த்தைகளே இல்லை. மகனின் வேண்டுதல் ஒரு புறம். கணவனின் நச்சரிப்பு மறுபுறம். செய்வதறியாது மனதில் நெருப்பைச் சுமந்தவளாய் காலத்தை நகர்த்த வேண்டி யிருந்தது.

ஒரு நாள் காலை வேளை. கணவனை கடைக்கு அனுப்பிவிட்டு மங்களம் வீட்டு வாசலில் நின்றுருந்தாள். தீடி ரென அவள்முன் வந்து நின்று ஒரு மோட்டர் சைக்கிள்.

“என்ன மாமி! வாசலில் நின்று யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறியள்”

அது வேறு யாருமல்ல. அவளது அண்ணரின் மகள் மாலதிதான். மருமகளை வீட்டினுள் அழைத்து வந்து குசலம் விசாரிக்கத் தொடங்கினாள், மங்களம்.

“என்ன பிள்ளை. இந்த வெள்ளனக்காத்தால நீ எங்கை போட்டு வாறாய்?”

“அதையேன் மாமி கேட்கிறியள். என்ரை மகனைத்தான் கொண்டு போய் பள்ளிக்கூடத்தில் இறக்கிப் போட்டு வாறன்.”

“ஏன் அவனுக்கேதும் சுகயீனமே. வழமையாய் அவன் சைக்கிளிலைதானே போய் வாறவன்”

மாலதி தணிந்த குரலில் பதிலளிக்கத் 07

தொடங்கினாள்.

“மாமி! உங்களுக்கு ஒண்டும் தெரியாதே. உங்களை கடைவழிய போதை கலந்த இனிப்புகள், பாக்கு என்று விற்கினமாய். அதை வாங்கிச் சாப்பிட்ட பெடியள் என்ன செய்யிறதென்றே தெரியாமல் போதையில வாத்திமாரோட கூட முரண் பிடிக்கினமாம். ஊரெல்லாம் உதுதானே கதையாய்க்கிடக்கு”

மங்களத்துக்கு மனதில் தோன்றிய ஆத்திரத்தை அடக்க முடியவில்லை. ஆவேசமான வார்த்தைகளை அள்ளிவீசத் தொடங்கினாள்.

“ஆர் பிள்ளை அந்த குறுக்கால போவார். பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு வாழும் வளரும் பிள்ளைகள் சீரழிஞ்சு போறதுக்கு வழி காட்டுறவங்கள். குருத்து களைக் கருக்க நினைக்கிறவங்கள் ஒரு நாளும் நல்லாய் இருக்கு மாட்டாங்கள். ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால் தன் பிள்ளை தானே வளரும் என்று சொல்லு வினம். உவங்கள் ஊரார் பிள்ளையை உருக்கெடுக்க நினைச்சால் உவங்கட பிள்ளையள் தான் குட்டிச் சுவராய்ப் போயிடும். நான் வயிறெறிஞ்சு சொல்லுறன் உது நடக்காட்டி இருந்துபார்.”

மங்களத்தின் வார்த்தைகள் மாலதியின் மனக்குமைச்சலுக்கு ஒத்தடமாய் அமைந்தது.

“உதுக்காகத்தான் மாமி நான் பிள்ளையை தனிய சைக்கிளில் போய் வர விடுறதில்லை. நானே ஏத்திக் கொண்டுபோய் விட்டு பிறகு பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் போய் ஏத்தி வாறனான். உங்கை கனபேர் உப்பிடித்தான் செய்யினம்.”

“ஓம் பிள்ளை. நீ செய்யிறதுதான் சரி. பிள்ளையள் கெட்டலைஞ்சு போனால் பிறகு அது எங்களுக்குத்தானே பழியும் மன வருத்தமும்”

நமக்கென சொந்தமாக ஒரு நிலம் வேண்டும். அந்த மண்ணில் சுதந்திரமாக நமது பரம்பரை வாழ வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கத்தோடு ஆகுதியாகி யவர்களில் மங்களத்தின் சகோதரர்கள் இருவரும் அடங்குவர். அவர்களை நினைத்து ஒரு ஏக்கப் பெரு மூச்சினைத் தான் அவளால் விட முடிந்தது. பணம் ஈட்டு வது ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு எம்மவர் கள் குருரமாகச் செயற்பட்டு போதைப் பொருட்களை விநியோகித்து வருகிறார்கள். அதில் எமது இளசுகள் விளக்கை நாடி வரும் விட்டில் பூச்சிகளாக விழுந்து தமது வாழ்க்கையையே பணயம் வைத்து அழிந்து போகிறார்கள். இன்றைய கால கட்டத்தில் பெற்றோர்கள் மீது பாரிய பொறுப்பு ஒன்று சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. பிள்ளைகளை கண்டித்து கண்காணிப்புடன் வளர்க்க வேண்டியது அவர்களது கடமை. திட்டமிட்ட சதிக் செயலுக்குள் எமது வாரிசுகள் ஆகுதியாகி விடக் கூடாது. மங்களத்தின் மனவோட்டம் இது.

மங்களம் போட்டுக் கொடுத்த பசுப்பாலில் கலந்த தேநீரைக் குடித்து விட்டு மாலதி வீட்டிற்குக் கிளம்பி விட்டாள்.

“மாமி! வீட்டில எல்லாம் போட்டது போட்ட படி கிடக்கு. இனிப்போய்த்தான் எல்லா வேலைகளையும் பார்த்து, சமைச்சப்போட்டு ஒரு மணியெண்டதும் பிறகு வெளிக்கிடவேணும். அவனை ஏத்திக் கொண்டு வர போட்டு வாறன்”

குறுகுறுக்கும் மனத்துடன் மங்களம் தனது

வேலைகளைக் கவனிக்கப் போனாள்.

காலம் தன் போக்கில் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவர்களது மகன் கோபியின் பணத்தேவையும் அதிகரித்துக் கொண்டேயிருந்தது. அவன் ஒரு போதும் அப்பாவிடம் பணம் கேட்பதில்லை. மங்களத்திடம் தான் தனது வேண்டுகோளை சமர்ப்பிப்பான். கல்லிருந்து நார் உரிப்பது போல கணவனிடம் கெஞ்சி மன்றாடி அவனுடைய கணக்கிற்கு பணம் போடுவிப்பதற்குள் அவளுக்கு போதும் போதுமென்றாகிவிடும்.

ஒரு நாள் மாலை. பொழுது கருகும் நேரம். மங்களம் சுவாமிபடங்களுக்கு விளக்கேற்றி வைத்து விட்டு மனமுருகி தெய்வங்களை வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள். “கடவுளே! என்றை பிள்ளைக்கு நல்ல புத்தியைக் கொடு. அவன் அடிக்கடி காச வேணும் என்று என்னைக் கரைச்சல் படுத்த, நான் இவரைக் கெஞ்சி மன்றாடி, திட்டும் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறன். என்னை இந்த அவல நிலையிலை யிருந்து காப்பாற்று தெய்வமே” என மனதால் வேண்டிக் கொண்டாள். அவளது கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீர் அவளது மனக் குமுறலை பறைசாற்றியது.

“அவன் படிப்பை முடிச்சுக் கொண்டு வேலையாகிவிட்டான் என்றால் ஏன் எங்களைக் கரைச்சல் குடுக்கப் போறான். தன்ரை பாட்ட தானே பாத்துக் கொள்ளுவான்தானே”

மனதில் தோன்றியதை வாய் உச்சரிக்க, அவள் சுவாமி அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். அவளுடைய அலைபேசி அலறுவதைக் கேட்டதும் மனம் “திக்” கென்றது. தினமும் இப்படியான பொழுதுகளில்த் தான் கோபி அவளுக்கு அழைப்பு விடுவது வழக்கம்.

“கடவுளே! இன்றைக்கு எவ்வளவு கேட்கப் போறானோ” மனம் அடித்துக் கொண்டது. நடுங்கும் விரல்களால் அலைபேசியை எடுத்து தொடர்பு கொண்டவள், “ஐயோ! என்றை பிள்ளை” அலறியவாறு மயங்கி விழுந்து விட்டாள்.

அவலக்குரல் கேட்டு அயலவர் கூடினர். கதிரேசன் நடைப்பிணமாகத் தள்ளாடினார். படித்துப் பட்டத்தோடு மகன் வந்து சேருவான் என பெற்றோர்கள் காத்திருக்க... அவனோ பிணமாக பெட்டிக்குள் வந்தான். அவன் ஊசிமூலம் பாவித்த போதை மருந்தின் அளவு கூடியதால் அதுவே அவனுக்கு எமனாகி விட்டது என மரணச் சான்றிதழ் குறிப்பிட்டுக் காட்டியது. உற்றார், உறவினரின் அனுசரனையுடன் அவனது காரியங்கள் நடந்தேறின.

மாதம் ஒன்று கழிந்தது. கதிரேசன் தனது வீட்டுப்படியில் கல்லாகச் சமைந்திருந்தார். குத்திக் குதறும் அவரது மனச்சாட்சியைத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் தவித்தவர் ஒரு முடிவிற்கு வந்தவராய் மனைவி மங்களத்தை அழைத்தார்.

“நாளைக்கு நான் கடை திறக்கப் போறன். மதியம் சாப்பாடு எடுக்க நான் பெடியனை அனுப்புவன். அவனுக்கும் சேர்த்து இரண்டு சாப்பாடாய்க் குடுத்து விடு. என்ன!”

கணவனின் போக்கு மங்களத்துக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது.

அங்கே... சாந்தன் வழமைபோல் அன்றும் வந்து பூட்டிக்கிடக்கும் கடையைப் பார்த்து ஏம்பலித்தவாறு திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.





கலைகளும் சமூக வர்க்கமும்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

“கலைகளும் சமூக வர்க்கமும் (ARTS AND SOCIAL CLASS) என்பது விரிவான ஆய்வுப் பொருளாக எழுகை கொண்டுள்ளது. செவ்வியல் இசையும் ஆடலும் சமூக மேலடுக்கினரின் அதிகாரத்துடன் தொடர்புபட்டு நின்றாலும், நாட்டுப் புறக்கலைகள் தரங்குறைந்தவை என அவர்களால் ஒதுக்கி விடப்படுதலும் கலை வரலாற்றுப் பதிவுகளாக உள்ளன.

சீனாவின் இசை வரலாற்றை ஆராய்ந்தோர் அந்த நிலவரத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். யாயுஜி (YAYE) என்ற இசையும் அதனோடு இணைந்த ஆடலும் மேலாதிக்கத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் அமைந்திருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. கிறீஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் (1045-771) அந்த இயல்பு தோற்றம் பெற்றுவிட்டதென்றும் அது ஒழுங்கமைந்த ஆட்சிக்கு வலுவூட்டியதாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. (LIORA BRESLER, (2007) P.85)

அக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்த பொதுமக்கள் இசை, “சுயுஜி” (SUTUE) எனப்பட்டது. அதனை “செம்மை பெறா” (UNCULTIVATED) இசையென மேட்டுமையினர் என அடையாளப்படுத்தினர். செவ்வியல் இசை உயர் குடியினருக்கும் நாட்டார் இசை பொது மக்களுக்கும் என்றவாறு சமூக வர்க்க நிலை, இசை நிலைவரத்தோடு தொடர்புபட்டு நின்றது.

செவ்வியல் இசையையும் ஆடலையும் சமூகத்தின் மேலடுக்கினர் தமக்குரியவையாக வைத்திருக்கும் தனியுரிமையை ஏற்படுத்தினர். அதிகாரமும்

செவ்வியற் கலைகளும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டன. செவ்வியற் கலைகளின் பயில்வுச் செயற்பாடு வரன்முறையான கல்வியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. அதற்குரிய நூலாக்கங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்தியமரபில் உருவாக்கம் பெற்ற “நாட்டிய சாஸ்திரம்” (கி.மு 200 - கி.பி 200) வரன்முறைக்கல்விக்கும் செவ்வியல் ஆற்றுகைக் கலைகளுக்கும் உள்ள தொடர்பை வெளிப்படுத்தும்.

“நாட்டிய” என்பது ஆற்றுகையையும் “சாஸ்திர” என்பது, சட்டதிட்டத்தையும் (RULE) புலப்படுத்தும். இசை, ஆடல், அரங்கு ஆகியவற்றுக்குரிய விரிவான பாட ஏற்பாடாக “நாட்டிய சாஸ்திரம்” அமைந்துள்ளமையை இத்துறையில் ஆய்வை மேற்கொண்ட ஆய்வாளர் காலே புரெமோட் குறிப்பிடுவார் (KALE PRAMOD (1974) PP 52-54)

இந்திய மரபில் செவ்வியல் ஆடலும், இசையும் அளிக்கையும் மேலாதிக்க அதிகாரத்துடன் தொடர்புபட்டு நின்றமையை விளங்கிக் கொள்ள அறிவும் அதிகாரமும் பற்றிய பின்னைய கட்டுமை இயல் (POST STRUCTURALISM) சிந்தனைகளுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

“அறிவும் அதிகாரமும்” பற்றிய மிசேல் பூக்கோ (1924 - 1984) முன்வைத்த கருத்துக்கள் (FOCAULT (2008) THE HISTORY SEXUALITY, LONDON PENGUIN) பல்வேறு சிந்தனை அருட்டல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அதிகாரம், அறிவைத் தொடர்ந்து பயன் படுத்திய வண்ணமுள்ளது.



தனது தேவைக்கு ஏற்றவாறு அறிவை மீளமீள உருவாக்குதல், அதிகாரத்தால் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகிறது என்றவாறான கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

அறிவையும் அதிகாரத்தையும் பூக்கோ வர்க்க நிலையில் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கவில்லை. இந்திய மரபிலும் உலகளாவிய நிலையிலும் அறிவு மற்றும் செவ்வியல் கலைகள் அரசரதும் பிரபுக்களதும் அதிகாரத்தின் பிடிக்குள் இருந்தன.

அறிவு பற்றிய ஆய்வு நீண்டது. அறிவு என்பது தேடலாகும். மெய்ப்பொருள் காணல் அறிவின் நிறைவு என்பது திருக்குறள். இந்திய மரபில் அறிவினதும் செவ்வியற் கலைகளினதும் நிறைவு மோட்சமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. (PANDURANG VAMAN KANE (1971) PP 45-46)

அறிவு மற்றும் கலை ஆய்வு வளர்ச்சியில்

1. தகவல்

2. அறிவு

3. உயரறிவு (ஞானம்) என்ற மூவகையான பிரிவுகள் தோற்றம் பெற்றன. நிகழ்ச்சியின் அறிவிப்பு அல்லது செய்தியின் அறிவிப்பு, அல்லது தரவுகளின் வழங்கல், தகவலாகின்றது. அறிதரவு என்றும் தகவலைக் குறிப்பிடலாம். அதனைப் புரிதலும் ஒழுங்குபடுத்தலும், பயன்படுத்தலும், மேலும் வலுப்பெறச் செய்தலும், அறிவாகின்றது. அறிவிலிருந்து முகிழ்ந்து மேலெழுவது மெய்ப்பொருள் காணலாகின்றது.

கலை வளர்ச்சிக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் தேடல் அடிப்படையாகின்றது. டி.எஸ்.எலியட் தமது “திகழ் ரொக்” என்ற நாடகத்தில் (ELIOT, A.T.S (1934) THE ROCK, LONDON: FABER AND FABER) தேடலைப் பின்வருமாறு முன்வைத்தார்.

“தகவலில் மறைந்த

அறிவு எங்கே?

அறிவில் மறைந்த

ஞானம் எங்கே?”

தகவலும், அறிவும், ஞானமும் தொடர்ச்சியானவை. ஒன்றிலிருந்து மற்றையது முகிழ்ப்புக் கொள்ளும் இயல்புடையவை.

தகவல், அறிவு, ஞானம் தொடர்பான கருத்தாடல்கள் காலம்தோறும் நிகழ்ந்த வண்ணமுள்ளன. சமூகத்தின் சமனற்ற வளர்ச்சியிலும் ஏற்றத்தாழ்வு கொண்ட நிலையிலும், அறிவு மற்றும் கலைகள் மேலாதிக்கத்தை நிறுவுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படலாயின. அரசர்களதும் பிரபுக்களதும், கட்டுப்பாட்டில் இருந்த செவ்வியற் கலைகள் அதிகாரநிலை நிறுத்தலுக்குரிய கருவிகளாக்கப்பட்டன.

ஏற்றத்தாழ்வு கொண்ட சமூகத்தில் மேலாதிக்கத்தினது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள கலைகள், பொது மக்களிடையே மேலெழுந்த வல்லெதிர்புக்கலைகள் (RESISTANCE ARTS) என்ற பிரிநிலை உருவாக்கம் பெற்றது. மேலாதிக்கத்தினரது கட்டுப் பாட்டின் கீழ் செவ்வியற் கலைகள் அமைந்திருந்தன. எழுத்து வழியான இலக்கணத்துக்கும் விதிமுறைகளுக்கும் அவை உட்பட்டிருந்தன.

நாட்டுப்புறக்கலைகள் வல்லெதிர்ப்பு வடிவங்களாயின. எழுத்தறிவு அவர்களுக்குக் கிடைக்கப் பெறாத நிலையில் வாய்மொழிவாயிலாகவே கலைக்கட்டுமானம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. உழைப்போர் உணர்வுகளை அவை செறிவுடன் வெளிப்படுத்தின.

மேலாதிக்கத்தினர் அறிவை தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பதற்குரிய முன்னேற்பாடாக எழுதும் முறைமையை (எழுத்து வரிவடிவை) தனியுரிமையாக்கினர். தொன்மையான எகிப்தில் அந்த நிலைவரம் காணப்பட்டமை ஆய்வுகள் வழியாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. (ANNIS, HAROLD (2003) P.44)

அதே நிலைவரம் உலகம் முழுவதும் காணப்பட்டது. எழுத்தறிவும் வரன்முறைக் கல்வியும் இந்திய மரபில் உயர் குடியினருக்கு மட்டும் உரிய தனியுரிமையாக இருந்த நிலையை “ஏகலைவன்” தொன்மம் புலப்படுத்தும்.

கல்வி மற்றும் கலைகள் மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்துவதற்கும், சமூகத்தின் அதிகார நிலைவரங்களைப் பாதுகாப்பதற்குமான ஏற்பாடுகளாக அமைவதை மார்க்சிய வழிவந்த “உற்றறி கோட்பாடு” விரிவாக விளக்குகின்றது.

கல்வியும் கலைகளும் அரசியலை விட்டு நீங்கிச் செயற்படுவதில்லை. சமூகத்தின் அதிகாரக் கட்டமைப்பைத் தக்க வைப்பதற்குரிய ஒழுக்கவிதிகளை தொடர்ச்சியாகக் கையளிக்கும் முறைமை கல்வி சார்ந்த அரசியற் செயற்பாடாகவே நிகழ்த்தப்படுகிறது.

நடுநிலை (NEUTRAL) என்ற தடத்தில் கல்வியும் கலைகளும் இயங்குவதில்லை. மேலாதிக்கம் அவற்றைத் தமதாக்கிக் கொள்வதாலும், தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளப்பயன்படுத்திக் கொள்வதாலும், நடுநிலை என்பது இழக்கப்படுகின்றது. கல்வியும் ஒடுக்குமுறையும் தொடர்பான கருத்துக்கள் மார்க்சியத்தில் தொடங்கி, பிராங்போட்சி சிந்தனா கூடத்தால் விரிவு பெற்று, போலோபிரே ஜோ.எல்.சின்சிலோயி முதலாம் பல்வேறு சிந்தனையாளர்கள் வரை நீட்சி கொண்டு வருகின்றது.

மார்க்சியத்தால் இத்துறையில் முன்வைக்கப்படும் ஒரு கருத்து வடிவமாக “பொய்மை நிலை உணர்வறிகை” (FALSE CONSCIOUSNESS) அமைந்துள்ளது. அசமத்துவம், ஒடுக்குமுறை, உழைப்பின் இழப்பு முதலியவற்றை உற்றுணர்ந்து கொள்ள முடியாத நிலை பாட்டாளிகளிடத்தே நிலை நிறுத்தப்பட்டுள்ளது. அந்தச் செயற்பாட்டில் கல்வியும் கலைகளும் தனித்துவமான பங்களிப்பைச் செய்து வந்துள்ளன.

அவற்றை மாற்றி அமைக்கும் கலை சார்ந்த கருத்து வடிவங்களாக சோசலிச நடப்பியல், ஒடுக்கு முறை விடுவிக்கும் ஆடல்பாடல் அரசு மற்றும் கல்வி ஆகியவை மேலெழுந்தன.

பொய்மைநிலை உணர்வறிகையில் இருந்து விடுபட, கலைகள் பற்றிய பகுப்பாய்வும், வெறும் பெறுமானங்கள் பற்றிய மதிப்பீடுகளும் கை கொடுக்கும் திறன் கொண்டவை.

செவ்வியல் ஆடலும் இசையும் ஆடலும் அரசர்

களதும் பிரபுக்களதும் சுவையில் ஊறிநின்றன. நாட்டுப் புறக் கலைகள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உணர்வுகளுடன் ஊறி நின்றன. கலைகள் வர்க்க நிலைப்பட்டே வளர்ந்து வந்துள்ளன என்ற வேறுபாட்டை நோக்குதல் பகுப் பாய்வு நிலை நோக்கிய நகர்ச்சியாகின்றது.

அரசர்களையும் பிரபுக்களையும் மகிழ்விக்கும் வகையில் செவ்வியல் ஆடலும் இசையும் அமைக்கப் பெற்றன. ஆடம்பரமான ஆடை அணிகலன்கள் ஆடுவோரால் அணியப் பெற்றன. இந்திய மரபில் செவ்வியல் ஆடற் பொருளாக புராணக்கதைகள் எடுத்தாளப்பட்டன.

நாட்டார் வழக்காற்று மரபில் அவற்றுக்கு மாறு பாடான இயல்புகள் இடம் பெற்றன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கைக் கோலங்கள் ஆடலிலும் கூத்துக் களிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. எளிமையான ஆடல் அணிகலன்கள் புனையப்பட்டன. இணக்கல் முறையில் ஆடை கலன்கள் உருவாக்கப்பட்டன. நாட்டுப் புற வீரர்களின் கதைகள் கூத்துக்களின் பொருள்களாக அமைக்கப் பெற்றன.

இந்திய மரபில் வளர்ச்சி பெற்ற வேதாகம வழிபாட்டு முறைமையும் அதனோடு இணைந்த செவ்வியல் கலைகளும் நாட்டுப்புற வழிபாட்டு முறைமையையும் கலைகளையும் புறந் தள்ளிவைத்தன. அவை தாழ்ந்தவை என்ற கருத்தும் உருவாக்கப்பட்டது.

தமிழ்ச் சூழலில் கர்நாடக இசையும் பரத நாட்டியமும் வேதாகம வழிபாட்டோடு இணைந்திருந்தன. நாட்டார் வழக்காற்று மரபில் உருவான பாடல்களும் கூத்தும் கிராமிய தெய்வ வழிபாட்டுட னும் சடங்குகளுடனும் இணைந்திருந்தன.

ஐரோப்பாவில் வளர்ச்சி பெற்ற “மேலோங்கிய பண்பாடு” “தாழ்ந்த பண்பாடு” (WILLIAMS, RAYMOND (1983) PP 91-92) என்ற நிலைவரம் இந்தியச் சூழலில் இடம் பெற்ற கலை இருப்புக்கும் ஒப்புமையாகின்றது. பரத நாட்டியமும் கர்நாடக இசையும் உயர்பண்பாட்டு அடையாளங்களாயின. நாட்டுப்புற மரபில் உருவான ஆடலையும் பாடலையும் கூத்தையும் தாழ்ந்தவை என

மேட்டுமையினர் கருதினர்.

வர்க்க வேறுபாடு இசைக் கருவிகளின் பயன் பாட்டிலும் நீடித்திருந்தது. நாட்டுப்புறக் கலை யாக்கத்தில் உருவாக்கம் பெற்ற இசைக் கருவிகளாகிய முழவு, தப்பட்டை நையாண்டிமேளம், பறை, தப்பு, உடுக்கை, ஒத்து, வெண்கலக்குழல், பாரி ஒலிகை (நாகசுரம்) பாரி முகிழ் (தவில்) முதலியவற்றை கருநாடக இசை அரங்கில் பொதுவாகப் பயன் படுத்துதல் இல்லை, அக்கருவிகள் கர்நாடக இசையாளரால் ஒதுக்கிவிடப் பட்டன.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகப் பட்டமளிப்பு விழா மக்கள் ஊர்வலத்தில் பறை இசையை வழங்குதல், தமிழர் இசைக்கருவிப் பயன்பாட்டில் நிகழ்த்தப்பட்ட புரட்சி யாயிற்று.

வேதாகம வழிபாடும் சடங்குகளும் சமஸ்கிருத மொழியோடு தொடர்புபட்டுள்ளது. நாட்டார் வழிபாடும் சடங்குகளும் தமிழ் மொழி வயப்பட்டது. நாட்டார் வழிபாட்டு முறைமையும் சடங்குகளும் வேதகாலத்துக்கு முந்திய வழிபாட்டின் நீண்ட தொடர்ச்சியை வெளிப்படுத்தி வருகின்றன.

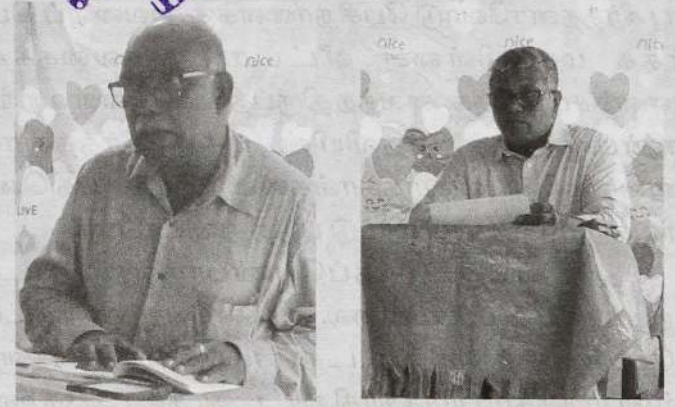
கருநாடக இசை மற்றும் பரநாட்டியப் பயில்வும் கலைச் சொற்களும் சமஸ்கிருதமொழியோடு இணைக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழர் சமூக அமைப்பின் மேலடுக்கினர் தமக்குரிய கலைகளாக அவற்றை அமைத்துக் கொண்டனர்.

பரதநாட்டியப் பயில்வும் அரங்கேற்றமும் அதிக நிதி உள்ளீட்டைக் கொண்டுள்ள நிலையில் அவை மேலோங்கிய சமூகக் குறியீடுகளாக அல்லது அந்தஸ்து சின்னங்களாக (STATUS SYMBOLS) வளர்ச்சி கொண்டுள்ளன.

இசை மற்றும் ஆடல் உள்ளடங்கிய கலை வரலாறு, சமூக வலுவின் நிலையோடு தொடர்பு பட்டிருந்தல் வெளிப்பாடு கொள்கின்றது. செவ்வியற் கலைகள் மேலாதிக்க நிறுவலுக்கும் துணை செய்த வண்ணமுள்ளன. இவை புற்றிய உரையாடல் தொடர்பு பட வேண்டியுள்ளது.



அவை - 61



மூத்த எழுத்தாளர் அ.யேசுராசா அவர்கள் அல்வாய் கலைஅகத்தில் நடைபெறுகின்ற அவையின் 61 ஆவது நிகழ்வில் வருகையாளராக கலந்து கொண்டு “எனது இலக்கிய அனுபவங்கள்” என்னும் தலைப்பில் உரையாற்றினார். இரண்டாவது நிகழ்வாக அ.யேசுராசா எழுதிய “அறியப்படாதவர்கள் நினைவாக” நூல் விமர்சன நிகழ்வு எழுத்தாளர் சி.ரமேஷ் தலைமையில் நடைபெற்றது. கருத்துரைகளை எழுத்தாளர்களான வடகோவை வரதராஜன், கை.சரவணன் ஆகியோர் வழங்கினார்கள்.

நிஜங்கள் கூடுகின்றன...



தேவிக்கு உறக்கமே வரவில்லை. மனம் பதறிக்கொண்டிருந்தது. இரண்டு தடவைகள் பாத்திரமும் சென்று வந்துவிட்டாள். அந்த பெரிய வீட்டின் சொந்தக் காரியான கலாவும் தனது அறையில் அமைதியாக உறங்கிக்கொண்டிருந்தாள். கலாவின் அறையில் மின் விசிறியும் லேசாக காற்றை அவள் உறக்கத்திற்கு சுகமாகத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. கலாவும் தேவியோடு சேர்ந்து நேற்று முழுவதும் நிம்மதி இல்லாமல் தான் இருந்தாள். பின்பு கீர்த்தனாவோடு பேசி நாளைக்கு அவளைப் பெண்பார்க்க மாப்பிள்ளை வீட்டார் வருவதைக் கூறி அவளைச் சம்மதிக்க வைத்த திருப்தியில் அவள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தேவியின் மகள் கீர்த்தனாவும் மாணவர்களின் வினாத்தாள்களை இரவு பதினொரு மணிவரையும் திருத்தி விட்டு படுத்துவிட்டாள்.

அவளுக்கு இந்தப்பெண்பார்க்கும் படலம் ஒன்றும் புதிய விடயமில்லை. ஏற்கனவே மூன்று தடவைகள் பெண்பார்த்தாகி விட்டது. ஐம்பது ஜாதகங்களுக்கு மேல் பொருத்தம் பார்த்தாகி விட்டது. கலா அந்த ஊரில் பெரிய வர்த்தகராக இருந்த சபேசனின் மனைவி. அவளுக்கு அறிந்தவர்கள் தெரிந்தவர்கள் சொந்தக் காரர்கள் என்று பலரும் இருந்தபடியால் அவர்கள் துணையோடு கீர்த்தனாவுக்கு எத்தனை மாப்பிள்ளை பார்த்தும் எதுவும் ஒப்பேறவில்லை.

கீர்த்தனாவும் தன்னை மற்றவர்கள் முன் ஒரு பொம்மையைபோல காட்சிப்படுத்துவதாக நினைக்கின்றாள். முதல் தடவை பெண்பார்க்க ஒரு மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்த போது கீர்த்தனாவுக்கு இருந்த ஆர்வமும் சந்தோசமும். தற்சமயம் இல்லை. பாடசாலைக்காலங்களிலும் சரி பல்கலைக்கழகத்திலும் சரி காதல் என்கிற வார்த்தையை தவிர்த்து படிக்க வேண்டும், பட்டம் பெறவேண்டும், அரசு உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டும் என்ற அப்பாவின் இலட்சியங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணமே மனம் முழுவதும் நிரம்பி இருந்தது. கீர்த்தனா ஸ்கொலாசிப் சோதினை பாஸ் பண்ணியபோது அவளுடைய அப்பா குமார் அவளைத் தலையிலே தூக்கி வைத்துக் கூத்தாடியது இன்றும் பசுமையாய் அவள் மனதில் நிற்கிறது. கலாவின் கணவர் சபேசனும் தன் கடைக்கு வந்த அத்தனை வாடிக்கையாளருக்கும் சொக்லேட்டும் இனிப்புகளும் கொடுத்து குமாரின் சந்தோசத்தில் கலந்து மகிழ்ந்திருந்தார்.

சபேசனின் கடையில் பலர் வேலை செய்தாலும் குமார் அவருடைய நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமானவன். ஊரிலே யாருக்காவது சபேசனிடம் உதவி தேவைப் பட்டால் “குமாரைப் பிடியுங்கோ... அவன் தான் அவற்றை ஆள்” என்று சொல்லுமளவுக்கு குமார் உண்மையும் நேர்மையும் கொண்டவன். கல்யாண விடயத்திலும், சபேசனின் வீட்டில் வேலை செய்யும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தேவியைக்கல்யாணம் செய்தபோது குமாரின் குடும்பம் அவளை ஒதுக்கி வைத்தது. சபேசன்தான் ஆதரவாய் அப்போதும் நின்றார். யுத்தகாலத்தின் இடம் பெயர்வுகளில் கூட சபேசனைவிட்டு குமார் என்றும் பிரியவில்லை.

இறுதி இடப்பெயர்வின் போது கடைச்சாமான் களை ஏற்றி வருவதற்காகச் சென்ற குமாரும் சபேசனும் ஷெல் வீழ்ந்து தேவிபுரத்தில் ஒன்றாகவே இறந்து போனது, அவர்கள் வீட்டின் மிகத்துன்பமான, ஆறாத வலியாகிப்போனது. இறுதி வரை இணைபிரியாத அந்த நட்பின், அந்த விசுவாசத்தின் அடையாளமாய் இன்றும் கலா தேவிக்காகவும் தேவியின் மகள் கீர்த்தனாக்காவும் நிற்கிறாள்.

அப்பாவின் பிரிவு கீர்த்தனாவின் மனதில் ஆழமான காயமாய் இன்றும் வலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. பெரியப்பா என்று அழைக்கும் சபேசனையும் அவளுடைய அன்புத்தந்தையையும் ஒருமிக்க இழந்தது சொல்ல முடியாத சோகத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது கீர்த்தனாவுக்கு. காலங்கள் கடந்திருந்தாலும் இடையிடையே இப்போதும் அப்பா வேண்டும் போல் இருக்கும் அவளுக்கு, இரவில் படுக்கும்போது அப்பா.. என்று வாய்விட்டு அழாத நாட்கள் இல்லை. துக்கங்கள் வரும் போது எல்லாம், அப்பா இருந்தால் இப்படி நடக்குமா? என்று நினைத்து அழுவாள். அப்பாவின் கைகள் தன்னை அணைத்துக்கொள்வதாய் கனா காண்பாள். நினைவுகள் மட்டுமே அவள் கைகளிலும் மனங்களிலும் படர்ந்து கிடக்கின்றன.

கலா தன் கணவனையும் அவருக்கு உண்மையாய் விசுவாசமாய் உழைத்த நல்ல தொழிலாளியான, நண்பனான குமாரையும் ஒருமிக்க இழந்தாள். ஏற்கனவே கலாவின் இரண்டு பிள்ளைகள் லண்டனில் இருந்தபடி

யாலும் சபேசனும் நான்கு தலைமுறைக்கு காணிகளாகவும் வங்கியில் பணமாகவும் சம்பாதித்து வைத்ததோடு கலாவுக்கு பரம்பரைச்சொத்தும் அதிகம் இருந்த படியாலும் அவளுக்கு பொருளாதாரத்தால் எந்த நெருக்கடியும் ஏற்படவில்லை.

தேவிக்கு வெளி உலகமே தெரியாது. அவள் உலகமே குமார் தான். கீர்த்தனா மாத்திரம் இல்லை யென்றால் அவள் ஆற்றிலோ குளத்திலோ இறங்கி தன் கதையை முடித்திருப்பாள். தேவி பரம்பரையாக கலாவின் வயல் காணி தென்னந்தோட்டம் என பராமரித்து வந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். யுத்தக் கொடுமையோடு காதலித்து கரம்பிடித்த கணவனையும் இழந்து ஒரு பெண்குழந்தையோடு தவித்துப் போய் நின்றவேளை.

“எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறன் பயப்படாதே”

என்று ஆறுதல் சொன்னாள் கலா. “இழப்பு ஒரு புறம் இருந்தாலும் தேவிக்கும் பிள்ளை கீர்த்தனாவுக்கும் இன்றுவரை எந்தக்குறையும் இல்லாமல் கலா பார்த்துக் கொள்கிறாள். கீர்த்தனாவின் பாடசாலைச்செலவில் இருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை தன்பிள்ளையாகக் கருதிச் செலழித்தாள். இன்றுகீர்த்தனா ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர்.

“கீர்த்தனாவுக்கு ஒரு கலியாணத்தையும் செய்து முடிச்சிட்டனே எண்டால் என்ற கடமை முடிஞ்சிடும்” என்பாள் கலா.

கீர்த்தனாவுக்கு முப்பதுவயது ஆகிறது. அவளுடைய அம்மா தேவியால் கீர்த்தனாவுக்கு தனித்து நின்று திருணம் செய்து வைக்க முடியாது என்று தெரிந்துதான். லண்டனில் பிள்ளைகளோடு இருந்தவள் இப்போது ஊரொடு வந்து நிற்கிறாள். வந்தும் ஒரு வருடம் ஆகிறது. இன்னமும் எதுவும் ஒப்பேறவில்லை.

கீர்த்தனா தேவியின் மகள் ஆனாலும் கலாவும் அவள் கணவரும் பிள்ளைகளும் தூக்கி வளர்த்த பிள்ளை. இன்று வரையும் சகல தேவைகளையும் கலாவின் பிள்ளைகளே பார்க்கிறார்கள். ஊர் உலகத்தைப் பொறுத்தவரை தேவி கலாவின் வீட்டு வேலைகள் செய்யும் வேலைக்காரியாய் இருந்தாலும் கலாவுக்கு அவள் ஒரு சகோதரியாய்.. உரிமையுள்ள.. அக்கறை யுள்ள நண்பியாய் தான் இருக்கிறாள். கலாவுக்கு தேவியை இன்று நேற்றல்ல அவள் பிறந்த நாள் தொட்டுத்தெரியும். கலாவின் பூட்டன் காலத்தில் இருந்து தேவியின் மூன்று தலைமுறையினர் அவர்கள் தென்னம் தோட்டம் கவனிப்பதற்கும் வீட்டு வேலை களை செய்வதற்கும் என அமர்த்தப்பட்டு அவர்களுக்கென தென்னம் தோட்டத்தின் நடுவில் ஒரு வீடும் கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டு இருந்தது. அந்த வீட்டில் தான் தேவியும் பிறந்தாள். கீர்த்தனாவும் பிறந்தாள்.

மீண்டும் ஓசை சிந்தாது வெளியிலே போய் விட்டு வந்தாள் தேவி. தலைமாட்டில் வைத்திருந்த சிறிய நொக்கியா போனில் நேரத்தைப் பார்த்தாள். மூன்று பத்தாகி இருந்தது. தேவி படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். எங்கோ ஒரு சேவல் கூவுகிறது. அந்த தெரு முனையில் ஒரு நாய் ஓய்வில்லாமல் குலைத்துக் கொண்டிருந்தது. இப்படியே நான்கு மணிவரையும் உழன்று உழன்று படுத்து விட்டு எழுந்தாள். முற்றத்து லைற்றைப்போட்டு விட்டு மோட்டரைப்போட்டு

கிணற்று தொட்டியில் தண்ணீரை அடித்து நிரப்பினாள். கலா வெளிநாட்டில் வாழ்ந்த காலங்களில் இந்த தொட்டி வெறுமனே தான் கிடந்தது தேவி தனக்கென உள்ள வீட்டிலேதான் வாழ்ந்தாள். பின்பு கலா வந்து யுத்தத்தினால் சேதமடைந்த வீட்டைத்திருத்தி வெளி நாடுகளில் இருக்கும் தன் பிள்ளைகள் வந்து தங்கிப் போவதற்கு வசதியாக வீட்டை அமைத்தாள். தனக்குத் துணையாக தேவியையும் மகள் கீர்த்தனாவையும் தன்னுடனேயே வைத்துக்கொண்டாள். சமையல் சாப்பாடு.. படுக்கை.. எல்லாம் இங்குதான். அடிக்கடி தனக்குரிய வீட்டை போய் துப்பரவு செய்து கொள் வாள். மூன்று தலைமுறைகள் கண்ட வீடு, இருளாகி கிடக்க ஒரு போதும் அவள் விரும்பியதில்லை.

கலாவுக்கு வெளி நாடுகளைவிட தனது கிராமத்தில் வாழ்வது தான் விருப்பம். கீர்த்தனாவுக்கு உள்நாட்டில் நல்ல திருமணம் செய்து வைத்து விட்டு தேவியோடு இருப்பது எனத்தான் தீர்மானித்தாள். ஆனால் உள்நாட்டில் பேசிய திருமணங்கள் ஒவ்வொரு காரணங்களினால் குழம்பிப்போய்க் கொண்டிருந்தன. ஆதலால் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையின் குறிப்பு பொருத்தமாய் வந்ததால் சம்மதித்து விட்டாள். கலாவின் வார்த்தைக்கு கீர்த்தனா எப்போதும் கட்டுப் பட்டவள். பெரியம்மா என கலாவை அழைப்பாள். கலாவின் பிள்ளைகளோடும் கீர்த்தனா மிகவும் வாரப்பாடானவள்.

“மாப்பிள்ளை லண்டனாம்.. யாழ்ப்பாணத்தில் ஆட்களாம் உது சரி வந்திதே எண்டால் உனக்கு உதவிக்கு பெரியக்கா இருக்கிறாள்.. ஒண்டுக்கும் யோசிக்க காத..” பெரியக்கா என தனது மூத்த மகளைக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னாள் கலா. அழகு.. அறிவு.. நல்ல குணம்.. உத்தியோகம்.. இருந்தாலும் இன்றுவரை ரொக்கமாக மாப்பிள்ளை வீட்டார் கேட்கும் பணத்தைக்கொடுக்க முடியாமல் வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை என்றவுடன் சம்மதிக்கும் பெண்பிள்ளைகளும் அவர்கள் பெற்றோருமே இன்று அதிகம். பிறவியிலேயே ஏழையாகப் பிறந்து கலாவின் தயவில் வளர்ந்து பட்டம் பதவியை அடைந்தாலும் கீர்த்தனாவின் அழகோ அறிவோ அவளுக்கு திருமணத்தை கொடுக்கவில்லை. “இந்த மாப்பிள்ளைக்கு சீதனம் தேவையில்லையாம். நல்ல குணமான பிள்ளையாய் இருந்தால் போதுமாம்.. எண்டு புறோக்கர் சொன்னார்..” என்று கலா சொன்னாள்.

பொழுது நன்றாக விடிந்திருந்தது. தேவி தனது வீட்டு வேலைகளை முடித்துவிட்டு பக்கத்தில் இருக்கும் முருகன் கோயிலுக்குப்போய் வந்தாள். கீர்த்தனா பாடசாலைக்கு புறப்பட்டு மோட்டார் சயிக்கிளை ஸ்ராட் பண்ணினாள். “கீர்த்தி.. கொஞ்சம் நேரத்தோட வா.. நான் இரவு சொன்னது ஞாபகம் இருக்குதெல்லே..” என்றாள் கலா. “ம்ம்ம்ம்” என்ற படியே போய்விட்டாள் கீர்த்தனா. மாலை நான்கு மணியாகி இருந்தது. மாப்பிள்ளை வீட்டார் வந்து விட்டதாக புறோக்கர் பல தடவைகள் கலாவுக்குபோன் பண்ணிச் சொல்லி விட்டார். கலாவின் வீட்டில் இருந்து இருநூறு மீற்றர் தொலைவில் உள்ள கோயிலில் தான் மாப்பிள்ளை பகுதியினர் வந்து நின்றார்கள்.

கீர்த்தனா எந்த விதமான பதட்டமுமின்றி கோயிலடிக்கு கலாவுடனும் தேவியுடனும் வந்திருந்

தாள். இம்முறை அவள் எந்த அலங்காரமும் செய்யவில்லை. அதே பாடசாலைக்கு உடுத்தும் சேலையுடனும், வியர்வை உலர்ந்த முகத்துடனும் வந்திருந்தாள்.

மாப்பிள்ளையின் அக்கா அத்தான் உட்பட நான்கு பேர் வந்திருந்தனர். மாப்பிள்ளை தரப்பில் கீர்த்தனாவைப்பிடித்திருந்தது. மாப்பிள்ளை நல்ல உயரம். தெளிந்த பார்வை. குறைவான பேச்சு. கலாவுக்கும் தேவிக்கும் பெரிய சந்தோசம். அவனின் முகத்தில் இருக்கும் கனிவும் தெளிவும் நிதானமும் கீர்த்தனாவுக்கும் பிடித்திருந்தது. “சரி மாப்பிள்ளை பொம்பிளையோடு பேச வேணுமாம்..” என்றார் புறோக்கர்.

கோயிலில் நின்ற கொன்றை மரத்திற்கு கீழே கீர்த்தனாவும் மாப்பிள்ளை நிதனும் வந்து நின்றார்கள். நிதன் முதலில் வணக்கம் சொன்னான். பதிலுக்கு “ம்ம்ம்.. வணக்கம்” என்றான் கீர்த்தனா. “உங்களை... எங்கள் எல்லாருக்கும் பிடிச்சிருக்கு.. உங்களுக்குத்தான்... என்னை.. பிடிச்சிருக்கா..? தெரியேல்ல...” அவன் இழுத்து ஆனால் நிதானமாகச்சொன்னான்.

அவர்களுக்கு பிடித்துப்போகும் என்று எதிர் பார்க்கவில்லை கீர்த்தனா. இருந்தாலும் “ஓம் ஓகே” என்று பதிலுக்கு சொன்னான்.

“நான் உங்களுக்கு சில விசயங்கள் சொல்ல வேணும்”

“ஆ...ஓகே.” அவ்வளவு தான் பதிலாக வந்தது.

“ம்..நான் எந்த பொம்பிளைப்பிள்ளையையும் ஏமாத்தனும் என்று நினைக்கல, எனக்கு மூன்று சகோதரமும் பொம்பிளை சகோதரம் தான், ஒருத்தரையும் லவ் பண்ணக்கூட இல்ல... ஆனால் என்ன ஓரான் ஏமாத்திப்போட்டான்.. அவமானப்படுத்தி போட்டான்” அவன் கண்கள் பனித்தன, ஆனாலும் தொடர்ந்தான்.

கீர்த்தனாவுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“என்ன” என்பது போல தலையை நிமிர்த்தி அவனைப்பார்த்தாள். “அவ பெற்றோருக்காக கட்டாயத்தின் பேரில் என்னைக் கல்யாணம் செய்து போட்டு மூன்று நாளால தான் லவ் பண்ணின பெடியனோட ஓடிப்போய்ட்டான்”

“ஐயோ” கீர்த்தனா வாயடைத்துக் கலங்கிப் போனாள்.

“இந்தியாவில தான் கலியாணம் நடந்தது. என்னட்ட சொல்லி இருந்தாலே நான் விலகி இருப்பன், அவாக்கு உதவி தான் செஞ்சிருப்பன், ஆனால் அவா என்னைப்பற்றி எதுவும் யோசிக்கல. மன்னிப்புக்கேட்டு போனில மெஜேச் போட்டிருந்தான்” நிறுத்தினான். கீர்த்தனாவால் அந்த முகத்தை நேரடியாக பார்க்க இயலவில்லை.

“இது நடந்து இரண்டு வருசம் ஆகுது. யாருக்கும் நான் துரோகம் நினைச்சது இல்ல.. ம்.. சம்மதத்துக்கு முதல் உங்களுக்கும் இது கட்டாயம் தெரியோணும் அதான் சொன்னான்.. இனி உங்கட விருப்பம் பிடிக்கேல்லையெண்டால் விடுங்கோ” சில நிமிடங்கள் கழித்து வந்த அவனுடைய அக்காவும் அவன் சொன்னதையே கண் கலங்கிச்சொன்னான். அவளும் தானும் ஓர் ஆசிரியை எனவும் அறிமுகம் செய்திருந்தாள்.

அதற்காக உங்களை ஒருபோதும் நாங்கள் கட்டாயப்படுத்தவில்லை என்பதை உறுதியாகச் சொல்லி விட்டு கீர்த்தனாவின் போன் நம்பரைக் கேட்காமல் நிதன் தன்னுடைய போன் நம்பரைக்

கொடுத்து விட்டுச் சென்று விட்டார்கள்.

வீட்டுக்கு வந்தவுடன் கலா பெரியகுரலில் புறோக்கரை திட்டித்தீர்த்தாள். விடயம் அறிந்த தேவி விக்வி விக்வி அழுதாள். கீர்த்தனா தனக்குத் தெரிந்த நிதனின் ஊரைச்சேர்ந்த நண்பி ஒருத்தியிடம் நிதனைப் பற்றி விசாரித்தாள். அவர்கள் சொன்னது உண்மையென அவள் தீர்க்கமாகச்சொன்னாள். கலாவின் பிள்ளைகளும் மாறி மாறி போன் எடுத்துக்கொண்டே இருந்தனர்.

அவன் முதல் கலியாணம் செய்தவனாம். இதை முதல்லில புறோக்கர் சொல்லி இருக்கலாம் தானே? என்று கத்தினாள் கலா. அன்று சாப்பிடாமலே பிறசர் குளிசையைப்போட்டு விட்டு படுத்து விட்டாள். தேவியும் பிரமைபிடித்தது போல் இருந்தாள்.

ஏமாற்றும் ஆண்களை பெண்களைப் பற்றிக் கீர்த்தனா கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். பார்த்தும் இருக்கிறாள். ஆனால் பெண்ணால் வித்தியாசமான முறையில் ஏமாந்த நிதனை நினைக்க வேதனையாக இருந்தது. நிதனின் வலி நிறைந்த வலிமையான வார்த்தைகள் கீர்த்தனாவைச் சிந்திக்க வைத்தது. மௌனமாக சில நாட்கள் கழிந்தன. கீர்த்தனாவுக்கு குற்றம் செய்து விட்டதாக எண்ணி கலா கலங்கித்தவித்தாள். இனிமேல் திருமணம் பேசி கீர்த்தனா பெண் பார்க்க வரமாட்டாள். திருமணத்திற்கு சம்மதிக்கமாட்டாள் என அழுது தீர்த்தாள் தேவி.

ஒருநாள் கலாவின் மூத்த மகன் கபிலன் கலாவுக்கு போன் எடுத்து தன்னுடைய நண்பன் ஒருவனுக்கு கீர்த்தனாவை பிடித்திருக்கிறதாய் சொன்னான். “இந்த மாதம் லீலவாறான் அம்மா கலியாணத்தை முடிச்சிடுவோம்” என்று மாப்பிள்ளையின் படத்தையும் அனுப்பி இருந்தான். கலா ஓடி வந்து கீர்த்தனாவிடம் போட்டோவைக்காட்டினாள்.

“அண்ணா பார்த்தால் ஒரு குறையும் இருக்காது. கடவுள் எங்களை ஒரு நாளும் கைவிடமாட்டார்..” கலா ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சுசொன்றை விட்டாள்.

“ஆ..பெரியம்மா” கீர்த்தனா கொஞ்சம் தடுமாறினாள். கலா சந்தோசத்தில் கீர்த்தனாவின் தடுமாற்றத்தைக் கவனிக்கவில்லை.

“பெரியம்மா” மீண்டும் கூப்பிட்டாள்.

ஏன் பெரியம்மா.. அந்த நிதனையே செய்தால் என்ன?

“என்னது” கலா பட்டென்று திரும்பினாள்.

“விரும்பியோ விரும்பாமலோ அந்தப் பெடியன் ஊர் அறியக்கலியாணம் செய்தது. அவனை உனக்கு நான் செய்து தந்தால் குமாரினர் ஆத்மா என்னை மன்னிக்காது” மூச்சடிக்க சத்தமாய் சொன்னாள்.

“இல்லப்பெரியம்மா.. எத்தனையோ பேர் வாழ்க்கையில் பெரிய பிழைகளை விட்டுப்போட்டு அதை சின்னனா நினைச்சுக்கொண்டிருக்கினம். தன்னில சம்பந்தமே இல்லாத ஒரு சம்பவத்திற்காய் மனசு வருந்தி அதை குறையாய் நினைச்சு உண்மையச்சொன்னது எனக்கு ஏதோ எல்லாத்துலயும் அவர் சரியானவர் மாதிரி இருக்கு”

“பூனை மாதிரி இருந்து கொண்டு கதைக்கிற கதையைப்பார்” கலா சொன்னாள்.

நிதானமாக நிதன் கொடுத்த போன் நம்பரை எடுத்து தனது போனில் நம்பரை அழுத்தினாள் கீர்த்தனா.

“ஹலோ....”



“இரவல் தாய்நாடு”

படைத்த

எழுத்தாளுமை

செ.யோகநாதன் :

தமிழ்த் தேசியத்தில்

பற்றுள்ள

முற்போக்குப்

படைப்பாளி !

“எந்த ஒடுக்குமுறையும், அது சமூக ஒடுக்கு முறையாக இருந்தாலென்ன, தேசிய இன ஒடுக்கு முறையாக இருந்தாலென்ன, அதை எதிர்த்துப் போராடுவது ஒன்றுதான் எழுத்தாளனின் பொறுப்பாக உள்ளது. இந்தப் போராட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொள்ள வேண்டியது ஓர் எழுத்தாளனின் இன்றியமையாக் கடமை என்றே எண்ணுகிறேன். தம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்களின் வாழ்வை அவதானித்துப் பயின்று அவர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டிச் செயற்படுத்தும் விதத்திலே எழுத்து அமைய வேண்டும்” என “கிட்டி” நாவலின் முன்னுரையில் செ. யோகநாதன் எழுத்தாளனின் கடமையை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பெருமளவு சிறுகதைகளையும் குறும் புதினங்களையும் எழுதிய செ. யோகநாதன் அக்டோபர் 1, 1941 இல் பிறந்த ஈழத்தின் முற்போக்கு எழுத்தாளராவார். புனைவுகள், கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்புகள், குழந்தை இலக்கியம் என தொண்ணூறுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை இவர் எழுதியுள்ளார்.

ஈழகேசரியின் மாணவர் மலருக்கு கவிதைகள், கட்டுரைகள் எழுதிப் பரிசுகள் பெற்றவர். 1962 இல் சிற்பியின் கலைச்செல்வி இதழில் இவருடைய முதற்கதை வெளியானது. இதனை அடுத்து இவரது “மலர்ந்த நெடு நிலா” என்ற குறும் புதினமும் கலைச்செல்வியில் வெளியானது.

ஈழத்து இலக்கியத்துறையில் முன்னோடிகளில் ஒருவராகவும் விளங்கியவர்.

சிறுகதை, நாவல், நாடகம், சினிமா என பல்துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டு கட்டுரைகள், நேர் காணல்கள், விமர்சனங்கள் என பல பத்திரிகைகளிலும் செ. யோகநாதன் எழுதி வந்தவர். ஈழத்தில் மட்டுமல்லாது தமிழகத்திலும் பல ஆண்டுகள் கலைப் பணியாற்றியவர்.

தமிழ்த் தேசியத்திலும் மிகுந்த ஈடுபாடும் அக்கறையும் கொண்ட இவர். ஐந்து தடவைகள் இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல பரிசு பெற்றவர்.



தமிழகத்திலும் தமிழக அரசின் பல விருதுகளைப் பெற்றதோடு முதல்வர் கலைஞர் கருணாநிதியாலும் பாராட்டும்பரிசும் பெற்றவர்.

கொழும்புத்துறை பிறப்பிடம்:

யாழ்ப்பாணம், கொழும்புத்துறையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட யோகநாதன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப்பட்டம் பெற்றவர். ஆரம்பத்தில் கண்டியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, பின்னர் இலங்கை நிர்வாகச் சேவையில் தேர்ச்சி பெற்று மட்டக்களப்பு, பூநகரி ஆகிய இடங்களில் உதவி அரசாங்க அதிபராகப் பணியாற்றினார்.

மார்க்சிய சித்தாந்தத்தால் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டவர். 1980களில் தமிழ்நாடு சென்று அங்கு பதினாறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து 1996 இல் இலங்கை திரும்பினார். இறுதியாக கொழும்பில் உள்ள எம். டி. குணசேனா நிறுவனம் தமிழ் நூல்கள் வெளியிடத் தொடங்கிய போது அதற்குப் பொறுப்பாளராகப் பதவி ஏற்றார்.

மக்களின் மொழியிலே எழுதப்பட வேண்டும். மக்களுக்கு எதிரான சகல ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிராக எழுத வேண்டும். இலக்கியமென்பது வெறுமனே தனக்கு எதிரிலே நடந்தவற்றைப் பதிவு செய்கிற ஒன்று என்பதை நான் என்றுமே ஒப்புக் கொண்ட தில்லை. அதற்கும் மேலாகப் போய் வாசகன் மனதில் ஒரு செய்தியை அல்லது செயலுக்கான ஊக்கத்தை அது பதிவு செய்தாக வேண்டும்.

படைப்பாளி தனது மக்களின் வாழ்வையும், உணர்வுகளையும், காலத்தையும் பதிவு செய்கின்றவன். இப்படிப் பதிவு செய்தே தனது எழுத்தை அவர்களின் போராட்டத்துக்குரிய ஆயுதமாக மாற்றிவிடுகிறான். “என “கிட்டி” நாவலின் முன்னுரையில் செ. யோகநாதன் எழுத்தாளனின் கடமையை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

பேராதனைப் பல்கலை மாணவன்:

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவனாக இருந்த 1964 ஆம் ஆண்டில் இவரது பத்துச் சிறுகதை 15

களைக் கொண்ட யோகநாதன் கதைகள் சிறுகதைத் தொகுதி முதலில் வெளி வந்தது. அஞ்சலி இதழில் வெளிவந்த ஒளி நமக்கு வேண்டும் குறுநாவல் 1974 இல் நூலாக வெளிவந்து இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றது. பின்னர் பல மொழிகளில் இது மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழக இதழ்களில் நிறைய சிறுகதைகள், புதினங்கள், கட்டுரைகள் எழுதினார். ஈழத்தமிழுலகு நன்கு தெரிந்த படைப்பாளி செ.யோகநாதன் உண்மையிலேயே தமிழுலகம் நன்கு அறிந்த படைப்பாளி என்றே கருதலாம். செ.யோகநாதன் ஆயிரத்து தொளாயிரத்து அறுபதுகளில் ஆற்றல் மிக்க இளம் எழுத்தாளனாக உருவெடுத்தது எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே. அவரை உருவாக்கிய பெருமை பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு உரியது. யோகநாதன் அவர்கள் கைலாசபதி அவர்களோடு மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக இருந்தார். அவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்த காலத்தில் இருந்தே அங்கு ஒரு புதிய இலக்கியக் குரல் ஒலிக்கத் தொடங்கியது என மூத்த எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்திய மத்திய அரசு விருது:

செ. யோகநாதன் இந்திய மத்திய அரசின் பரிசு உட்பட தமிழக அரசின் விருதினை நான்கு தடவைகள் பெற்றுள்ளார். உயர் இலக்கிய விருதான இலக்கியச் சிந்தனை விருதினையும் நான்கு தடவைகள் பெற்றுள்ளார். இலங்கை சாகித்திய விருது நான்கு தடவை கிடைத்துள்ளது. 1994 இல் இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள் என்று ஒவ்வொன்றும் 650 பக்கங்கள் கொண்ட வெள்ளிப் பாதசரம், ஒரு கூடைக் கொழுந்து ஆகிய இரண்டு தொகுதிகளை வெளியிட்டார்.

குழந்தை இலக்கியத்திலும் அதிக ஈடுபாடு காட்டிய செ.யோ அத்துறையில் பல நூல்களை எழுதிய துடன் மூன்று சிறுவர் சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியராகவும் விளங்கினார். தமிழ்த் திரைப்படத்துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்ட இவர் இணை இயக்குநராகவும் செயற்பட்டார்.

அத்துடன் பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்தோரோடு, பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியே தெணியான், தெளிவத்தை யோசப், பெனடிக்ட் பாலன் போன்ற எழுத்தாளர்களும் ஈழத்து சிறுகதை இலக்கியத்தை அடுத்த கட்டத்திற்கு முன்னெடுத்துச் சென்றனர் என்பது முக்கியமான சங்கதியாகும்.

பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தபோது பல்கலைக்கழக வெளியீடாக வந்த கதைப்பூங்கா, விண்ணும் மண்ணும், காலத்தின் குரல்கள், யுகம் ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளில் செ.யோகநாதன் அவர்களுடைய கதைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் 1960, 64 களில் வெளிக் கொணர்ந்த முக்கிய படைப்பாளிகளில் யோகநாதனும் ஒருவர் என்பதை எவரும் மறுக்கமுடியாது என மூத்த எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் சிறப்பாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இன மொழி உணர்வு மிக்கவர்:

முற்போக்கு இலக்கியம் வாழ்வின் அடிநிலையிலிருக்கிற ஒடுக்கப்பட்ட மக்களையும், அவர்களைவிட சற்றுமேலே, ஆனால் அடிமைத் தனங்களில் உழல்கிற மானிடர்களையும் சித்தரிப்பதும், அவர்களை கைப்

பிடித்து முன்னே கூட்டிச் செல்வதுமாகவும் உள்ளதை இலக்காகக் கொண்டவை.

அடிப்படையில் இந்த எழுத்தின் வேர்கள் சேற்றிலும், சகதியிலும், வியர்வையிலும், இரத்தத்திலும், ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான சொல்லிலும், செயலிலும் ஆழப்பதிந்திருக்கின்றன என “சுபமங்களா” இதழில் வெளிவந்த நேர்காணலில் முற்போக்கு இலக்கியம் குறித்து செ.யோகநாதன் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

வீரார்ந்த மூச்சோடு எதிர்க்குரல் கொடுக்கின்றன. இவை இந்த மக்களின் உயிர்த்துடிப்புள்ள மொழியை அப்படியே சொல்கின்றன. இந்த மக்களின் மொழி நீண்ட நெடுங்காலமாக இந்த மக்களால் பேசப்பட்டு, வளமைப்படுத்தப்பட்டு, செம்மையுற்று செழுமைப் படுத்தப்பட்டது என “சுபமங்களா” இதழில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன் அவர்கள் ஆரம்பத்திலேயே இன உணர்வு, மொழி உணர்வு மிக்கவராக தமிழரசுக் கட்சியின் பால் கவரப்பட்டவர். தன்னுடைய இரத்தத்தை எடுத்து கூட்டத்திலே தேவராஜா என்பவரைக் கூப்பிட்டுக் கொடுத்து தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்களுக்குப் பொட்டு வைத்த தொண்ட ராகவும் அவர் இருந்திருக்கின்றார். ஆனால் பின்னர் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கத்தில் ஈடுபடத்தொடங்கியதும் ஒரு மார்க்சிய முற்போக்குவாதியாகி தேசியம், மண்வாசனை, யதார்த்தம் ஆகிய கரிசனைகளுக்கு உட்பட்டிருந்தார்.

அவர் மார்க்சிய முற்போக்குவாதியாகக் கடைசிவரை வாழ்ந்திருக்கின்றார்.

1983 இலே தமிழ்த் தேசியவாதம் இவரின் கதைகளில் ஆழவே வேரூன்றி உள்ளதைக் காணலாம். இதில் மூன்று நிலை அவரிடம் இருந்திருக்கின்றது. முதலில் சமஷ்டி நிலையில் இருந்திருக்கின்றார். பிறகு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முற்போக்கு எழுத்தாளராக இருந்திருக்கின்றார். பிற்காலத்திலே தமிழ்த் தேசியம் அவரது கதைகளிலே ஆழவே வேரூன்றி இருப்பதைக் காணலாம். எவ்வாறாயினும் யோகநாதனின் கதைகள் சமூக வாழ்க்கை விமர்சனங்களாக விளங்குகின்றன. தமிழ்த் தேசிய உணர்வுக் காலகட்டத்தில் ஈழத்துச் சிறு கதை உலகிற்கு காத்திரமான பங்களிப்பாக அமைவன யோகநாதனின் கதைகளாகும். ஈழத்து வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளின் மையங்களை இனங் கண்டு வார்த்தைகளில் உணர்வோடு புதிய வைத்திருக்கின்றார்.

தமிழகப் பத்திரிகைகளில் படைப்புகளால் அரசோச்சிய காலத்தில் எழுதிய “என்று தணியும்”, “அகதி”, “வீழ்வேனென்று நினைத்தாயோ”, “அன்னையின் குரல்”, “தேடுதல்”, “சரணபாலாவும் சின்னக் குட்டியும்”, “இன்னொரு மனிதன்”, “அவர்களின் மகன்”, “அடிமைகள் இல்லாத இடத்தில்”, “பூ முதிரை” முதலான சிறுகதைகளின் சிருஷ்டிகர்த்தாவாக, தமிழீழப் போராட்ட காலத்தில் இந்திய அமைதி காக்கும் படை நடாத்திய நடவடிக்கைகளையும், இலங்கை இராணுவத்தின் அட்டுழியங்களையும், போராளிகளின் தியாகங்களையும், அரசு பயங்கரவாதப் போக்குகளையும், தமிழ் மக்களின் அகதி வாழ்வின் அவலங்களையும் இன ஒடுக்கல் நடவடிக்கைகளையும், சாதிப்பிரச்சனைகளையும் யோகநாதன் சிறுகதைகளாக உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ளார் என எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் இவரின் ஆற்றலை விபரித்துள்ளார்.



'இரவல் தாய்நாடு'

தமிழகத்திலே இவர் எழுதாத பத்திரிகைகளே கிடையாது. எழுத்தாளர் அமரர் தி.ஜானகிராமன் அவர்கள் நினைவாக கணையாழி பத்திரிகை நடாத்திய குறுநாவல் போட்டியிலே "இரவல் தாய்நாடு" என்ற படைப்பை எழுதினார். உண்மையிலேயே எழுத்துலகில் அற்புதமான ஒரு குறுநாவல் இது.

அதற்குப் பிறகு தான் தமிழகமே விழித்துக் கொண்டு, ஒரு அற்புதமான படைப்பாளி இலங்கையில் இருந்து தமிழகம் வந்து தம்மிடையே இருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட காலகட்டம் அதுதான்.

அந்த இரவல் தாய்நாடு என்ற குறுநாவலைப் படித்துவிட்டுத்தான் கலைஞர் கருணாநிதி கூட அவரோடு தொடர்பு கொண்டார். கலைஞர் கருணாநிதி எழுதிய "பாயும் புலி பண்டார வன்னி யன்" என்ற கதையைக் கூட யோகநாதன் தான் தேவையான ஆவணங்களை எடுத்துக் கொடுத்தார் என்பது அவர் எழுதிய கடிதத்தில் இருந்து புரியக் கூடியதாக இருக்கின்றது. பாயும் புலி பண்டார வன்னியன் ஓர் அற்புதமான நாவலாக உருவாகுவதற்கு யோகநாதன் மூல காரணமாக இருந்திருக்கின்றார். யோகநாதன் எழுதிய "கண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம்" என்பது மிக முக்கியமான இன்னொரு சிறுகதைத் தொகுதி. அது இந்தியாவிலே வெளி வந்தது. இதற்காக இந்திய இலக்கியச் சிந்தனை, எழுத்தாளர் பேரவை எல்லாம் அவருக்கு பரிசளித்துக் கௌரவித்தன. ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையிலே செ.யோகநாதனின் பாரிய பங்களிப்பாக விளங்குவது, அவர் தமிழகத்திலே வாழ்ந்த காலத்திலே "இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்" என்ற இரண்டு பெரிய சிறுகதைத் தொகுதிகளை ஈழத்தின் பலதரப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைக் கொண்டு வெளியிட்டார். ஆயிரம் பக்கங்களுக்கு மேல் இரண்டு பெரிய சிறுகதைத் தொகுதிகளாக, அவர் தமிழகத்தில் இருந்த போது வெளியிட்டிருக்கின்றார்.

தான் மட்டும் வாழ்ந்தால் போதுமென்று நிற்காது, ஈழத்திலே மறந்து கிடந்த எழுத்துலகச் சிற்பிகளை எல்லாம் அதிலே அவர் அறிமுகப்படுத்தி யிருக்கின்றார். "வெள்ளிப்பாதரசம்" ஒரு தொகுதி, "ஒரு கூடைக் கொழுந்து" இன்னொரு தொகுதி இந்த இரண்டு தொகுதிகள் மூலம் ஈழத்தைச் சேர்ந்த குறைந்தது ஐம்பது எழுத்தாளர்களை யாவது அவர் தமிழகத்திலே அறிமுகம் செய்திருக்கின்றார். இதன் மூலம் ஒரு சிறந்த ஒரு படைப்பாளியாக அவர் தொழிற்பட்டிருக்கின்றார் என்பதாகவே நான் சொல்லுவேன் என எழுத்தாளர் செங்கை ஆழியான் வழங்கிய ஆய்வுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து :

இதுவரையில் யோகநாதன், கண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம், தேடுதல், இத்தனையும் ஒரு கனவாக இருந்தால், அண்மையில் ஒரு நட்சத்திரம், அந்திப் பொழுதும் ஐந்தாறு கதைகளும், அவளுக்கு நிலவென்று பேர், கனவு மெய்ப்படும், ஒரு சொல், மாசறு பொன்னே, வீழ்வேனென்று நினைத்தாயோ?, விநோதினி, இன்னும் இரண்டு நாட்கள், அன்னை வீடு, கண்ணில் தெரிகின்ற வானம், அசோகவனம், மூன்றாவது பெண், காற்றினில் ஏறி விண்ணையும் சாடலாம் என 18 சிறுகதைத் தொகுதிகள் எழுதி

வெளியிட்டுள்ளார்.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்புகள், ஈழத்தில் நடைபெறும் விடுதலைப் போரை மட்டுமின்றி, உலகம் முழுவதிலும், குறிப் பாக மூன்றாம் உலக நாடுகளில் நடந்த, நடைபெறும் - நடைபெறவிருக்கும் ஒடுக்கு முறைகளுக்கும், சுரண்டல்களுக்கும் எதிரான, தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களின் அவசியத்தையும், அனு கூலத்தையும் நமக்கு எடுத்து விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது என "வீழ்வேனென்று நினைத்தாயோ?" என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு எழுதிய முன்னுரையில் பேராசிரியர் சப. வீரபாண்டியன் பதிவு செய்துள்ளார்.

தமிழீழப் போராட்டச் சூழலில் இந்திய அமைதிப்படையினரின் நடவடிக்கைகளையும், இலங்கை இராணுவத்தினரின் அட்டூழியங்களையும், அரசு பயங்கரவாதப் போக்குகளையும், தமிழ் மக்களது அகதி வாழ்வின் அவலங்களையும், போராளிகளின் தியாகங்களையும், இனவொடுக்கல் நடவடிக்கைகளையும், சாதிப்பிரச்சனைகளையும், பெண்கள் மீதான கொடுமைகள் மற்றும் சுரண்டலையும், குழந்தைத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை மற்றும் அவர்களது உழைப்புச் சுரண்டல்களையும் செ. யோகநாதன் தமது சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு படைத்துள்ளார்.

அரசியலென்ற கட்டுமானத்தின் மேலேதான் யாவும் அமைகின்றன. நாறிப் போய், இற்று விழுந்து கொண்டிருக்கின்ற சமூகத்தில் வலிமை வாய்ந்த சிற்றுளியாக இந்தக் கலை இலக்கியமென்ற மறைமுக அரசியல் இயங்க முடியும். அத்தகைய சிற்றுளிகளாக இன்றைய இலக்கியப் படைப்பாளி விளங்குவான். அவன் நாளைய நிர்மாணத்தை செதுக்குவதோடு இன்றைய நிர்வாண கலாச்சாரத்தை அடித்து துவைத்து அழிந்து போக வைப்பான். அத்தகைய படைப்பாளி, தனித் திருந்து வாழும் தவமணியாக இராது மக்கள் கூட்டத் தோடு நின்று அவர்களின் குரலில் கலந்து ஒலிப்பான் என செ. யோகநாதன் தமது சிறுகதைகளின் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மானுட மேன்மை நிலை நிறுத்தியவர் :

நான் சகலவித ஒடுக்குமுறை களையும் எதிர்த்து மானுட மேன்மையை நிலை நிறுத்த விரும்புகிறேன். இதை என் எழுத்தாக்குகிறேன். எழுத்து என் அரசியல். என் ஆயுதம், என் சுவாசம் என "காற்றின் குழந்தைகள்" என்ற சிறுவர்க்கான நூலில் தமது இலக்கியக் கொள்கையை, படைப்பாளியின் பணியை செ. யோகநாதன் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

இவரது நூல்களில் சில :

யோகநாதன் கதைகள் (சிறுகதைகள், 1964)

இருபது வருஷங்களும் மூன்று ஆசைகளும் (குறுநாவல்)

ஒளி நமக்கு வேண்டும் (ஐந்து குறுநாவல்கள், 1973)

காவியத்தின் மறுபக்கம் (மூன்று குறுநாவல்கள், 1977)

வீழ்வேன் என்று நினைத்தாயோ? (சிறுகதைகள், 1990)

அன்னைவீடு (சிறுகதைகள், 1995)

கண்ணில் தெரிகின்ற வானம் (சிறுகதைகள், 1996)

அசோகவனம் (சிறுகதைகள், 1998)

அன்பான சிறுவர்களே (குழந்தைக் கதைகள், 2000)

சகலவித ஒடுக்குமுறைகளையும் எதிர்த்து மானுட மேன்மையை நிலை நிறுத்த விரும்பிய செ. யோகநாதன் 2008, தை 28இல் மாரடைப்பினால் தனது 66-வது அகவையில் காலமானார்.

நோபல் நோக்கிச் செல்கின்ற போலந்து நாட்டு இலக்கியம்



தொடர்ந்தேர்ச்சியான வரலாற்றுக்கான உரித்தினை கொண்டிராத போலந்து, அடிக்கடி பல்வேறு வல்லரசுகளின் பகுதியாக இருந்து வந்துள்ளதுடன், பின்னர் போலந்து என்கின்ற நாடாக பிரிந்து செல்வதற்கான உரித்தினைப் பெற்றது. குறிப்பாக, இரண்டாவது உலக யுத்த காலகட்டத்தின்போது மிகவும் அவமதிப்பிற்குள்ளான அவுஸ்விட்ஸ் சிறைச்சாலை போன்ற இடங்களை நாசி இராணுவத்தினர் போலந்து நாட்டு ஆட்சியாளர்களினதும், மக்களினதும் ஒத்துழைப்புகளுடன் நடாத்தியிருந்தமை போன்ற விடயங்களுடனான போலந்து நாட்டின் வரலாற்றினை நினைவுபடுத்துகின்ற போது முக்கியமாகின்றது. எனினும், இவ்வாறான செயற்பாடுகளுக்கு எதிரான இலக்கியவாதிகள் போலந்து நாட்டினுள் இருந்தனர். இவர்களுக்கு தங்களது உயிர்களைப் பேணுவது அவ்வளவு இலகுவாக இருக்கவில்லை. இசாக் பசெபிஸ் சிங்கர் தனது உயிரினைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு ஐக்கிய குடியரசுக்குத் தப்பிச் சென்றவர். பின்னர் இவர் இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசை வென்றார்.

இலக்கியத்திற்கான ஆறு நோபல் பரிசுகளை வென்ற வரலாறு போலந்து நாட்டுக்கு உண்டு. வதைஸ் வொப் ரெயிமொன்ட் (1924), ஹென்றிக் சியென்கவிஸ் (1925), இசாக் பசெவிஸ் சிங்கர் (1978), செல்லொப் மிவொஸ் (1980), விஸ்லாவா சிம்போர்ஸ்க்கா (1996), ஒல்கா தொகர்வுக் (2018) போன்றவர்கள் மேற்படி நோபல் பரிசுக்கு உரிமைகொண்டவர்கள்.

போலந்தின் நவீன இலக்கியத் துறையினைப் பொறுத்தவரையில், மிக முக்கிய ஆளுமையாக விளங்குபவர் ஒல்கா தொகர்வுக். மிகுந்த விமர்சனத்திற்கு உட்பட்டவரும், வணிக ரீதியில் வெற்றி பெற்றவருமான இவர், தனது படைப்புகளில் மாயத்தனமான கருத்துருவங்களை கொண்டு தருவதில் பிரபலமானவர். இவர், பயிற்றப்பெற்ற மனோநிலை வைத்தியர். இவரது கவிதைத் தொகுப்புகள், நாவல்கள், சிறுகதைத் தொகுப்புகள் ஏனைய இலக்கிய வடிவங்களின் தொகுப்புகள் ஆகியன வெளிவந்துள்ளன.

போலந்து நாட்டின் பிரதான இலக்கிய விருதான

நைக்கி விருது இவரது “பெங்குனி” நாவலுக்கு 2008ஆம் ஆண்டு கிடைத்துள்ளது. இது ஜெனிபர் கிராப்ட்டினால் பின்னர் ஆங்கில மொழிக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டு, “ப்ளயிட்ஸ்” என்ற தலைப்பில் 2017ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. இவரது “சிகி ஜகுபோவ்” என்ற நாவலுக்கு மீளவும் 2015ஆம் ஆண்டு நைக்கி விருது கிடைத்தது. இந்நாவலானது அமெரிக்காவின் தேசிய புத்தக விருதுக்கும், (நெசனல் புக் எவோர்ட்ஸ்), டப்ளின் சர்வதேச விருதுக்கும் பரிந்துரை செய்யப்பட்டிருந்தது.

இவரது “டயிவ் யுவர் ப்ளச் ஓவர் த பொன்ஸ் ஒப் த டேட்” நாவலானது 2019ஆம் ஆண்டின் சர்வதேச புக்கர் விருதின் இறுதிச் சுற்றுக்கு பரிந்துரை செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்நாவலானது 2020ஆம் ஆண்டு, “மரணத்தின் அலை எழுச்சி” எனும் பெயரில் (மரணயே ரள நெங்கும) இலங்கையில் சிங்கள மொழிக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டு, வெளியிடப்பட்டது. மேற்படி விருதுகளுக்கு மேலதிகமாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் மேலும் பல்வேறு விருதுகளை வென்றிருக்கும் இவர், இலக்கியத்தின் மூலம் நாடுகளிடையே நட்புறவை ஏற்படுத்துபவர் என்ற வகையிலும் கௌரவம் பெற்றவராவார்.

இலக்கியத்திற்கென அதி கூடிய பங்களிப்பினை வழங்குகின்ற பெண் என்ற ரீதியில் ஒல்கா தொகர்வுக் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக புகழப்படுகின்றார். நோபல் பரிசை வென்றெடுப்பதற்கான வழிவகைகள் என்ற கொள்கையை முன்வைத்து இவர், போலந்து எழுத்தாளர்களுக்கு இலக்கியப் பயிற்சிப் பாசறைகளையும் நடத்தி வருகின்றார். அவரது இச் செயற்பாடானது, அந்நாட்டு இலக்கியத் துறையினை மேலும் வளர்த்தெடுப்பதற்கு உறுதுணையாக இருந்து வருகின்றது.

கடந்த வருடம் இவர், அனைத்து மொழி பெயர்ப்பாளர்களையும் போலந்து நாட்டுக்கு அழைத்து, விசேட பயிற்சிப் பட்டறை ஒன்றினை நடாத்தினார். நோபல் பரிசினை வென்ற பின்னர் இவர் “ரென்டர் நெரேடர்” என்ற பெயரில் இலக்கியத்துறை பற்றிய தனது அனுபவங்களை ஒரு நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். கடந்த வருடம் “எம்புசியன்” என்ற நாவலையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஓல்காவைப் போன்றே போலந்தின் உயரிய இலக்கிய விருதாகிய நைக்கி விருதினை வென்ற இலக்கியவாதிகளிடையே மாரியுஸ் சிஜியெல்ஸ்ட் குறிப்பிடத்தக்கவர். போலந்தின் தகவல் அறிக்கையிடல் தொடர்பில் புதியதொரு போக்கினை ஏற்படுத்திய இவர், நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளராக, செய்தி ஆசிரியராக, நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராக செயற்பட்டு வருகின்றார். இவர் எழுதிய “நை மா” என்ற நாவலுக்கு 2019ஆம் ஆண்டின் நைக்கி விருது கிடைத்தது.

பல வருட காலமாக இவரால் தயாரிக்கப்பட்ட தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகள் மற்றும் எழுதப்பட்ட படைப்புகளின் மூலம் இவர், சமூகத்தில் அநீதிக்கு உட்படுகின்ற மக்களது உருக்கமான கதைகளை மக்கள் முன்பாகக் கொண்டு வருவதற்கு பங்களிப்பாற்றியுள்ளார். குறிப்பாக, தன்னினச் சேர்க்கையாளர்கள், தன்னினச் சேர்க்கை விபச்சாரத்தில் ஈடுபடுகின்றவர்கள் முகங் கொடுக்கின்ற பிரச்சினைகள் தொடர்பில் இவரது அவதானங்கள் மிகையாகச் செலுத்தப்பட்டுள்ளன.

போலந்து இலக்கியத்திற்கு ஆரம்ப காலத்திலிருந்து பல்வேறு மொழிகள் பேசுகின்ற தரப்பினர் தங்களது பங்களிப்புகளை வழங்கி வந்துள்ளனர். ஜேர்மன், பிரான்ஸ் போன்ற மொழிகளிலும் போலந்தில் நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. உக்ரேனில் பிறந்து, தற்போது போலந்தில் வசித்து வருகின்ற, போலந்து மொழியில் இலக்கியத்துறையில் ஈடுபடுகின்ற செனா ஸ்லோச்சினியொவ்ஸ்கா போலந்து நாட்டு இலக்கியத்துறையின் நவீன பரம்பரையினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற பெண் எழுத்தாளராவார். 1978ஆம் ஆண்டு உக்ரேனில் லவிச் நகரில் பிறந்த இவர், வோர்சவ் பல்கலைக்கழகத்தில் அச்சுத்துறை தொடர்பிலான பட்டப்படிப்பினை மேற்கொண்டவர்

தனது முதலாவது நாவலான “த ஹவுஸ் வித் த ஸ்ரெயின்ட் - க்ளாஸ் வின்டோவ்ஸ்” மூலமாக போலந்து இலக்கியத்துறையில் ஒரு நிலையான இடத்தைப் பெற இவருக்கு இயலுமாகியது. இந்த நாவலானது செனெக் இலக்கிய விருதினையும், கொன்ரட் இலக்கிய விருதினையும் பெற்றுக் கொண்டதுடன், 2016ஆம் ஆண்டு நைக்கி விருதுக்கும் பரிந்துரைக்கப்பட்டிருந்தது.

நான்கு பரம்பரைகளின் நான்கு பெண்களது வாழ்க்கை ஓட்டத்தினை இந்த நாவல் சித்தரிக்கின்றது. லவிச் நகரை மையமாகக் கொண்டு இந்த நாவல் எழுதப்பட்டிருப்பது ஒரு விசேட அம்சமாகக் கருதப்படுகின்றது. இந்த நகரம் ஒரு காலத்தில் ரஷ்யாவின் கீழும், பிறிதொரு காலத்தில் ஜேர்மனியின் கீழும், இன்னுமொரு காலத்தில் போலந்தின் கீழும் இருந்துள்ளது. தற்போது அது உக்ரேனின் கீழ் இருந்து வருகின்றது. இத்தகைய வரலாற்றைக் கொண்ட நகரத்தில், பாட்டி முதற்கொண்டு பேரப்பிள்ளை வரையிலான கதா பாத்திரங்கள் அனுபவிக்கின்ற வாழ்க்கை இந்த நாவலில் மிகவும் உணர்வுபூர்வமாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. பலரது விமர்சன ரீதியிலான வரவேற்பை இந்த நாவல் பெற்றுக் கொண்டதால், அன்த்தோனியா லொயிட் ஜோன்ஸினால் ஆங்கில மொழிக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இதன் மூலம் உலகளாவிய வாசகர்களின், விமர்சமர்களின் பார்வை செனாமீது திருப்பப்பட்டது.

இலங்கையிலும் பிரபலமான “த டீச்சர்” சின்னத்திரை தொடர் நாடகமானது (இது சிங்கள மொழியில் பின்னணி குரல்கள் சேர்க்கப்பட்டது) போலந்து எழுத்தாளரான ஒன்ட்ரே சப்கொவ்ஸ்கியின் நாவலினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. போலந்து நாட்டில் அற்புதமான கதைகளை உருவாக்குகின்ற ஓர் எழுத்தாளராக இவர் கருதப்படுகின்றார். வாசகர்களை அதி அமானுஷ்யமான மாயாஜால உலகிற்கு அழைத்துச் சென்று அந்த வாசகர்களை மிக அதிகளவில் ஈர்த்துக் கொள்கின்ற நாவல்களை எழுதக் கூடியவர் என்ற பெயர் இவருக்குண்டு. இவரது நாவல்கள் உலகில் 37 மொழிகளில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதுவரையில் பத்து நாவல்களையும், எட்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

தரோதா மசேயாவ்ஸ்கா தனது முதலாவது நாவல் மூலமாக உலகளாவிய ரீதியில் மிகவும் பேசப்பட்டவர். “வெள்ளை மற்றும் சிகப்பு இரண்டில் ஒன்று” என்ற தலைப்பில் 2002ஆம் ஆண்டு இவர் எழுதி வெளியிட்ட நாவலானது, போலந்துக்கும் ரஷ்யாவுக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற யுத்தம் தொடர்பில் அதுவரை காலம் உலகம் அறிந்திருந்த கதைகளுக்கு அப்பால் சென்ற முரண்பாடான விடயங்களை உள்ளடக்கியதாக அமைந்திருந்தது. அந்த நாவலினது மொழி நடையானது கெடுதியான குணவியல்புகளைக் கொண்டிருப்பதால், அதனை ஒரு புதிய மொழியாகக் கருதி அது புதிய அனுபவம் என்றே விமர்சகர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தனர். போலந்தின் பின் நவீனத்துவ இலக்கியத்தினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற முக்கிய நாவலாக அவரது இந்த நாவல் கருதப்படுகின்றது.

இவரது இரண்டாவது நாவல் “ராணியின் மயில்” என்ற தலைப்பில் 2006ஆம் ஆண்டு வெளிவந்து, நைக்கி விருதினைப் பெற்றாலும், இவரது முதலாவது நாவலுக்குக் கிடைத்த வரவேற்பு இதற்குக் கிடைக்கவில்லை. இவர் ஊடகவியலாளராகவும், பத்தி எழுத்தாளராகவும், மேடை நாடக எழுத்தாளராகவும் திகழ்பவர்.

போலந்து இலக்கியத்துறையினை எடுத்துக் கொண்டால், கவிதைத் துறையிலும் மிகச் சிறந்த இடத்தினை அது வகிக்கின்றது. நோபல் இலக்கிய விருதினை வென்ற போலந்து நாட்டு பெண் கவிஞரான விஸ்லாவா சிம்போர்ஸ்தா போன்ற மிகச் சிறந்த கவிஞர்களது தேசமான போலந்தின் நவீன யுகத்தின் மிகச் சிறந்த கவிஞராகப் போற்றப்படுபவர் வொய்ஜெத் குசுக் இனங்காணப்படுகின்றார்.

1990களில் இருந்து கவிதைகளை எழுதி வருகின்ற இவர், 2003ஆம் ஆண்டு மிகச் சிறந்த நாவலொன்றினை “நஜெய்” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டுள்ளார். இந்த நாவல் 2004ஆம் ஆண்டின் நைக்கி விருதினை பெற்றுக் கொண்டது. இந்த நாவலினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட திரைக்கதைக்கும் அதே வருடத்தின் நைக்கி விருது வழங்கப்பட்டது.

இதுவரையில் ஆறு நோபல் இலக்கிய பரிசுகளை வென்றிருக்கின்ற போலந்து இலக்கியமானது, போலந்து திரைப்படங்களைப்போலவே உலகில் உயர் தரத்தில் வைத்து கணிக்கப் பெறுகின்றது.

எவர் எங்களை மீட்கிறது?

வேதனை நீங்கிடும் வேளையைத் தேடியே
வெந்து தவமிருப்போம் -எங்கள்
மேனியின் காயங்கள் ஆறிட நேர்ந்துமே
மேலும் விழித்திருப்போம் -தொடர்
சோதனை தாங்கிட, ஆன்ம பலம் பெற,
சோராது நோன்பிருப்போம் - எங்கள்
தோல்விகள் மாற்றவும் சோகங்கள் சாய்க்கவும்
தோளில் பலம் பெறுவோம்!

என்ன வகைப்பழி செய்து தொலைத்தமோ
இன்றுமெம் நிம்மதியும் -நில்லாது
எம்மைவிட்டே அகலும்; குழப்பம் பல
எங்களைச் சூழ்ந்து வரும் -அட
புன்னகை கூடத் தவணை முறையிற்றான்
புக்கும்; அழகை மிகும்-என்று
புத்துயிர் கொள்ளும் எம் பூர்விகம்?
யாரினைப்
போற்றி... உயிர் பிழைக்கும்?

நல்லவர் வல்லவர் சென்று தொலைகிறார்
நாடு தனிக்கிறது -நீதி,
ஞாயங்கள் தேடுறார் "நீதியின் காவலர்"...
நாடே தலைகவிழ்ந்து...நிதம்
"இல்லை இனி இங்கு வாழ வழி" என்று
ஏங்கிச் சலிக்கிறது- துயர்
ஏவிடும் பேய்களை ஓட்டிக் கலைத்தெவர்
எங்களை மீட்கிறது?

கோடையும் மாரியும்

நீண்ட நெடுங்கோடை
நெருப்பாய்த் தகித்தெரிய,
காய்ந்து புல் பூண்டும்
கருகிவிட,
இலையுதிர்ந்து
வேம்பு விருட்சங்கள் கிளை
எலும்புக ளோடிருக்க,
காற்று ஆவியாய் மறைய,
கருவாடாய் வளிகிடக்க,
ஊற்றும் அடைக்க,
ஊர்க்கிணறுகளும் வற்ற,
மண் ஈரம் காய்ந்து மலடாக,
வாய்க்கால்கள்
தண்ணீரும் இன்றித்
"ததிங்கிணதோம்" போட்டிருக்க,
"மாரி வருமிந்த மாதம்" என
வழமைபோல்
ஏரெடுத் துழுது எதிர்பார்த்து



காத்திருப்போர் கனவு கானலாக,
காய்த்துதிர்ந்து
எண்ணுக் கணக்கற்று
எண்திக்கும் சென்று சேர்ந்து
மண்ணுள் புதைந்து
"தகாதகாலம்" கழிக்க
வசதியற்ற விதைகள் மாய்ந்து
கருகிவிட,
பசிக்குப் புல் பூண்டற்று
பசு, மாடு, கன்று, ஆடு
எங்கோ தொலைய,
இருந்த பறவை பட்சி
எங்கோ அகல,
தெருவில் இறங்கினாலே
பங்கப் படுத்தி அனல் பழிதீர்க்க,
தார்உருகிக்
கால்வைக்க முடியாது கதறவிட,
வெக்கையால் "கண்
நோயும்" பரவ,
நொடிக்குநொடி உயிர் வதங்க,
தேடி...
"வரட்சி நிவாரணத்தின்" பின் ஓடி...
"ஏனின்னும் மாரி இறங்கி
வெழுக்கவில்லை?"
"கும்ப பூசையோடு கொட்டுமே
இல்லாட்டில்
கும்பச் சரிவோடு கூடிடுமே என்னாச்சு?"
"நாசமாய்ப் பொயிடுமோ நம்வயல்கள் குளங்கள்" என
வான் பார்த்திருக்கின்றோம்!

வாரா திருந்திவிட்டு...

சோனா வரியாய்ச் சொரிந்து,

ஈரஞ் சுவறவைத்து,

ஓரிரண்டு நாட்களில்

ஊரில் வெள்ளக் காடு நட்டு,

மூழ்கடித்து மூச்சு முட்ட வைத்து,

வயல் அழித்து,

ஏற்கனவே நொந்து

எதும் மீட்சி கிட்டாது

சோற்றுக்குச் சிங்கி அடித்துக் கிடக்குமெமை

கூற்றுக்கு இரையாய்க் கொடுத்து,

ஓரே ஆண்டில்

“வெள்ள நிவாரணமும் வேண்டவைப்பேன்”

எனக்காலம்

சொல்லிச் சவால்விடுதோ?

நம் சோதனைக்கு

முடிவிலையோ?

எங்கே தவறு?

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் பூமி.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் இயற்கை.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் வானம்.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் ஆழி.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் மாரி.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் நெருப்பு.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் வெய்யில்.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் பனியும்.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் நிலவு.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் அருணன்.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் காற்று.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் பாஷை.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் சமயம்.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் கல்வி.

உனக்கும் எனக்கும் ஒன்றே தரும் கலைகள்.

எனினும்...

எமக்குள்ளே

எப்ப எழுந்தது பேதம்?

எனினும் எமக்குள்ளே எப்ப கிளர்ந்தது பிணக்கு?

எனினும் எமக்குள்ளே எப்ப வளர்ந்தது குழப்பம்?

எனினும் எமக்குள்ளே

எப்ப மிகுந்தது பிளவு?

எனினும் எமக்குள்ளே எப்ப முகிழ்ந்தது காழ்ப்பு?

எனினும் எமக்குள்ளே

எப்ப பிறந்தது வெறுப்பு?

எனினும் எமக்குள்ளே

எப்ப விளைந்தது பிரிவு?

எனினும் எமக்குள்ளே

எப்ப வெடித்தது யுத்தம்?

எனவே... “தவறு” எமக்குள் எனும்

என் மனது!

த.ஜெயசீலன் கவிதைகள்

வாழ்வை வளையும் வழி

வீரமும் வேண்டும்.

விவேகம், வினைத் திறமையுடன்

யாரோடும் போட்டியிட்டு...

யதார்த்தத்தை வெற்றிகொண்டு...

நீ நின்னை நிரூபித்து...

நிற்போர் முன் தலையெடுத்து...

தப்பிப் பிழைக்கச் சத்தியமாய் “விறல்” வேண்டும்.

எப்படிப் பிழைத்தாலும்

இவ் உலகில் தளைப்பதற்கு

செல்வமும் வேண்டும்.

திறன், வீரம் மிகுந்தாலும்

செல்வம் இலாட்டி செழிப்பிழக்கும்

அன்றாடம்.

“செல்வோம்” எனச் சொல்லும் செல்வமன்றி

எம் உடலில்

ஓட்டிச் சுவறும் உண்மைத் “திரு”வேண்டும்.

கெட்டித் தனம், செல்வம் கிடந்தாலும்...

வையகத்தை

வெல்ல அறிவுவேண்டும்.

மேன்மக்கள் ஆவதற்கு

எல்லையற்ற ஞானத்தை ஈட்டவேண்டும்.

இவற்றினிலே

ஒன்றில்லா விட்டாலும்

உருப்படாது முழுவாழ்வும்.

ஒன்று... முதலென்று; ஏனையவை

இரண்டு மூன்று

என்று; கருதின்... ஏமாற்றம்

தான் மிஞ்சும்.

அப்பப்போ எது எது அவசியம்;

முன்னுரிமை

எப்பெப்போ எதற்குக்

கொடுக்கவேண்டும்; என்பதனைக்

கையாண்டு

கணக்குப் போட்டுக் கணிக்க.. “அதற்காம்

தெய்வங்கள் மூன்றையும்” சேவித்து

வாலாயம்

பண்ணிப் பலனடையும் பக்தி

நமைக்காக்கும்!

எண்ணி... நவ ராத்திரியில்

இனித்தெளிவோம்

வாழ்வினர்த்தம்!

சேவல் கூவிக்கொண்டே இருந்தது புரண்டு படுக்க இனியும் ஏலாது இன்றுள்ள வேலைகள் பார்வதியை விடவில்லை.

மனதை நிலைப்படுத்தி சட்டென எழுந்தா யன்னலில் மூடியிருந்த துணியை விலக்கி வீட்டின் தெற்குப்புறும் வெளியே பார்த்தா பார்வதி.

தென்றல் தடவி முகத்தில் தெளித்த காற்றின் குளிரோ குளிர் உடலை அள்ளியது. கணவர் முத்து தேநீர் கேட்பார் என்று மனம் கூறியது.

போனவருசமும் மழையில்லை விவசாயிகள் மட்டுமல்ல சாதாரண பொதுமக்களும் குடிக்கத்தண்ணியை கிணற்றில் பெற தூரம் சென்று பெற வேண்டியதாயிற்று பார்வதிக்கு இன்று மனம் கனத்தது. குடிதண்ணி எடுக்கவேணும்.

“எங் புள்ள புனிதேன் இல்லையே அவென் இருந்திருந்தா எம்பட்டு சந்தோசப்பட்டிருப்பான் குடுத்து வைக்கல அவவின் கண்கள் பனித்தன. எதையோ எண்ணிக்கொண்டா அவனுக்கு வானத்தில் அன்று காட்டிய கொக்குகள் இன்றும் அதே அணியாய் வலசைக்குப் பறந்துகொண்டிருந்தன அந்த மாமர இடுக்குகளினூடே தெரிந்தது பார்வதிக்கு..

“மாரியாத்தா எம்புள்ள இன்னொ நல்லாப்படிச்சி எங்க கஸ்டத்தை எல்லாம் தீர்க்கனும் இவனை நம்பித்தா இருக்கிறம்.” இன்றும் தன் குலதெய்வமாக கருதும் காலியிலுள்ள மனோமணி தோட்டத்து அந்த கோயிலை நினைத்து கும்பிட்டுக் கொண்டா பார்வதி...

குசினிக்குள் நுளைந்த அவ கண்களைத்துடைத்துக் கொண்டு அவசரமாக குடத்தை தூக்கிகொண்டு வெளியே ஓடினா குடிக்க ஒரு சொட்டும் தண்ணி இல்லை. கழிவாத்திலதான் இம்முறை குளிக்கலாம் கிணற்றில் அடியில் கொஞ்சம் தண்ணி இருக்கு வழிச்சு அள்ளி வேற ஒன்றில நிறைத்து குளிப்பார்கள் கழிவாற்றில் போய்த்தான் உடைகளை கழுவலாம். குடிக்க சின்ராசா அண்ணை வீட்டுக் கிணற்றில் தான் தண்ணி அள்ளணும்.

அக்கராயன் குளத்து நீர் இவர்களைக்கடந்து வயல்களுக்கு பாயும் ஆனால் இவர்கள் காடுவெட்டி துப்பரவு செய்து வாழும் இந்த நிலத்துக்கு நீர்ப்பாசனம் தடைசெய்யப்பட்டதாகவே இருக்கிறது. சிங்கப்பூர் பென்சனியர்களுக்கு மத்திய வகுப்புக்காணிகள் மேட்டுநிலமும் வயல் பத்தேக்கரும் கிடைத்தது 1956 இல் கோணாவில்வரை அது பெரிய செயல்த்திட்டம்

இந்தக் குளத்தின் நீர் குடியேற்றத்தில் வழங்கப்பட்ட வயலுக்கும் ஸ்கந்தபுரத்து மேட்டு நிலத்து



வலசையின் தசை...

பெருமாள் கணேசன் (பெருநிலன்)

எற்று நீர்ப்பாசனத்துக்கும் அன்று தொட்டு வழங்கப் பட்டு வருகிறது.

இந்த அத்துமீறிக் குடியேறிகளான மலை நாட்டு தமிழர்கள் இந்தக் குடியேற்றத்திட்டத்துக்கான வரப்பிசாதங்களுக்கு உரித்துடையவர்கள் அல்ல. இவர்கள் தினக் கூலிக்கு குடியேற்ற வாசிகளிடம் செல்வதைத்தவிர மாற்ற ஏதும் இல்லை.

முடிந்த சிலர் ஆழக்கிணறு தோண்டி தோட்டம் செய்பவர்கள் இந்த மேட்டு நிலங்களில் இருந்தார்கள் வினோதன் வீட்டிலும் வாய்க்கால் தண்ணீர் கசியும். ஒரு சின்னக்கிணறு இருந்தது. அது கோடையில் கை கொடுக்காது. தங்கள் நிமையை எண்ணியபடி நடந்தா பார்வதி.

அந்த ஊரில் கோடைக்காலத்தில் எல்லாரும் குளிக்கும் ஒரே இடம் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு பின்னால் வற்றாது கிடக்கும் கழிவாறுதான். இரவில் யானைகள் தாகசாந்தி செய்வதும் அங்குதான். கொஞ்சம் பொழுது மறைந்தால் யாரும் இந்த வழியை விரும்புவதில்லை கோடையில் யானைகள் வரும்.

“இங்க எல்லாம் மேட்டுநிலம் நாலாவது வீட்டில தான் சின்ராசண்ணே கிணறுதான் கட்டு கிணறு கொஞ்சம் தண்ணி கிடக்குது அவுங்க தென்ன வாடு தின்னு நேத்து எறைச்சாங்க அதுகளும் பாவம் இரண்டு புள்ளைகளை மண்ணுக்கு குடுத்திட்டு ஒரு பொட்டைய கனடாவுக்கு அனுப்பிட்டு வெறுங் கையோடு இருக்குதுக”

குடத்தில் தண்ணீரோடு திரும்பிய பார்வதி அடுக்களையில் அவசரமாக அடுப்பை பற்றவைத்தா.

“ம்...ம்” என்று தூக்கம் துறத்தி எழுந்தான் வினோதன். “அம்மா நான் வெளிக்கிடனும் 5 மணி பல்ல போனாத்தான் ஆயத்தப் படுத்தலாம் நீங்க ஒரு 10 மணிக்கு வெளிக்கிட்டு வாங்க அங்க.”

வினோத் பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும் விஞ்ஞான மாணவன் அக்கராயனில விஞ்ஞானப் பிரிவு தொடங்கினபோது முதல் தொகுதியில் படிக்கத் தொடங்கினான்

தகப்பனின் இயலாமையால் ஏனைய மாணவர்கள் அனுபவிக்கும் வசதிளை அவன் கண்டதில்லை.

ஒரு பாடசாலை உடுப்பு சோடி மட்டும் இருந்தது முத்துவின் இளையவனுக்கு..

அண்ணன் இயக்கத்தில இருந்து மாவீரனா னான் அது அவனது சிறு பராயம் அந்த நாள் சிறுவனான வினோத்தை இன்றும் ஆக்கிரமிக்கும் அண்ணா அண்ணா என அவன் கதறியது இன்றும் அவனுக்கு கேட்கும். எழாம் வகுப்பில் பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்த போது யாரோ வந்து அவனைவீட்டுக் கூட்டி வந்தார்கள் அண்ணன் பெட்டியில் கிடத்தப்பட்டிருந்தான்.

கடைசியா அவன் வீட்டுக்கு வந்தபோது அம்மா மெதுவாக கைவிட்டா தம்பி இப்ப இயக்கத்தில இருந்து வெலகலாம் தானே அப்பாவுக்கு வயசு போயிரிச்சி நாவலப்பிட்டில கட்டி கொடுத்த அக்காவுக்கு 3 பிள்ளைகள் அவளால் மகன், எங்கள் பார்க்க முடியுமா”?

அவன் மெளனமாவே இருந்தான் மெதுவாக குசினிக்குள் இருந்த அரிசிப்பானையை எட்டிப்பார்த்

தான் அன்று மட்டும் சமைக்க அரிசி இருப்பதை அவனால் ஊகிக்க முடிந்தது மெதுவாக எழுந்து அம்மா நான் போகணும் பொறுப்பாளர் ஒரு மணித்தியாலத்தில வரச் சொன்னவர் என்றான்

“சரி ரசம் வச்சிருக்கேன் ஒருமுடக்கு குடிக்கிறியா ஐயா?

தாய் பரிதாபமாக அவனைப் பார்த்தா

“ம்சரிம்மா ஊத்துங்க”

“கொஞ்சம் பொறப்...பா தம்பி பள்ளிகூடத்தில இருந்து வந்திருவான் அவன் நேத்தும் ஓ விட்டு சேட்டப் போட்டு கண்ணாடில போய் பார்த்துக்கிட்டிருந்தான் அவன் அழுவா கொஞ்சம் இரு”

தாய் கூறிமுடிய “எப்படிம்மா படிக்கிறானா வினோத்”

“ம்...ம் நல்லா படிக்கிறான் யா”

“பள்ளிக்கூடத்தில தான் ரீச்சர்மார் இல்ல. வேற பள்ளிக்கூடம் மாதிரி இங்க போடுறாங்க இல்ல பின் தங்கின எடந்தானே படிப்பு வசதி கொஞ்சம் பத்தாது பாப்பம்”

“யுத்தம் வீட்டுக்குள்ள வந்திட்டுதம்மா இப்ப இயக்கத்தில இருந்து விலகக்கூடாது அம்மா ரொம்ப பேர் இயக்கத்தில இல்ல மா, பாவம் தலைவர்” புனிதன் சொன்னது பார்வதியின் காதில் ஒலித்தது

அப்போது கேட்ட கேள்விக்கு தாய்க்கு இப்ப தான் பதில் அளித்தான் புனிதன் அவனது இயக்கப்பேர் கபிலன் கையில் வைத்திருந்த வாக்கிரோக்கி அலரியது

தாய் வைத்தக் கொடுத்த ரசம் குடித்து முடித்து அவன்

“சரிம்மா ரசம் பலவருசங்களுக்குப் பிறகு குடிச்சது ஆசையா இருக்கு வாரகிழமை வாறன் ரசம் வைங்க”

“தம்பி எப்ப வருவான் அவன் ஓட்டத்தில் பெற்ற விருதுகளை காட்போட் பெட்டியோடு அம்மா கொண்டு வந்து காட்டினா அவனின் படம் எல்லாம் கசங்கி இருந்தது கல்விப்பணிப்பாளர் பரிசு வழங்கியது கொஞ்சமும் அக்கறையாக அது பாதுகாக்கப்பட்டிருக்க வில்லை. மண் வீடு பாதுகாப்பா இல்ல அவன் உணர்ந்தான்.

“அம்மா, அப்பா எங்க வேலை இண்டைக்கு?

“கிருஸ்ணபிள்ள முதலாளிக்கு பாத்தி கட்டறாரு.

“அந்திக்குத் தான் வருவாரு ஒரே இழுப்பு ஏலாமலே போனாரு. என்ன செய்ய”

“சரிம்மா..., அக்காவுக்கு குடுத்த அந்த காணியை யாரோ பிடிச்சிட்டாங்களாமே என்ன நடந்தது”

“ஏ ஜியே அவுங்க நாவலபிட்டில இருக்கிறதால காணிய வேற ஆளுக்கு குடுத்திட்டாராம் அவுங்க வீடு கெட்டாங்க பா..”

“சரி விடுங்க காணி இல்லாதவுங்க போல அவங்க பாவம் இருக்கட்டும். நாடு கிடைச்சா எல்லாருக்கும் காணி அண்ணன் தருவார் இல்லையா? தாயைத் தேற்றினான் புனிதன்.

யாரோ அவனது கண்ணைப்பொத்தினார்கள் புனிதன் மெதுவாக கையைத்தடவி நாடியைத் தொட்டான் யார்?

“ஆ.. ஆ... தம்பி”

“ஆ... ஆ அண்ணா எப்ப வந்தனீ இருப்பியா இண்டைக்கி”?

பேராவலோடு கேட்டான் வினோதன்.

“இண்டைக்கு இரு என்ன”?

அவனது கன்னத்தைக்கிள்ளினான் வினோதன். தம்பியையே கண்வெட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மனம் நினைவுகளில் சஞ்சரித்தது.

“என்ன அழகான சகோதரத்துவம் எங்களுக்குள் என் காலில் முள்குத்தினா தன் கண்ணில் முள்குத்தினதாக துடிப்பான். அவனுக்கு ஒன்றெண்டா எனக்கு கண்ணுக்குள் முள்விழுந்த வேதனையை உணர்கிறேன். சகோதர உறவு என்பது இயற்கை எமக்களித்த இனிய சந்தர்ப்பம். பலர் அதனை புரிந்து கொள்கிறார்களில்லையே”!

அன்று நடந்த அந்த விபத்து அவனது மனதில் அலைந்தது.

“அப்போ தம்பி 5 ஆம் வகுப்பில் நான் 9 ஆம் வகுப்பென்று நினைக்கிறேன் வீட்டில் உள்ள ஆழமான கிணறு மழைக்காலத்தில் ஒருநாள் குறும்புத்தனம் செய்து தம்பி, கிணற்றடிக்கு போவதைக்கண்டேன் 3 நிமிடம் எந்த அசுமாத்தமும் இல்லை தற்செயலாக ஓடிக்கிணற்றடிக்குப் போனேன் தம்பி கிணற்றுள் தத்தளிக்கிறான் என்னை அறியாமல் நானும் குதித்து விட்டேன் அவனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு மிகக்கஸ்டப்பட்டு எகிறி எகிறி கிணற்றுக்கட்டை தாவிப்பிடித்துவிட்டேன் பின் யார் யாரோ வந்து எங்களை மீட்டார்கள்” கண்கள் கசிந்தன அவனுக்கு

“என் உயிரையும் பாராமல் பாய்ந்தது நானல்ல எனக்குள் உள்ள சகோதரத்துவம் என்று உணர்ந்தேன். அதுபோலத்தான் ஒவ்வொருவரிடமும் உள்ள மனிதத்துவமும் தொழிற்படுகிறது இனத்துவம் மொழித்துவம் ம் தம்பி அன்று நீ என்னை விட்டு போயிருந்தால் நான் எப்படி இருந்திருப்பேன்”?

அவனை தழுவிக் கொண்டான் புனிதன் முத்தமிட்டான். கண்ணீரைத்துடைத்துக் கொண்டான்.

“நல்லாப்படி மனிதர்களை நேசி சேவை செய்ய ஆயத்தமாக இரு” தலையை ஆட்டிக்கொண்டான் வினோதன் கண்ணீர் வழிந்தது அவனுக்கும்.

அப்பாவையும் அம்மாவையும் நினைத்து வெந்தான் காலம் இட்ட கட்டளை என தளபதி அடிக்கடி கூறுவதை எண்ணிக் கொண்டான்.

“தம்பி நான் கெதியா வந்திருவன் யோசிக்காமல் படி”

தம்பியின் தலையைத்தடவ அவனும் பாடசாலை உடுப்போடு அவனைத்தழுவிக்கொண்டு அவனது நெஞ்சில் தனது முகத்தை புதைத்துக் கொண்டான்.

“நீ பொய் சொல்ற எப்ப வருவ? அப்பாவுக்கு ஏலாதண்ணா பாவம் நேத்தும் மருந்தெடுத்தார் இண்டைக்கு வேலைக்கு போயிட்டார்காணியை பார் காடாப் போச்சு அம்மாவால ஏலாது தெரியும் தானே”?

“ம்....” என்றான். புனிதன் தனது பரிசுகளை காட்ட வீட்டுக்குள் போனான் கைநிறைய மெடல்கள் அள்ளி வந்து காட்டினான்

“ஒரு சேர் வந்திருக்கிறேர் ஒரே பயிற்சிதான் நான்

ஓட்டத்தில் முதலாவது. நீளம்பாய்தலில் முதலாவது அவர் நல்ல சேர் இப்ப விளையாட்டு நல்லா போகுது”

“சரி தமிழ்ப்பாடம் யார்? ஆவலோடு தம்பியைப் பார்த்தான்

“வாசுகிரீச்சர்” என்றான் வினோதன்

“அட அவ எங்களுக்கு சமயமல்லோ படிப்பிச்சவா” என்றான். புனிதன் எவ்வளவு தலை கீழாப் போச்சு படிப்பு” அவன் மிகுந்த கவலையைடைந்தான்

“எவ்வளவு அநியாயம் இது பொருத்தமில்லாத ஆசிரியர்களை படிப்பிக்க விடுவது”. கோபமாக வந்தது அவனுக்கு.

“படிப்பிக்க மாட்டாவே” அவ

“ஓமண்ணா ஒரே மேசைல தலையை வச்சு படுத்திருவா அதிபரிட்ட ஏச்சு வாங்காத நாளே இல்லை” வினோதன் கூறிமுடிக்க புனிதனின் பெருமூச்சு பெரிய சத்தத்தோடு வெளியேறியது

“ம்...ம்...ம் பின் தங்கிய பாடசலைக்கு உழைக்கும் சக்தியுள்ள மனசுள்ள அறிவுள்ள ஆசிரியர்களை போடனும். அப்பதான் ஏழைப்பிள்ளைகள் முன்னேறும்.” அவன் மனதில் விரக்தி எதுவும் செய்ய முடியாதவனாக அவன் இன்று.

“வெளில ஓடிப்போனவங்கள் புத்திசாலிகளா”? தன்னை அவன் கேட்டான்

“பாடசாலைகள் சரியா படிப்பிச்சா ஏன் பிள்ளைகள் டியூசனுக்கு போக வேணும்?”

இலவசக்கல்வி என்று நாட்டில பேர் ஆனா ஏழைகள் படிப்பிக்க முடியாத நிலை எத்தனை பேரை கூட்டி வைச்ச டியூசன் சேர் ஆக்கள் எவ்வளவு காசு வேண்டுறாங்கள்?

“என்ர தம்பி மாதிரி படிக்க கூடியவங்களை எப்படி படிப்பிப்பது வறுமை அவன் தனியார் கல்வி நிலையம் போக முடியுமா? அப்பான்ர உழைப்பு போதுமா? மனச்சாட்சி இல்லாத சேர் மார் அப்ப எங்களுக்கு எத்தின கிளாஸ் பள்ளி கூடத்தில் நடக்கும் நாங்கள் தான் ஒழுங்கா போறதில்லை சரி காலம் , ஒரு வெற்றியோடு மாறிவிடும்” தன்னைத் தேற்றினான் அவன்.

“அம்மா போயிட்டு வரட்டா”

அம்மாவிடம் பதில் இல்லை வீட்டுக்குள் எட்டிப்பார்த்தான் அம்மா சாமித்தட்டடியில் கும்பிட்டுக்கொண்டிருந்தா.

“ஐயா,....” என்று குரல் தழுதழுக்க தனது கையில் கொண்டுவந்த திருநீற்றை மகனுக்கு பூசினா. அவன் தாயின் காலி விழுந்தான் அவனை அணைத்து முத்தமிட்டாபார்வதி

“கவனம் கடவுள் உன்னோட இருப்பார்” அவன் போகும் வரை அந்தத்தாயின் கண்களில் கண்ணீர் கரைபுரண்டு ஓடிய வண்ணம் இருந்தன.

அவன் அன்று போனவன் இன்னும் வரவில்லை. அன்று ஒரு காலை விடிந்தது யன்னலில் வழியே தனது மகன் புனிதன் நட்டு வளர்த்த மா மரத்தை அதன் தளிர் ஆடலை அதன் மகிழ்ச்சியை யன்னல் வழியே. கண்டு நெஞ்சுறிய இன்ப நினைவுளை மீட்டுக் கொண்டாபார்வதி

தகப்பன் மகன் இருவருக்கும் ஒரு பிள்ளைப் பிள்ளை போடவேணும் அதனை தயாரிக்க தொடங்கினா அடுப்பை மூட்டி கேத்திலை கழுவி அளவாக தண்ணீரை பாணையிலிருந்து வார்த்து வைத்தா.

“இந்த வாழ்வும் ஒருவாழ்வா? அண்ணன் குடும்பம் அப்பவே இந்தியாவுக்கு போக வாங்கன்னு கேட்டாங்க. போயிருந்தா இந்த பிள்ளைவாது பிள்ளைச் சிருக்கும் இந்த தமிழ் ஊரில இப்ப யார் இருக்கிறாங்க கனடா பிரான்ஸ்னு போய்கிட்டே இருக்கிறாங்கே”

பார்வதி பெருமூச்சை இறைக்கவும் முத்து பாரு, எண்டு கூப்பிடவும் சரியா இருந்தது

“நேத்து தலைசுத்தாய் இருந்திச்சு பாரு ஒன்கிட்ட நான் சொல்லலை கவலைப்படுவன்னு இன்னிக்கும் கொஞ்சம் வேலை இருக்கு முடியில என்ன செய்றது அரிசி இருக்கா தேத்தண்ணிக்கு எல்லாம் இருக்கா?”

“போக வேண்டாங்க வாழைத்தாரு ஒன்னு எடப்பழம் பழுத்திருக்கு அதை நடராசா கடைல குடுக்கலாம். ஒரு மூணுநாள் சீவியம் போகும் நீங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு போய்ட்டுவாங்க” சக்கரையோட தேத்தண்ணியை நீட்டியபடி கூறினா பார்வதி தன் கணவன் படும் வேதனையை கடவுளிடமன்றி வேறு யாரிடமும் கூற முடியாது

“கைக்கொசந்த புள்ளைய எழந்திட்டம்”. பார்வதியின் மனம் கனத்தது.

பிள்ளைகள் திசைக் கொன்றாகி விட்டது இந்த இளயவன்தான் இவர்களுக்குத்துணை அந்தக் கோப்பை தேனீர் மட்டுமே அவர்கள் ஒன்றா குடிக்கும் ஒன்று மற்றதெல்லாம் வேறு வேறு நேரத்தில் இரவுகூட யாராவது ஒருத்தர் சாப்பாட்டில் இருப்பதில்லை அப்பா தூரத்துக்குப் போய் பிந்தி வருவார் இல்லாட்டி மகன் எங்காவது படிக்கப் போய்விடுவான்..

கணவனை வைத்திய சாலைக்கு அனுப்புவது அடிமனதில் உள்ள விடயம் அதனை நிறைவேற்ற அவரை குளிக்குமாறு சொல்லிவிட்டு இரவு கரைத்து வைத்த மாவை தோசை ஊத்தி மகன் விநோதனுக்கு கொடுத்து விட்டு ஆயாசமாக பெருமூச்சை விட்டு நிமிர்ந்தபோது தான் அட அவர் தண்ணி அள்ளி குளிப் பாரா என்றபதட்டம் மேலிட விரைந்தா கிணற்றடிக்கு அங்கே மாரிமுத்து மிக கஸ்ட்டப்பட்டு குளித்துவிட்டு உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு இருந்தார்.

அவரையே கண் வெட்டாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த பார்வதியின் நினைவுகள் இடப் பெயர்வை வட்டமிட்டது

வறுமை பிரிவு இழப்பு என பல ஆக்கினை களோடு அந்தக் குடும்பம் இருந்தபோது இரத்த ஆறு ஓடிய கொடுமைநிறைந்த பகலும் இருவரும் எல்லோரையும் சூழ்ந்தது.

வினோதன் 10 ஆம் வகுப்பில் குடும்பத்தின் சூமையை சுமக்கிறான் அம்மாவையும் அப்பாவையும் இழுத்துக் கொண்டு 4 நாள் தரிக்கும் அல்லது 5 நாள் விடியும் இடமாற்றங்களையும் பொருள் கைவிடுதலையும் அனுபவித்துக் கொண்டு எல்லோரையும் போல மாரி முத்துவின் குடும்பமும் நகர்ந்தாலும் உணவுப் பஞ்சம்

அவர்களை வதைத்தது.

சுதந்திரபுரம் தெரு ஓரத்தில் ஒரு பற்றையை துப்பரவு செய்து தனது பெற்றோரை படுக்க வைத்து விட்டு ஒரு பிளாஸ்டிக் வாளியை கொண்டு கஞ்சி வார்த்த இடத்துக்கு விரைந்தான் கஞ்சியை ஏந்தியபடி ஓடோடி வந்தான் வரும் வழியில் கூவியபடி வந்தசெல் அவனது கண்முன்னே வெடித்தது அவன் அருகில் யாரோகிண்டி வைத்திருந்த பங்கரில் பாய்ந்தான் செல் ஓய்ந்ததும் மெதுவாக வெளியே வந்தபோது உடல் உறுப்புகள் சிதறி 4 பேர் மாண்டிருந்தனர் அது ஒரு குடும்பம் அருகிலுள்ள பங்கரில் அந்த செல் விழுந் திருந்தது அயலில் ஒரே கூக்குரல் எதனையும் கண்டு கொள்ளாத வினோதன் பெற்றோரிடம் வந்து கஞ்சியை பதட்டத்தோடு கொடுத்து தானும் பருகினான்

“அம்மா நாங்கள் இடம் மாறவேணும் இனி இங்க செல்வரும் இரவு மட்டும் இருப்பம் அப்பா”

“ம்...ம் அவர் தன் மகனை நினைத்து கலங்கிய படி எதுவித நிதானமும் இல்லாமல் தலையசைத்தார்.

“நாங்க போனா பிள்ளை எப்படி வருவான் பாரு”? மனைவியைக் கேட்டார்

“பிள்ளையா”? அவர் நினைவு குழம்பி போயிருந்தார் மாவீரனாகி 3 வருசம் இன்னும் அவன் எங்கே இருக்கிறான்” என மனதில் நினைத்தபடி மாரிமுத்து அவ்வளவு பாசமா அவனை தோளில் சுமந்து திரிந்த நாட்களை பார்வதி எண்ணிக் கொண்டா.

மேட்டுக்காணியில் கச்சான் போட்டு இவன் மூன்று வயதானபோது மூன்று சில்லு சைக்கிள் வாங்கி வந்து மகனுக்கு கொடுத்து ஆனந்தப்பட்டார் அவர்

“அப்பா அண்ணா வரும்” அவன் தகப்பனைத் தேற்றினான்

“விடியுது இப்பவே நடந்தாத்தான் போகலாம்” அவன் அவசரப்படுத்தினான்.

கொஞ்ச சாமான்களை ஒரு யூரியா பேக்கில் எடுத்துக் கொண்டான் அதில் வீட்டு அல்பம் திருவலை மூன்று குண்டாச்சட்டி ஐந்து டம்ளர் அம்மாவின் சேலை மூன்று அப்பாவின் சாறம் தனது நாலு உடுப்புகள் அண்ணாவின் பாவித்த இரண்டு சேட் ஒரு ரவுசர் அம்மா ஒரு பையும் தானும் ஒன்றோடு எங்க போவது என தடுமாறிக் கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்

“சனம் எங்கோ போகிறது அதுகளோடு போவம்” என்றான் வினோதன்

“பிள்ளை பிள்ளை எப்பவருவான்”?

யாரோ ஒருத்தர் “எங்க போறியன்”?

பார்வதி ஒருதிசையைக்காட்ட சறசறசற டொம் அந்த சத்தத்தோட எல்லோரும் நிலத்தில் வீழ்ந்தனர்

“ஆமி கிட்ட வந்திட்டான் இனி எங்கயும் ஏன் போவான் இண்டைக்கு சுத்தி வளைப்பான் பேசாமல் அந்த மரத்தடில இருங்கோ செல் இப்ப இங்க வாரது குறைஞ்சிட்டுது”

“ம்வினோதன் தலையாட்டினான்”

“தம்பி ஒரு சட்டியை கொண்டுவா நாங்கள் சமைச்சிருக்கிறம் தாறம் களைச்சிட்டியன்”

இரக்கமான அந்த குடும்பம் அவர்களோடு ஆதரவாக இருந்தது அவர் நல்ல விவசாயி ஒரு தகரக்

கொட்டிலில் இருந்தார். இரண்டு மாவீரர்களின் பெற்றோரும் இரண்டு பிள்ளைகளும் ஒரு பாட்டியும்.

உயிர்தப்பி போவதற்கு அந்தக் குடும்பம் எடுக்கும் முடிவுகள் சரியென இவர்களும் அவர்களோடு கலந்து விட்டார்கள்.

பின் வவுனியா முகாம் அங்கு சாப்பாடு கிடைத்தது வசதியற்ற வாழ்க்கை. மருதமடு முகாமில் 6 மாத வாழ்க்கை இதனை எல்லாம் கண்டும் வினோதன் தன் நம்பிக்கை தொலைக்காது படித்து இன்று பல்கலைக்கழகம் தெரிவாகி இருந்தான்

“சரிங்க நேரமாச்சு 2 மணிக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் அவன் பாத்துக்கிட்டிருப்பான்ங்க”

பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு பெற்றோரை வரச் சொல்லி விட்டு அதிகாலை போய்விட்டான். வினோதன்.

“சரி புறப்படறேன் பாரு” குளித்துவிட்டு வந்து சாமி அறைக்குள் சென்ற மாரிமுத்து தேம்பி தேம்பி அழுவது பார்வதிக்கு கேட்டது.

“ஏம்புள்ள ஏம்புள்ள புனிதா புனிதா”

அவர் கரைந்து கிடந்தார் பார்வதியால் அவரை தேற்ற முடியாது போனது

பட்டமளிப்பு விழா கோலாகலமா நிகழ்ந்தது முதல் வகுப்பில் வினோதன் சித்தி பெற்றிருந்தான். அவன் காட்டிய உழைப்பு ஆசிரியர்களை மதிக்கின்ற செயற்பாடுளால் பல்கலைக்கழகத்தில் அவன் நல்லபெயரை உழைத்திருந்தான். பெற்றோர் மீதிருந்த அன்பும் மதிப்பும் அவனுக்கு ஆசீர்வாதமாக ஆனது

மிகுந்த மிடுக்கோடு அவனது பட்டமளிப்பு உடையில் பெற்றோருடன் அவன் ஒளிப்படம் எடுத்துக் கொண்டான்.

வினோதன் தன் கனவை நனவாக்கி பெற்றோருடன் பல்கலைக்கழக வாசலில் ஒன்றாக நின்று படம் பிடித்தபோது மழை சடசடவென தூறியது இயற்கையும் அவனை ஆசீர்வதித்தது.

அந்த முற்றத்தில் தன் பெற்றோரின் கால்களில் விழுந்து கண்ணீரால் அவர்களை நனைத்தான் வினோதன். பலரின் கல்விக்குத் தடை கல்விப்பண்பாட்டின் போதாமையே வறுமை அல்ல என்பதை தன் வாழ்க்கையூடாக வினோதன் உணர்ந்தான்.

அண்ணனின் தியாகம் ஒருகணம் மின்னியது அவனையும் எண்ணி வணங்கிக் கொண்டான் அவன்.

மலைநாட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்ட அவனது சமூகத்தின் மீதான பொருளாதார சுரண்டல் புறக் கணிப்பு எல்லாவற்றுக்கும் அவன் தீர்வை தேடும் பேர் ஆவலோடு சமூக வெளிக்குள் நாளை காலடி வைக்கும் உறுதியோடு நிமிர்ந்தான். தங்கள் குடும்பம்போன்ற பல குடும்பங்களின் வறுமைக் கட்டுக்கள் சடசடவென அழுவது அவனது கண்ணுக்குள் தெரிந்தது.

ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சோடு அந்த காயமற்ற நீலவான வெளியை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். பரந்த வெளியில் பறவைக் கூட்டங்கள் மிகவும் அனாயாசமாக சிலகால வலசை முடித்து வசந்தகால உறைவிடங்களை நோக்கி சுதந்திரமாக திரும்பிக் கொண்டிருந்தன.

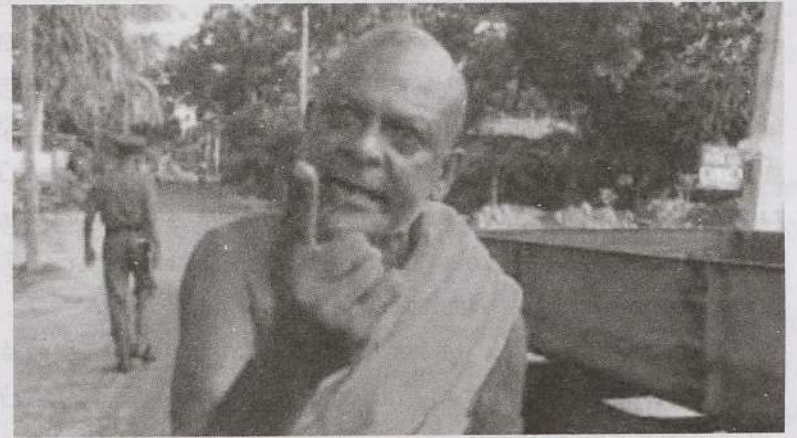
சமத்துவச் சமவெளியில்
சயனங்கலைக்கு மந்த
காவியணி பாவியர்
இனவாதக் கல்லடுக்கி - இடையில்
நீண்டதொரு சுவரெழுப்பி

புத்த போதனைகள் யாவும்வர்
காலடியில் தேய்ந்தபாதணியாய்
பட்டவந்தப் போதிமரக் கொப்பினிலே
தூளியிட்டு ஆடுமந்த சீடர்
செவியேறாதோ நம்வீரம்

தேசியக்கொடிதனிலே நிமிர்ந்தவந்த
வாள்பறித்து வா போருக்கெனும்
போர்முழக்கமிட்ட தேரர்
தேன்குழவியாய் கூட்டினுள்ளிருந்தாரோ அன்று
என்னவன் ஆட்சிதனில்

காவியுடைதறித்து ஆளுக்கொரு
சாவி கையிலெடுத்து
மேவிப் புத்த சாசனத்தை
தாவிச் செங்கோல் பிடிக்க - அது
மனிதப்பலி தேடுதோ ?

கர்ச்சனைக்கோர் எச்சரிக்கை



ஊமையாய் யாமிருக்கும்
காரணம் தாம் அறிவீரோ ?
நெடுவீதியிலோடிய குருதிவாடை
எம்நெஞ்சிறுக்கி நிற்பதைக் காண்மீர்
அதுவறண்டு போகையிலே - நம்
கரம்பற்றும் கீழே நாம்போட்டவற்றை!

- கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்



அவன் மற்றும்...

அவனுக்கு ஒரு 35 வயது மதிக்கலாம். இரண்டு கார்ட்போர்ட் பெட்டிகள், கொஞ்சம் வெளியே தொங்கிக்கொண்டு இருந்த உடைகளை முழுவதுமாய் தாங்கியிருந்த ரவெல்லிங் பாக், ஒரு லப்டாப் பாக் இவ்வளவு தான் கொண்டு வந்தான் ஒரு ஆட்டோவில். எதுவும் பெரிய சம்பிரதாயங்கள் இல்லாமல் அந்த பூட்டியிருந்த முன் வீட்டில் ஒரு சாதாரண புதன் கிழமையில் குடிவந்தான். அவனைத் தவிர அவனுடன் வேறு யாரும் வராததால் அவனே எல்லா வேலைகளையும் பார்த்துக் கொண்டான். கொஞ்சம் சாமான்களை வாங்கி வந்தான், வளவை சுத்தப்படுத்தினான், இரண்டு கொடிகளை கட்டி அழுக்கு உடைகளை துவைத்துப் போட்டான். அப்புறம் தானே சமைத்தும் சாப்பிட்டிருப்பான் போலத்தான் தெரிகிறது. பெரிதாக அக்கம் பக்கத்தில் யாரிடமும் பேச்சு வார்த்தை வைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஏதோ அந்த லப்டாப்பை நோண்டிய படியே இருப்பான் பெரும்பாலும்.

அவனைத்தவிர வேறு யாரும் இருந்தால் இன்னும் கொஞ்சம் நன்றாக இருந்திருக்கும். அவனைப் பார்த்தால் பாவமாகவும் இருக்கும் சிலவேளைகளில். அவன் இங்கே வந்து ஒரு வாரத்திற்கும் அதிகமாக இருக்கலாம். ஒரு நாள் இரவு அவன் கத்தினான், அந்த சத்தம் தெளிவாகக் கேட்டது. என்னால் அங்கே சென்று பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் அதைத்தொடர்ந்து வந்த நாட்களில் அவன் நித்திரையில்லாமல் அலறுவதும், வீட்டில் விளக்குகளை எல்லாம் இரவில் எரிய விடுவதும் வாடிக்கையானது.

அதன் பிறகொரு நாளில் (அநேகமாக அவன் நண்பனாக இருக்கலாம்), ஒருவன் வந்தான். அவன் இவனை வெளியே கூட்டிக்கொண்டு வந்தான்.

“நீ நல்லதொரு டொக்டர்ரா பாருடா, அதான் சரி உனக்கு...”

“இல்லடா, அதெல்லாம் ஒண்டும் இல்ல... கொஞ்சம் யோசிச்சு பாரு, கொழும்பு மாதிரி எந்த நேரமும் மக்கள் சத்தம் கேக்கிற, திரும்பினாலே வாகனங்கள் இரையிற ஒரு இடத்தில பல காலம் வாழ்ந்திட்டு இப்பிடி வேலையில்லாம, வாடகை குடுக்க முடியாம அங்கிள்ண்ட வீடு என்ற பிரிவிலேஜ்ல இங்க காலத்தை ஓட்டிக்கிட்டு இருக்கன். இன்னும் கொஞ்ச நாள் தாண்டா ... கடன்காரங்க தொல்ல குறைஞ்சதும் மறுபடி வந்திடுவன் அங்கயே ... வேலையும் தேடிகிட்டு இருக்கன் தானே.. சரியாகிடுமடா... விடுறா



பார்த்துக்கலாம்...”

என்னமோ நீ இப்பிடி சொல்ற, பிறகு இரவெல்லாம் தூங்க முடியலடா... என்னமோ சத்தமெல்லாம் கேக்குது எண்டு போன் போட்டு படுத்துற. இனி நான் ஒன்னும் சொல்ல மாட்டன் போடா. நீயாச்சு உன்னோட அங்கிள்ண்ட வீடாச்சு.

இப்படி அவன் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு தான் எனக்கும் கொஞ்சம் புரிந்தது. இரண்டு நாட்களாக அவனின் நடமாட்டத்தை வெளியே காண முடியவில்லை. எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் யோசித்துக்கொண்டு இருந்தேன். திடீரென்று அவனின் நண்பன் ஒரு ஆட்டோவில் இன்னும் இரண்டு பேருடன் வந்தான். வெளியே நின்று கத்திக் கத்தி அலுத்த பிறகு கதவை பலங்கொண்டு தள்ளித்திறந்தார்கள். அவனை மயக்கமுற்ற நிலையில் ஆட்டோவில் ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள்.

அதன் பிறகு போனவர்களில் இரண்டு பேர் வந்தார்கள், வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள், பின் பக்கத்தில் நிண்டிருந்த விளாத்தி, தென்னை மரங்களின் பழுத்த காய்கள் ஓட்டில் இரவில் விழும் சத்தம் தான் அவன் பயத்தின் காரணமாய் இருக்கலாம் எனக் கதைத்தபடியே அவனுடைய இரண்டு கார்ட்போர்ட் பெட்டிகள், ரவெல்லிங் பாக், மற்றும் லப்டாப் பாக்கை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டை பூட்டி திறப்பை எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். அநேகமாக இனிமேல் அவன் வரமாட்டான் என்று நினைக்கின்றேன்.

ஆனால் அந்த விளாத்தி, தென்னை மரங்கள் காய்க்கத்தொடங்கி ஒரு வாரத்திற்குள் தானே இருக்கும். அவன் அந்த வீட்டிற்கு குடிவந்து ஒரு மாதத்திற்கும் மேலாகிறதே... சரி எனக்கென்ன, இனி இரவில் இங்கும் வெளிச்சமில்லை. தொந்தரவில்லாமல் நிம்மதியாக இருக்கலாம்...

இப்படிக்கு, ஆந்தை...

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

சந்திப்பு : பரணீ

பரணீ:

வணக்கம் அக்கா. உங்கள் பிறந்த ஊர் பெற்றோர், பாடசாலைக்கல்வி, சிறு பருவத்து வாழ்வு பற்றி அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்றோம். அவை பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

நான் யாழ்ப்பாணத்தின் கோண்டாவில் கிராமத்தில் பிறந்தேன். தொடக்கக் கல்வியை இணுவில் சைவப்பிரகாசா வித்தியாலயத்திலும் (தற்போது இணுவில் இந்துக் கல்லூரி) கல்லூரிப் படிப்பைக் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலும், துறைசார் கல்வியை யாழ் - தொழில்நுட்பக் கல்லூரியிலும் பெற்றுக் கொண்டேன்.

எங்களுடைய கிராமம் இணுவில்தான். இறையணர்வும் கலைகளும் கலைஞர்களும் நிறைந்த கிராமம். எனது தந்தையார் அவர்கள் தமிழ்மொழியையும் சைவநெறியையும் கற்றுத்தரும் ஆசிரியராக இருந்தவர். தாயார் சின்னம்மா அவர்கள் தந்தையாருக்கு இறுதிவரை உறுதுணையாக வாழ்ந்தவர்.

எனது மூத்த சகோதரர் இரா. சம்பந்தன் அவர்கள் கனடாவில் வசிக்கின்றார். அவரும் சிறந்த தமிழ்ப்புலமையும் கவி யாற்றலும் மிக்க படைப்பாளராக உள்ளார்.

பரணீ:

தங்களுடைய தந்தையார் பண்டிதர் திரு நா.இராசையா அவர்கள் இலங்கை தமிழரசுக் கட்சியின் மூத்த உறுப்பினராக இருந்தவர் என அறிகின்றோம். அவரது செயற்பாடுகள் பற்றி கூறுங்கள்...

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

அப்பா அறநெறிசார்ந்து வாழ்ந்த உன்னத மனிதர். ஊரில் தன்னைத்

ஈழத்து கலை இலக்கிய உலகில் மூத்த பெண் படைப்பாளியாக ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் அவர்கள் விளங்குகின்றார். யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கோண்டாவிலில் பிறந்த இவர் தற்போது புலம்பெயர்ந்து சுவீட்சலாந்து நாட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றார். சிறுகதை, கவிதை, விமர்சனம், நாவல் என இலக்கியத்தின் பல் வகைமைகளிலும் வல்லமை உள்ளவராக விளங்குகின்றார். இவரது புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது என்னும் நாவல் இறதிக்கட்டப் போரின் சாட்சியமாக விளங்குகின்றது. தொடர் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளரான ஆதிலட்சுமி சிவகுமாரின் நேர்காணலை வெளியிடுவதையிட்டு மகிழ்கின்றோம்.



தேடிவரும் எல்லா மாணவர்களுக்கும் பணம் பெற்றுக்கொள்ளாமல் அறிவுட்டியவர். உலகம் முழுவதும் அப்பாவின் மாணவர்கள் ஆங்காங்கே இருக்கிறார்கள்.

அன்றைய தமிழரசுக்கட்சியின் மூத்த உறுப்பினர்களுள் ஒருவரான அப்பா, அன்று ஆசிரிய தராதரப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தும், தனக்கு கிடைக்கவிருந்த அரசபணியை ஒறுத்து, கட்சிக்காக பாடுபட்டவர். காங்கேசன் துறையில் தொடங்கி பொத்துவில் வரைக்கும் அன்றைய தமிழரசுக் கட்சியின் கொள்கைபரப்புப் பேச்சாளராகத் திகழ்ந்தவர். அவருடைய பேச்சின் வலிமை கேட்போரைக் கட்டிப்போடுவது. அவரிடமிருந்துதான் மொழிப்பற்றும் இனப்பற்றும் எனக்குள்ளும் ஊடுருவிக் கொண்டது. அவரிடமிருந்துதான் எம்மினத்தின் அரசியல் வரலாற்றையும் நான் உள்வாங்கிக் கொண்டேன். தமிழரசுக்கட்சியின் தந்தையான எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் இறக்கும்வரை அப்பா தமிழரசுக்கட்சியின் தூணாகச் செயற்பட்டவர்.

பரணீ:

உங்கள் தந்தையாரது தமிழ்ப்புலமை பற்றி கூறுவீர்களா?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

தமிழ் இலக்கணத்தில் எளிமையைக் கடைப் பிடித்தவர். யாழ் - பரமேசுவராக்கல்லூரியில் பண்டித வகுப்பில் கற்றுப் பண்டிதராக மிளிர்ந்தவர். தன்னுடைய ஆசிரியப் பணியில் நல்லூர் ஆனைப்பந்தியடியில் இருந்த உயர்கலைக் கல்லூரியிலும் பின்பு இலுப்பையடிச் சந்தியில் அமைந்திருந்த



கல்விபோதனா நிலை யத்திலும் கோண்டாவில் நிரு கல்விநிலையத்திலும் கற்பித்தவர். பேச்சாளர்களாக வாழ்வைத்தொடங்கி இன்று பெரும் பேச்சாளர்களாக வலம்வரும் பலருக்கு பேச்சுக்கான குறிப்புகளை வழங்கி உய்வித்தவர் அப்பா. பட்டிமன்றப் பேச்சுகளிலும் கவியரங்கக் கவிதைகளிலும் தனித்திறன் கொண்டிருந்தார்.

தன்னுடைய இன்னொரு கடமையாக சைவச் சொற்பொழிவுகளையும் ஆற்றியவர். தன்னுடைய மிதிவண்டியிலேயே சென்று சொற்பொழிவுகளை ஆற்றிய அவர் எந்தவித கொடுப்பனவுகளையும் பெற்றுக் கொள்ளாத பெருந்தகை. அவரைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு நிறைய உண்டு. ஆனாலும் இவை போதும்.

பரணீ:

இலக்கியத்தின் மீது உங்களுக்கு ஏன் நாட்டம் ஏற்பட்டது?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

சிறுவயதிலேயே வீட்டில் நூல்கள் செய்தித்தாள்களை வாசிக்கும் பழக்கமும், பெரியோர்களின் உரைகளையும் பட்டிமன்றங்களையும் கவியரங்கங்களையும் அப்பாவுடன் சேர்ந்து கேட்கும் வாய்ப்பும் இருந்தன. கேட்பதுடன் அவற்றை இரசித்துச் சுவைக்கவும் முடிந்தது. அப்பா தமிழிலக்கியம் கற்பிக்கும்போது அவற்றையும் கேட்க முடிந்தது. ஆகவே இலக்கியத்தின் மீதான நாட்டம் என்பது இயல்பாக ஏற்பட்டதுதான்.

பரணீ:

உங்களது முதல் படைப்பு எது? வெளியான ஊடகம்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

நான் எனது பாடசாலை நாட்களிலேயே கவிதைகள் கட்டுரைகள் எழுதிவந்தேன். ஆனாலும், என்னுடைய முதலாவது படைப்பு தினகரன் பத்திரிகையின் புதன் கிழமை வெளியீட்டில் 20.5.1982 இல் வெளிவந்தது. “உரிமையில்லாத உறவுகள்” என்ற சிறுகதை அது. அண்ணன் தங்கை பாசத்தை வைத்து எழுதப்பட்ட கதை. எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான “புயலை எதிர்க்கும் பூக்கள்” இல் அக்கதை இடம்பெற்றுள்ளது.

பரணீ:

அந்தப்படைப்பு வெளியானபோது உங்கள் மன நிலை.

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

சிறுவயதில் கதைகேட்பதில் எனக்கு பேரார்வம் இருந்தது. எங்களுக்குடம்பத்து முதியோர்களிடம் அருகிருந்து கதைகள் கேட்டிருக்கிறேன். செய்தித்தாள்களில் வரும் செய்திகள் கதைகளை வாசித்து, அவர்கள் விமர்சிப்பதையும் கருத்துச் சொல்வதையும் உற்றுக் கேட்பேன். அரசியலை அவர்கள் அக்குவேறு ஆணி வேறாக அலசுவார்கள். அவர்களுக்கு பத்திரிகைச் செய்திகளை வாசித்துக் காட்டுவது எனக்கு அன்று கடமையாக இருந்தது. அதனால் வாசிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

நான் படித்த தமிழ்ப்பாடப் புத்தகங்களிலேயே அதிகமான கதைகள் இப்போதும் என்மனதில் பதிந்

துள்ளன. வாசிப்பின் ஈர்ப்பில்தான் எழுதும் ஆர்வமும் ஏற்பட்டது. எண்பதுகளில் பலராலும் நன்கறியப்பட்ட எழுத்தாளர் பரமா சண்முகம் அக்கா அவர்கள் எனக்கு சிறந்த வழிகாட்டியாக இருந்தார். எனது முதற்கதை வெளிவந்தபோது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. எனது பெயரும் பத்திரிகையில் வெளிவந்து, பலர் அதனைப் படிக்கிறார்களே என்கிற மகிழ்ச்சி தான் அது.

பரணீ:

ஆரம்ப கால உங்கள் எழுத்துகள் சமூக ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக கிளர்ந்து எழுந்தன... பின்னர் இன ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக எழுந்தன... இரண்டு ஒடுக்கு முறையாலும் பாதிப்படைபவர்கள் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் என்ற வகையில் இந்த ஒடுக்கு முறைகள் தொடர்பான உங்கள் கருத்து...

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

நான் எழுதத்தொடங்கிய காலத்தில் சமூகத்தில் ஒடுக்கு முறைகள் அதிகமிருந்தன. குறிப்பாக குடும்பங்களிலும் சமூகத்திலும் பெண்கள்மீதான அடக்குமுறைகளும் ஒடுக்குமுறைகளும் மிகத் தீவிரமாக இருந்தன. குடும்பவன்முறைகள், சீதனம், ஏற்றத்தாழ்வுகள், காதலித்து ஏமாற்றுதல், வேலைக்குப்போகும் பெண்களை இழிவுபடுத்துதல் என அவை பல்வேறு வடிவங்களில் காணப்பட்டன. இவற்றின்மீது எனக்குச் சினம் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக பெண்கள் ஆற்றல் களிருந்தும் வீடுகளுக்குள் முடங்கியிருந்தார்கள். அந்தக் காலப்பகுதியில் பாரதியாரின் கவிதைகளால் நான் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டிருந்தேன்.

பின்பு இனஒடுக்குமுறைகள் மேற்கிளம்பத் தொடங்கிவிட்டிருந்தன.. இலங்கை அரசின் தரப்படுத்து தல் கொள்கையால் மாணவர்கள் கிளர்ச்சியுற்று எதிர்ப்புகளை வெளிப்படுத்தி வந்தார்கள். கிளர்ச்சியுற்று எதிர்ப்புத் தெரிவித்த மாணவர்கள்மீது அரசு அடக்கு முறைகள் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்டன. கல்வி கற்கும் துழ்நிலைகள் மாறத்தொடங்கின. கடத்தல், வதைத்தல், படுகொலைசெய்து பற்றைகளுக்குள் வீசுதல் என அவை அரசு பயங்கரவாதமாக விரிவாக்கமடைந்தன.

என்கண்முன்னால் நடக்கும் இத்தகைய வற்றை பதிவாக்கவேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் எனக்குள் புகுந்துகொண்டது. பல மூத்த படைப் பாளர்கள் இனப்பிரச்சினை குறித்து எழுதினார்கள். நான் படித்த அந்த மூத்ததலைமுறை எழுத்தாளர்களின் அறச்சீற்றம் எனக்குள்ளும் வியாபித்தது.

பரணீ:

“புலிகளின் குரல்” வானொலிக்கும் உங்களுக்குமான தொடர்பு பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

எம்மண்ணின் இருண்டநாட்களில்(1987 - 1989 வரை) வெளிவந்த பல ஊடகச்செய்திகள் உண்மைக்குப் புறம்பாகவே இருந்தன. இந்திய அமைதிகாப்புப் படையினர் எம்மண்ணை விட்டு வெளியேறிய பின்னர், ஊடகங்களின் வலிமை உணரப்பட்டு, 1990 இல் தமிழர் களுக்கான வானொலிச் சேவை ஒன்று தொடங்கப்பட இருந்தது. அதற்கான பல்வேறு அடிப்படைவேலைத்

திட்டங்களுக்காக ஆளணி தேவைப்பட்டது. வெளித் தெரியா வேராக இருந்து இன்னமும் என் உயர்வில் மகிழ்வுறும் ஒரு நட்பின் ஊடாக எனக்கு போராளி பரதன் என்பவரின் அறிமுகம் கிடைத்தது. அவர் பழம்பெரும் எழுத்தாளர் அமரர் சு.இராஜநாயகம் அவர்களின் புதல்வர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவரது பொறுப்புக் காலத்தில் பல கலைஞர்கள் தொண்டு அடிப்படையில் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்டார்கள். அவர்தான் தேசியத் தலைமையின் வழிகாட்டலில் புலிகளின் குரல் வானொலிக்கான அடித்தளத்தைக் கட்டி எழுப்பினார்.

அவரிடம் தான் இயக்கத்தின் ஒலி ஒளி பரப்பு நிறுவனமான நிதர்சனத்தின் பொறுப்பு தேசியத் தலைவரால் வழங்கப்பட்டிருந்தது. அவருடன் ஏற்பட்ட அறிமுகம் என்னைத் தொண்டு அடிப்படையில் புலிகளின் குரலின் முதலாவது பணியாளராக்கியது. (இதனை வானோசை 13 வெளியீட்டிலும் நீங்கள் பார்க்கலாம்.). 1990 நொவம்பர் 21 அன்று புலிகளின் குரல் ஒலிபரப்பு தன்சேவையைத் தொடங்கியது. 1990 ஒக்டோபரில் இருந்து வானொலிச் சேவையின் பல்வேறு பணிகளை நான் தொடர்ந்திருக்கிறேன். அதில் நிகழ்ச்சிகளின் தணிக்கையாளர் என்கின்ற பணி மிகுந்த பட்டறிவுகளைத் தந்தது.

சிறுவயதிலிருந்து வானொலிப்பணி எனது பெருவிருப்பிற்குரியதாக இருந்தது. அந்தக் கனவைப் புலிகளின் குரல் வானொலிப்பணி நிறைவேற்றியது. என்னுடைய முழுமையான ஆற்றலையும் வெளிப் படுத்தப் புலிகளின் குரல் வானொலி எனக்கு சுதந்திரம் தந்திருந்தது. அந்தக் காலத்தையிட்டு நான் மிகவும் பெருமைகொள்கின்றேன்.

பரணீ:

இறுதிக்கட்டப் போரின் அவலங்களுக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்ட வர்களில் நீங்களும் ஒருவர். அந்த இடர்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

1995 ஒக்டோபரில் யாழ் இடப்பெயர்வின் பின்னர் வன்னிப் பெருநிலத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் நான் வசித்தேன். உச்சக்கட்டப்போர் தொடங்கியபோது நான் இந்துபுரம், கிளிநொச்சியில் வசித்துக்கொண்டிருந்தேன். சமாதானப் பேச்சுகள் கலைந்து, ஏறிகணை மற்றும் விமானக் குண்டு வீச்சுகளின் உக்கிரத்தால் நாளும்பொழுதுமாக இடம்பெயர்ந்து இடம்பெயர்ந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை அவலமுற்றோம். அந்த இடப்பெயர்வையும் எங்களின் அவலங்களையும் 2018 இல் “புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” என்ற நாவலாகப் படைத்திருக்கின்றேன். இந்த நாவல் முழுக்க முழுக்க தமிழ் மக்களின் அரசியல் வரலாற்றையும் வாழ்வியலையும் வலிகளையும் பேசுகிறது.

பரணீ:

இறுதி வரை மக்களுடைய நம்பிக்கையாக என்ன இருந்தது?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

இறுதிவரையும் அங்கேயிருந்த மக்கள் ஏதோவொரு நம்பிக்கையோடிருந்தார்கள் என்பதை அங்கேயிருந்த அந்த மக்கள் தொகையினூடாக நீங்கள் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

பரணீ:

இவ்வாறானதொரு இடருக்குள் அகப்பட்டுக்கொள்வோம் என நினைத்தீர்களா?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

போர் நடக்கும்நிலத்தில் இடர்பாடுகள் இயல்பானது தான். 1956 இலிருந்தே இடரும் துயருமாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது எமது இனம். ஆனால் பல்வேறு துழ்ச்சிகளினூடாக தமிழ் மக்களின் எழுச்சி நசுக்கப்பட்டது என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். போரின் போக்கில் எல்லாம் கைமீறிப் போவது தெரிந்தது. ஏனெனில் எம்மீதான போர் பல்வேறு சக்திகளின் கூட்டு நடவடிக்கையாக இருந்தது. போர் நெறிமுறைகள் எதுவும் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. கிட்டத்தட்ட உலகின் எல்லாவிதமான போர்க்கருவிகளும் எம்மீது பிரயோகிக்கப்பட்டன.

பரணீ:

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் முடிவுக் கொண்டு வரப்பட்டதாக கூறப்படுவது பற்றி...

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

போராட்டம் அமைதியடைந்திருப்பதாகத் தான் போராடியவர்கள் சொல்கிறார்கள். தமிழர்களாகிய நாம் தனித்த அடையாளம் கொண்டவர்கள். இன்னமும் இன ஒடுக்குமுறைகளுக்கு முகம் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். இன்னமும் எமதுமண் ஆக்கிரமிக்கப் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. திட்டமிடப்பட்ட பண்பாட்டுச் சீரழிவுகள் நடத்தப்படுகின்றன. எமது வளங்கள் சுரண்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. இன ஒடுக்கு முறை இருக்கும்வரை எதிர்ப்புணர்வும் இருக்கத்தானே செய்யும்? தமிழ்மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுடன் கூடிய விடுதலை உறுதி செய்யப்படும்வரை போராட்டம் ஏதோவொருவகையில் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கும் என நினைக்கிறேன்.

பரணீ:

இறுதிக்கட்டப்போர் தொடர்பாக பல நூல்கள் வெளி வந்துள்ளன. அவற்றில் உங்கள் “புள்ளிகள் கரைந்த பொழுது” முக்கியமான வரலாற்று ஆவணமாகவும் கொள்ளத் தகுந்ததாக உள்ளது. இவ்வாறான ஒரு நாவலை ஏன் வெளிக் கொணர வேண்டும் என நினைத்தீர்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

சிறுவயதிலிருந்தே தமிழ்மக்களின் இனப்பிரச்சினைகளை பார்த்துப்பார்த்து வளர்ந்தவள் நான். போரின் அவலங்களையும் நான் பட்டுணர்ந்தவள். ஒரு படைப்பாளியாகப் பட்டுணர்ந்தவற்றைப் பதிவுசெய்வது எனது காலக்கடமை என்றே நினைக்கிறேன். அந்த வகையில் தான் அந்நாவலை நான் எழுதினேன். 2009 இற்குப் பின்னான காலத்தில் தமிழ்மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் குறித்த தவறான புரிதல்களும், திரிபுபடுத்தப்பட்ட தகவல்களும், பழிவாங்கும் குரோத உணர்வுகளும், அதிமேதாவித் தனங்களும் பெருமளவில் எழுத்தொடங்கியதை நான் உணர்ந்தேன். திட்டமிட்டும் எழுந்தமானமாகவும் எழுதப்பட்டு,





ஆவணப்படுத்த முயலும் இத்தகைய பதிவுகளுக்கு முன் உண்மையை ஆவணப்படுத்தவேண்டும் என்றே நினைக்கின்றேன்.

தாய்நிலத்தையும் தன்னினத்தையும் நேசிக்கின்ற ஒரு தமிழ்ச்சியாக போருக்குள் வாழ்ந்த ஆறாத வடுக்களின் பதிவாக அனைத்திற்கும் மேலாக உண்மைகளை ஆவணப்படுத்தவேண்டும் என்கின்ற உணர்வின் உந்துதலாகவே அந்த நாவல் என்னால் படைக்கப்பட்டது. அதனைப்படைத்ததில் எனக்குமனநிறைவு உண்டு.

பரணீ:

இந்த நாவலில் சார்புநிலை இருக்கிறதா?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

நான் எனது கருத்துநிலைகளில் எப்போதும் மிகத் தெளிவாக இருக்கின்றேன்.. போராட்டம் ஏன் தொடங்கப்பட்டது? போராட்டம் எப்படி நகர்ந்தது? போராட்டம் எப்படி அமைதியுற்றது என்பது நிலத்திலும் புலத்திலும் பெரும்பாலானோருக்குத் தெரியும். தெரிந்தவற்றைப் பூசிமெழுகி என்சுயநலனுக்காக அவற்றுக்குச் சாயமிட என்னால் முடியாது. எனவே பக்கச்சார்புநிலை எடுக்கவேண்டிய தேவை எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை. என் மனச்சாட்சியின் வழிநின்று நான் அந்தநாவலைப் படைத்திருக்கின்றேன்.

அந்தக் குறுகிய நிலப்பரப்பிற்குள் தமிழர்களாகப் பிறந்த ஒரேகாரணத்துக்காக நாமெல்லோரும் சொல்லமுடியாப் பேரவலம் சுமந்தோம். இவற்றை மறைத்துக்கொண்டு, என்னினத்துக்கு நானே புதைகுழி தோண்டிவிட முடியுமா? வெளியே எதுவும் தெரிய விடாத வகையில் எம்மண்முன்னே எம் இனம் அழிக்கப்பட்டிருக்கிறதே. அதை ஏன் நான் எழுதக் கூடாது? எவ்வளவு குருதியையும் உயிரற்றுச் சிதறிய உடல்களையும் பார்த்தேன். அதை ஏன் இல்லை என்று நான் சொல்ல வேண்டும்? எனது நாவல் சார்புநிலை

கொண்டது என யாராவது நினைத்தால் அவர்கள், இலங்கைத்தீவில் தமிழ்மக்கள் எதிர்கொள்ளும் இன ஒடுக்குமுறைகளைச் சமத்து தன்னலன்களுக்காக மறைக்க முயல்கிறார்கள் அல்லது அதற்கு ஒப்புதல் அளிக்கிறார்கள் என்றே கொள்ள முடியும்.

பரணீ:

பல பொய்யான தகவல்களுடன், வெளிவருகின்ற படைப்புகளை காணுகின்ற போதும், போராட்டகாலத்தில் போராளிகளுடன் இருந்தவர்கள் இறுதி யுத்த முடிவுக்கு பின்னர் போராளிகள் பற்றி, அவதூறு கூறுவது பற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

பொய்யான தகவல்களுடன் வெளிவருகின்ற படைப்புகள் என்று நீங்கள் சொல்லும்போது, தமிழ்மக்களின் சிந்திக்கும் ஆற்றலை மழுங்கடிக்கும் நோக்கில் நன்கு திட்டமிட்டு, இட்டுக்கட்டி எழுதப்படு வதைச் சொல்கிறீர்கள் என நினைக்கிறேன்.. இத்தகைய படைப்புகளை வாசிப்பாளர்கள் காலத்தின் போக்கில் இனங்கண்டு கொள்கிறார்கள். இனங்கண்டு கொள்வார்கள். அவ்வாறு எழுதுவதன் மூலம் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே யாரென்று அடையாளம் காட்டு கிறார்கள், தங்கள் வேடத்தைத் தாங்களே கலைத்துக் கொள்கிறார்கள் என்பதே உண்மை.

தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக விடுதலைப் பயணத்தில் கூடநின்றவர்கள், அதுபோன்ற தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காகவே விடுதலைப் பயணத்தை தூற்று வதுடன் விமர்சிப்பதாக எண்ணிக் கொச்சைப்படுத்துவதும் நிகழத்தான் செய்கிறது. தன்னினத்துக்காக போராடி உயிர்நீத்தவர்கள்போக, போரின் பின் எஞ்சிய போராளிகள் பலரின் வாழ்வு துயரம் நிறைந்திருக்கிறது.

இலக்கியம் என்ற பெயரில் தமிழர்களான எங்களுடைய உரிமைகளுக்கான வேண்டுகோள்களைக் நிராகரிக்கமுடியாது. தங்களுக்குத் தாங்களே

உண்மையாக இல்லாதவர்களைப்பற்றி நாம் நேரம் செலவழிக்கத் தேவையில்லை. அது அவர்களது நிலைப்பாடு. உண்மைகள்தான் நிலைக்கும்.

பரணீ:

கவிதைத்துறையில் ஏன் ஈடுபாடு ஏற்பட்டது? உங்கள் கவிதைகள் ஊடாக கூற விரும்புவது என்ன?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

கவிதை என்பது உண்மையில் இழைக்கப்படுவது என நினைக்கிறேன். கவிதை கட்டுதல் என்றும் சொல்வார்கள். கவிதைகளை எழுதுவதும் வாசிப்பதும் கேட்பதும் ஒரு கலை. கவிதைகளில் இலகுவாக சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லிவிடலாம். சிறு வயதில் திருவிழாக்காலத்திலும் வெவ்வேறு நிகழ்வுகளிலும் பார்த்த கேட்ட கவிதைகளின் தாக்கம் என்னையும் தொற்றிக் கொண்டது என்றே நினைக்கிறேன். எம்மண்ணின் மூத்த பல கவிஞர்களின் கவிதைகளால் நான் ஆட்கொள்ளப்பட்டேன். அவர்களின் கவிதைகளினூடாகத் தான் கவிதைகளின் நுட்பங்களை நான் தெரிந்து கொண்டேன். எம்மண்ணின் போராளிகள் நிறையப்பேர் மிகத்திறமான வியக்கவைக்கும் கவிதைகளைப் படைத்திருக்கிறார்கள். அக்கவிதைகளும் நெஞ்சுள் நிலைத்திருக்கின்றன. போர்க்காலம் எல்லாத் திறமைகளையும் அடையாளப்படுத்தியிருக்கிறது. நான் என்ன வெளிப்படுத்த விரும்புகிறேனோ அதைக் கவிதையூடாகச் சொல்லிவிட முடிகிறது. அவ்வளவு விரைவான கலை ஊடகக்கருவியாகக் கவிதை திகழ்கின்றது.

பரணீ:

உங்களுடைய முதல் சிறுகதைத்தொகுப்பான “புயலை எதிர்க்கும் பூக்கள்” பற்றி கூறுங்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

எனது தொடக்ககால எழுத்துகள் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. அவற்றில் பல ஈழநாடு, ஈழமுரசு, தினகரன், அமிர்தகங்கை, சிந்தாமணி போன்றவற்றில் வெளிவந்தவை. தொகுப்பில் வெளிவந்த கதைகளும் அன்றைய காலகட்டத்தைப் பதிவுசெய்துள்ளன. அவற்றில் அதிகமானவை சமூக அடக்குமுறைகள் குறித்துப்பேசுவன. என் பெருமதிப்பிற்குரிய சிரித்திரன் சுந்தர் அவர்கள் அத்தொகுப்பிற்கு வாழ்த்து வழங்கியிருந்தார். அதைப்பெரும் பேறாக எண்ணுகிறேன். அத்தொகுப்பை வெளியிட்டது பல்வேறு பட்டறிவுகளைத் தந்தது. அதிலிருந்துதான் நான் என்னைத் தகவமைத்துக் கொண்டேன்.

பரணீ:

“என் கவிதை” கவிதைத் தொகுப்பு வெளியாகி நீண்ட காலத்தின் பின் “ஒற்றை வானமும் ஒரு பறவையும்” கவிதை தொகுப்பு தற்போது வெளியாகியுள்ளது. இந்தக் கால இடைவெளி உங்களின் கவிதைகளில் தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியுள்ள தாக உணர்கின்றீர்களா?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

நிச்சயமாக! என்கவிதைத் தொகுப்பிற்கும் இப்போது

வெளியிடப்பட்டுள்ள ஒற்றைவானமும் ஒருபறவையும் கவிதைத் தொகுப்பிற்குமிடையே பெரு வளர்ச்சியை நான் உணர்கிறேன். ஏனென்றால் முன்னையவை தொடக்ககாலக் கவிதைகள். இப்போது சமூகத்தைப் படித்து, சனங்களைப் புரிந்துகொண்டு, கருத்துநிலைகளில் தெளிவுகொண்டு, பட்டறிவுகளிலிருந்து கற்றுக் கொண்டு எழுதியிருப்பதாக உணர்கிறேன். இன்னும் என் படைப்புநிலையைச் செதுக்கவேண்டும் என நினைக்கின்றேன்.

“என்கவிதை” நூலுக்கு என்பெருமதிப்பிற்குரிய கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்கள் அணிந்துரை தந்து ஊக்குவித்திருந்தார்.

பரணீ:

உங்களின் 30 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய “பொன்வண்டு” என்னும் சிறுகதைத்தொகுப்பு பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

பொன்வண்டு சிறுகதைத்தொகுப்பு 2022ஆம் ஆண்டு ஜீவநதி பதிப்பகத்தின் வெளியீடாக வெளிவந்தது. நிலத்திலும், புலத்திலுமான தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலை பதிவாக்கிய தொகுப்பு இது.

பரணீ:

புலம்பெயர் வாழ்வு பற்றிக் கூறுங்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

தாய் மண்ணிலிருந்து பிடுங்கி எறியப்பட்டு, புலத்தில் வேருன்ற முடியாது தவிக்கும் பிற்கால வாழ்க்கையாகி விட்டது. புலம்பெயர்வாழ்வு என்பது தூரத்துப் பச்சை போன்றது தான். உக்கிரமான போர்க்காலத்தில் கட்டாந்தரைகளிலும், மரங்களின் கீழும் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பெறுமதி புரிகிறது. தாய்நிலத்தில் வாழமுடியாத துயரமும், தாய்மண்ணைப் பிரிந்த குற்றவுணர்வும் கலந்த வாழ்வு. ஆனாலும் எங்கேயிருந்தாலும் எழுத்துப் பணியைத் தீவிரமாக முன்னெடுக்கவேண்டும் என்கின்ற உறுதி வலுவடைந்திருக்கிறது.

பரணீ:

புலம்பெயர்தேசத்தில் இலக்கிய முயற்சிகள் எவ்வாறு உள்ளன?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

புலம்பெயர் தேசங்களிலும் சரி, எம்நிலத்திலும் சரி அண்மைக்காலமாக நிறைய இலக்கியப் படைப்புகள் வெளி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் ஒன்றை வலியுறுத்த நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பலர் ஆர்வமேலீட்டினால் தாம் எழுதுவதைப் பல தவறுகளுடன் அப்படியே சுடச்சுட அச்சிட்டுவிடுவதைக் காண முடிகிறது. சிலவேளைகளில் நாம் உண்மை சொல்கிறோம் என்று நினைத்து, எழுதப்போய் அவை எதிர்ப்புநிலையை உருவாக்கிவிடுகின்றன.

ஆர்வத்திற்கும் ஆற்றலுக்கும் அறிவுக்கும் நிறையவே வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. எத்துறை என்றாலும் ஒருவருக்கு ஆர்வம் ஏற்படும்போது, அது ஆற்றலாக உருமாறும்வரை காத்திருக்கும் பொறுமை வேண்டும். உன்னதமான படைப்புகளைப் படைக்க

வெறுமனே ஆர்வமும் வசதியும் மட்டும் போதாது. பல்வேறு தேடல்களுடாக ஆற்றலை வளர்த்து, அதனை அறிவாகப் புடம்போட்டுக்கொள்வதுதான் சிறப்பானது. அப்போதுதான் ஆற்றல்மிக்க படைப்புகளை எவரும்படைக்க முடியும்.

ஆர்வ மேலீட்டினால் அவசரமாகப் படைக்கப் படும் படைப்புகளில் தகவல் தவறுகள் ஏற்பட்டு அவை பிழையான ஆவணங்களாகப் பதிவாகிவிடும். இதனால் எதிர்காலத்தில் எமது அடுத்த தலைமுறையினரிடம் குழப்பங்கள் ஏற்பட வாய்ப்புகள் உண்டு.

என்னுடைய பட்டறிவின்படி நாங்கள் ஒரு படைப்பை உருவாக்கினால் அதை அச்சிடுவதற்கு முன் எமக்குப் பொருத்தமான ஒருசிலரிடமாவது வாசிக்கக் கொடுத்து, பிழை சரி பார்க்கவேண்டும். பெருந்தன்மையோடு பிழை சரிகளை ஏற்றுக்கொண்டு, திருத்தங்களுடன் வெளியிடும்போது அவை சிறந்த படைப்புகளாக மிளிரும். அது மட்டுமன்றி அவை காலத்தால் அடிபட்டுப்போகாமல் நிலைத்துநிற்கும்.

பரணீ:

உங்களுடைய படைப்புகளில் பெண் கதைமாந்தர்களின் நிலை எவ்வாறு அமைகிறது?

பரணீ:

என்னைச் சுற்றியுள்ள சூழலில் என்னை உலுப்பும் மாந்தர்களை என் படைப்புகளில் கொண்டுவருகிறேன். ஆண்களும் பெண்களும் கலந்துதான் சமூகமாகிறது. இத்தகைய சமூக சனத்தொகையில் பெரும்பான்மையாக பெண்கள் உள்ளனர். பெண்கள் அதிக ஆற்றல் மிக்கவர்களாக உள்ளநிலையிலும் பெண்கள் பல வகையான பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியே இருக்கின்றது.

பெண்களைப் பாலியல் ரீதியாக வகைப் படுத்தாமல் மனிதராக பார்க்கின்ற மனிதாபிமானம்கூட குறைந்தளவிலேயே உள்ளது. இதற்கான காரணமாக ஆணாதிக்க சமூக செயற்பாடுகளை மட்டும் சொல்லி விடமுடியாது. தங்களுடைய வலிமையை உணர்ந்து கொள்ள முடியாத பெண்களின் தாழ்வுச்சிக்கலும் தான் காரணமென நினைக்கிறேன்.

பரணீ:

அப்படியானால் உங்கள் படைப்புகள் ஆணாதிக்கத்துடன் சமரசம் செய்கின்றனவா?

பரணீ:

இந்தக்கருத்தை என்னிடம் முன்னரும் சிலர் முன் வைத்திருந்தார்கள். நான் என் படைப்பு மனநிலையில் மனிதர்கள்மீதான எல்லா ஆதிக்கத்தையும் வெறுக்கிறேன். ஆண் அடக்குமுறை பெண் அடக்குமுறை என்ற எதுவும் மனிதவாழ்வியலில் தேவையற்றது. அது யாரிடமிருந்தாலும் அது நீக்கப்படவேண்டும் என்பதே என் கருத்தாகும். சமூக உறுப்பினர்களான ஆண்களும் பெண்களும் புரிந்துணர்வு கொண்டு வாழவேண்டும். அதற்கான சமூகக் கட்டமைப்பு தேவை என்பதே எனது நிலைப்பாடு ஆகும். இதனையே எனது படைப்புகளிலும் வலியுறுத்துகிறேன்

பரணீ:

உங்கள் படைப்புகள் வெளியான ஊடகங்கள் பற்றி கூறுங்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

எண்பதுகளில் இலங்கை வானொலியில் சிறுகதைகள், நாடகம், இசையும்கதையும் என எழுதியிருக்கிறேன். தினகரன், தினக்குரல், வீரகேசரி, ஈழமுரசு, ஈழநாதம், அமிர்தகங்கை, நாற்று, சுதந்திரப் பறவைகள், வெளிச்சம், எரிமலை, புள்ளி, சஞ்சீவி, ஜீவநதி, புலிகளின்குரல் வானொலி, இன்னும்பல இணையத் தளங்களிலும்...

பரணீ:

உங்கள் ஏனைய படைப்புகளைப் பற்றி...

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

எனது சிறுகதைகளான வேலி (இசைப்பிரியா நடித்தது), வலி, மனிதர்கள், உண்மை, இலவம் பஞ்சுகள் போன்றவை குறும்படங்களாகத் தயாரிக்கப் பட்டுள்ளன. இவைதவிர 1991 இலிருந்து பல எழுச்சிப் பாடல்களை எழுதியிருக்கிறேன். இவை இறுவெட்டு களில் வெளிவந்திருக்கின்றன. எல்லாமாக இதுவரை 6 நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

பரணீ:

எதிர்கால எம் இளந்தலைமுறைக்கு என்ன கூற விரும்புகின்றீர்கள்?

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

எந்நிலைக்குச் சென்றாலும் எங்களுடைய மொழியையும், இனத்தையும், பண்பாடுகளையும், சுமந்து செல்லுங்கள். இவைதான் உங்கள் அடையாளங்கள். நீங்கள்தான் உங்கள் அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருக்கப்போகிறீர்கள். வரலாற்றை முழுமையாகத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். எதைச்செய்யும்போதும் பலமுறை சிந்தியுங்கள். உங்கள் இலக்கைச் சரியாகத் தீர்மானித்து, அதை அடைவதற்காகப் பாடுபடுங்கள்.

பரணீ:

இலக்கியத்திற்காக நீங்கள் பெற்ற கௌரவங்கள்...

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்:

1982 இல் இலங்கை இளைஞர் தேசிய சேவைகள் மன்றம் நடத்திய அகில இலங்கை ரீதியான சிறுகதைப் போட்டியில் எனது, “கவரிமான் ஒன்று கோழையாகிறது” என்ற சிறுகதை இரண்டாம் பரிசு பெற்றது. 1993 இல் மகளிர் வெளியீட்டுப்பிரிவினர் நடத்திய கவிதைப் போட்டியில் என்னுடைய “உன்னோடு ஒரு வார்த்தை” என்ற கவிதை இரண்டாம் பரிசு பெற்றது. 1998இல் புலிகளின் வானொலிக் கலைஞர்கள் மதிப்பளிக்கப்பட்ட நிகழ்வில், இலக்கியப் படைப்புகளுக்காக தேசியத்தலைவர் அவர்களிடமிருந்து தங்கப் பதக்கம் கிடைத்தது. 2004 இல் கப்டன் வானதி பதிப்பகத்தினரிடமிருந்து “மூத்தபெண் படைப்பாளி” என்கின்ற விருது கிடைத்தது. பலபோட்டிகளில் நடுவராகச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்ட பின்னர் போட்டிகளில் கலந்து கொள்வதைத் தவிர்த்துக்கொண்டுவிட்டேன்.

நெஞ்சம் துடித்தது

நேரம் மதியம் பன்னிரண்டு முப்பதைத் தாண்டி யிருக்கும். அப்போது தான் அந்தப்பெண் என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தாள். அவள் மாநிறம் என்பதை கைகள் காட்டி நின்றாலும் முகம் வெள்ளை நிறமாகத்தான் இருந்தது.

நீல நிற டெனிம் ஜீன்ஸ் உம் வெள்ளை நிற ரீசேட்டும் அவளது உடல் பாகங்களை அடுக்கடுக்காகக் காட்டி நிற்க தன்னை எடுப்பாகக் காண்பிக்க எட்டிஞ்சி உயரத்தில் குதிக்கால் கீல்ஸ் உம் போட்டு அவள் நடந்த நடையை வர்ணிக்க அழகான வார்த்தைகள் எதுவும் என்வசம் இல்லை.

முகத்தில் இருந்த வடுக்களை மறைக்க அள்ளி அப்பிய முகப்பூச்சும் கறுப்பு பிறவுணாக மாறியிருந்த தலைமுடியும் நேராக வழிக்கப்பட்டுக் கறுத்த மை பூசப்பட்ட கண் இமைகளும் உதட்டில் பளபளத்த உதட்டுச்சாயமும் அவளை ஒரு மொடலிங் கேரல் என்பதைக்காட்டி நிற்க கழுத்திலும் கையிலும் தங்கம் தன் பங்கிற்கு அவளின் பணத்தைக்காட்டி நின்றது. வெளிநாட்டுச் சென்ரின் மணம் கப்பென்று முகத்திலடிக்க என் முன்னால் வந்து நின்றவள் மெதுவான குரலில்

“எஸ்கியூஸ் மீ சுரேஸ் மாஸ்டர் நிக்கிராரோ” என்று கேட்டாள்.

“ஓம் ஏன்” என்று கேட்டேன்.

“அம்மாக்கு ருடே கிளிநிக் ப்பொறிஸ்ல இருந்து சில்டர் வந்ததால் வரக்கொஞ்சம் லேட் ஆகிட்டு சோ வீட்ட ஏர்லியா போகனும் அதுதான்” என்றாள்.

“அவையும் பிந்தித்தான் வந்தவை மாஸ்டர் ட சொல்லீட்டு வெளிய இருக்கினம் நீங்களும் அதில போய் இருங்கோ மாஸ்டர் வரட்டும் சொல்லுறன்” என்று கண்ணாடி யன்னலுக்கு வெளியே இருந்த இந்திரனையும் அவளது மனைவியையும் காட்டிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே அவர்களுக்காகக் கதைக்கச்சென்ற மாஸ்டரும் மெடத்தின் ருமுக்குள் இருந்து வெளியே வந்து விட்டார்.

வெளியே வந்த மாஸ்டருக்கு முன் எதிர்ப்பட்ட அந்தப் பெண் தனது பெயரையும் இன்னும் சில விடயங் களையும் சொன்னாள். அவற்றைக் கேட்டுவிட்டு அவளை அங்கே இருக்குமாறு உள்ளேயிருந்த ஒரு கதிரையைக் காட்டிவிட்டு மாஸ்டர் மீண்டும் உள்ளே சென்றார்.

இது ஒரு பிரபல அரசு வைத்தியசாலையின் புற்றுநோய்ப்பிரிவு. இங்கு வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் மூன்று மெடங்களின் கிளிநிக் நடைபெற்றாலும் வியாழக்கிழமை களில் சாந்திமெடத்தின் கிளிநிக் என்பதால் அந்நாட்களில் ஒருவித பயமும் பதற்றமும் எல்லோருக்கும் இருக்கத்தான்



செய்யும்.

இங்கு தமிழர்கள், சிங்களவர்கள், முஸ்லீம்கள் என்று எந்தவித இன, மத, மொழி பேதங்களும் இன்றி எத்தனையோ வெளிமாவட்டங்களிலிருந்தும் ஏன் வெளிநாடு களில் இருந்தும் கூட நோயாளர்கள் வருகை தருவது வழமை.

ஒவ்வொரு நோயாளர்களது முகங்களிலும் காணப்படும் அந்த நோயின் தாக்கமும் அதிலிருந்து மீள வேண்டு மென்ற மன ஏக்கமும் என்னை மட்டுமல்ல பார்ப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரது மனங்களையும் ஒருநிமிடம் கலங்கத்தான் செய்துவிடும்.

நான் இந்த வைத்தியசாலையில் அலுவலக உதவியாளராகக் கடமையேற்றுக் கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்கள் கடந்துவிட்ட நிலையில் தினம் தினம் நோயாளர்களிலும் ஊழியர்களிலும் பல்வேறுபட்ட ஏக்கங்கள் நிறைந்த முகங்களையே காண்கின்றேன்.

அது சரி மனித மனங்கள் என்பது எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கமுடியாது தானே. வேறுபட்ட தூண்டல்களுக்கேற்ப வேறுபட்ட துலங்கல்கள் இருக்கத்தானே செய்யும்.

நல்ல வேளை எவ்வளவோ வளர்ச்சி கண்ட இந்த விஞ்ஞானம் ஒரு மனிதனின் மனதில் உள்ள எண்ணங்கள், சிந்தனைகளை இன்னொரு மனிதன் அப்படியே பார்க்கக் கூடிய மாதிரி எந்தவொரு சாதனத்தையும் இதுவரை கண்டு பிடிக்கவில்லை. கண்டுபிடித்திருந்தால் இந்த நோயாளர்களின் மனங்களில் அனலாய் எரிந்துகொண்டிருக்கும் வேதனைகளில் வெந்தேபலர் இறந்திருப்பார்கள்.

புற்றுநோயின் பிடியிலிருந்து சிலர் முழுவதுமாக மீள்கிறார்கள். சிலர் அதனைக்கட்டுப்படுத்தி ஒரு தற்காலிக மோசமற்ற நிலையில் வைத்திருக்கிறார்கள். சிலர் மீளமுடியாத நிலையில் இறக்கவும்தான் செய்கிறார்கள்.

அதில் அந்த நோய் வந்து தாக்கிய இடம் அது எந்த ஸ்ரேஜ்(stage)இல் கண்டறியப்பட்டது மற்றும் மருத்துவச் செலவுக்கு போதிய பண வசதி இருக்கிறதா? இல்லையா?

போன்ற இன்னும் பல காரணிகள் செல்வாக்குச் செலுத்தும்.

பதினொரு மணிக்குப்பிறகு கிளிநிக் கிற்குப் பிந்திவரும் நோயாளர்களின் கொப்பிகள் வாங்கக்கூடாது என்பது மெடத்தினுடைய எழுதப்படாத சட்டம்.

இன்றும் அதை நினைவுபடுத்தும் முகமாக

“பதினொரு மணிக்குப்பிறகு வாறாக்களிட்டுக் கொப்பி வாங்க வேண்டாமாம் மெடம் சொன்னவா” என்று சுரேஸ் மாஸ்டர் பதினொரு மணிக்குச் சொல்லிவிட்டுத்தான் சென்றார். இது எவ்வளவு தூரம் உண்மையாகவும் நேர்மையாகவும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது என்று பார்த்தால் அது வினாக்குறிதான்.

“நேர்மைத் திறமும் இன்றி வஞ்சனை சொல்வாரடி கிளியே வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி” என்று பாரதி சும்மாவா பாடிச்சென்றார்.

எனக்கு மெடத்திடம் போய் “இந்த எழுதப்படாத சட்டம் உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் சேர்த்துத்தானா? அல்லது உங்களை நாடி வரும் இந்த ஏழைகளுக்கு மட்டும் தானா?” என்று கேட்கத்தோன்றும் ஆனால் இதைக்கேட்கின்ற அதிகாரத்தை உனக்கு யார் தந்தது என்று கேட்டால் நான் என்ன செய்ய முடியும்.

ஏனைய கிளிநிக் கைப்போன்று இந்தக் கிளிநிக் கிற்கும் சில ஒழுங்குமுறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் எல்லா நோய்களும் நோயாளர்களின் மனநிலையில் ஒரேமாதிரியான தாக்கங்களை ஏற்படுத்துமென்று சொல்ல முடியாது தானே.

ஒரு மாதத்திற்கு முதலே வைத்தியர்களால் நோயாளர்களின் கொப்பியில் திகதி போட்டுக் கொடுக்கப் படும். குறித்த அந்தத்திகதிக்குக் காலை பதினொரு மணிக்கு முதல் வந்து நம்பர் எடுத்து கொப்பியை அடுக்கவேண்டும். பின்னர் அந்தக்கொப்பிக்கிரியவரின் மருத்துவ அறிக்கை நிரம்பிய பைல் கெல்த் அசிஸ்டன்ட் மூலம் எடுக்கப்பட்டு அதன்பின் குறித்த நோயாளர் வைத்தியரைச் சந்திப்பதற்குரிய லைனில் இருத்தப்படுவார்.

இவ்வளவு படிமுறையும் முடித்து வைத்தியரிடம் போக காலை ஏழு மணிக்கு வந்தவருக்குப் பன்னிரண்டு மணியும் ஆகிவிடும் பிறகு அந்த நோயாளி மருந்து எடுத்து வீடு செல்லப் பின்னேரமென்ன சில வேளை இரவும் ஆகிவிடும்.

இதற்கிடையில் அங்கு நேசிங் ஒப்பீசருக்குத் தெரிந்தவர்கள் தெரியாதவர்கள் மெடத்திற்குத் தெரிந்தவர்கள் தெரியாதவர்கள் புதியவர்கள் பழையவர்கள் என்று கொப்பி அடுக்கிய ஓடருக்கும் டொக்டரிட்டப் போற ஒழுங்கிற்குமிடையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள்! அதனால் அங்கு வந்தவர்களுக்கும் நேசிங் ஒப்பீசருக்குமிடையில் ஏற்படும் முரண்பாடுகள் எல்லாம் பிச்சை வேண்டாம் நாயைப்பிடி கதை தான்.

வழமையாக ஒரு கிளிநிக் கிற்கு அறுபது தொடக்கம் எழுபது நோயாளர்களுக்கு வைத்தியர்கள் திகதி கொடுப்பது வழக்கம். இதுவரை வழங்கப்பட்ட நம்பர் எண்ணிக்கையை வைத்துப்பார்த்தால் திகதி போட்டுக்கொடுக்கப்பட்ட அனைத்து நோயாளர்களும் வரவில்லை என்பது தெரிந்தது.

எனது மனதின் உள்ளே ஒரு வினா நெடுநாளாகக் கேட்டவண்ணம்தான் இருக்கிறது. காலை எட்டு மணிக்குத் தொடங்கி மாலை நான்கு மணிவரை நடைபெறும் கிளிநிக் கில் அறுபது தொடக்கம் எழுபது நோயாளர்களைத் தம்மால் பார்க்க முடியும் என்று தானே வைத்தியர்கள் திகதி போட்டுக் கொடுக்கிறார்கள்? பிறகு ஏன் பதினொரு மணிக்குப் பிறகு வரும் நோயாளர்களைத் திருப்பியனுப்புகிறார்கள்?

இந்த நோயின் தாக்கத்தால் மீளமுடியாத மன உளைச்சலில் இருக்கும் நோயாளர்களுக்கு கிளிநிக் கில் நடக்கும் சம்பவங்கள் இன்னும் எவ்வளவு மன உளைச்சல் களைக் கொடுக்கும் என்று என் மனம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது

ருக்கும்போது

“மிஸ்.... எங்க மாஸ்டர் கானேல? நான் உள்ள போய்க் கதைக்கட்டா” என்று அவள் கேட்ட கேள்வி என்னைச் சிந்தனையில் இருந்து மீட்டது.

“நோ நோ உள்ளே போகவேண்டாம் கொஞ்ச நேரம் வெயிற் பண்ணுங்கோ மாஸ்டர் வந்திடுவார்” என்று கூறிக்கொண்டே என் கண்கள் வெளியே இருந்த இந்திரன் மற்றும் அவரது மனைவி மீது பார்வையைச் செலுத்தின.

இவளினுடைய அவசரத்திற்கு மத்தியில் அவர்களது காத்திருப்புக்கு என்ன தான் காரணம்? மனதிலுள்ள பொறுமையா? வாழ்விலுள்ள வறுமையா?

மதியம் பன்னிரண்டு மணியாகும் போது தான் இந்திரனும் மனைவியும் வியர்க்க விறு விறுக்க எனக்கு முன்னால் வந்து நின்றார்கள். கண்கள் ஏதோ ஏக்கத்தைக்காட்ட வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வராமல் தொண்டை காய்ந்து கறகறத்த குரலில்,

“பிள்ளை நாங்கள் வவுனியாவில் இருந்து இப்பதான் வாறம் வாற வழியில் பஸ் பழுதாப்போச்சு எங்கட இடத்தில இருந்து மெயின் றோட்டுக்கு வாறதுக்கு ஒரு மணித்தியாலத் துக்கு ஒரு பஸ்தான் வரும் பிள்ள. ஓட்டோ பிடிச்சு வரவும் காசில்ல என்ன செய்யிறது. நமக்கு கடவுள் விட்டவழி அவ்வளவு தான். டொக்டரோட ஒருக்காக் கதைச்சுவிடன் பிள்ள இன்டைக்கு விட்டா இனி அடுத்தமாசம் தானே வரலாம். அதுக்கிடையில் அந்தாள் படுற வேதனையைப் பாக்க என்னால முடியாது கடவுளே” என்று கூறிமுடித்தார் மனைவி.

இந்திரனுக்கு வயது ஐம்பத்தைந்து இருக்கும். நோயின் தாக்கம் அவரைக் கறுக்க வைத்து எலும்பும் தோலுமாக மாற்றி எரிந்த குறைக் கொள்ளிக்கட்டையின் நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டிருந்தது. தோள்ப் பட்டைக்கும் தாடைக்குமிடையில் உள்ள தொண்டைப்பகுதியில் காணப்பட்ட புண்கள் தனது வீரியம் முழுவதையும் காட்டியெழுந்த எரிமலை ஓய்வு நிலையை அடையும்போது சாம்பலும் தணலுமாகக் காட்சி தருவதைப்போலக் காய்ந்தும் காயாததுமாகக் கறுப்பும் சிவப்பும் கலந்து பார்ப்பதற்கு பயங்கரமாகவும் குரூரமாகவும் காட்சியளித்தது.

அவர்கள் அணிந்திருந்த அழக்கேறிய பழைய ஆடைகளும் காலிலே அணிந்திருந்த தென்னைமர பாட்டாவும் எண்ணெய் வைத்து ஒழுங்காகச் சீவப்படாது பரட்டையாகக்காணப்பட்ட தலைமுடியும் வெறுமையான கழுத்தும் வேப்பம் குச்சியை அணிந்திருந்த காதும் சில பொருட்களைப்போட்டுக் கையில் வைத்திருந்த பொலீத்தீன் பையும் பட்டினி கிடந்து காய்ந்து ஒடுங்கிப்போன முகமும் தாகத்தைத் தீர்க்கத் தண்ணீரைத்தேடும் வறண்டுபோன உதடுகளும் பசியை வெளியே எடுத்துச் சொல்லும் பசாடு படிந்த கண்களும் அவர்களது வறுமையை மேலும் மேலும் வலுப்படுத்தி நின்றன.

நான் என்ன செய்வேன்? என்னுடைய அதிகாரத் திற்குள் நின்று இவர்களுக்காக மனம் வருந்த முடியுமே தவிரத் தீர்வு காணமுடியுமா! முடிந்தளவு முயற்சி தான் செய்ய முடியும். அதே சுரேஸ் மாஸ்டரிடம்தான் இவர்களுக்கும் உதவுமாறு கேட்டிருந்தேன்.

சற்றுநேரத்தில் மெடத்தின் றாமுக்குள் இருந்து வெளியே வந்த மாஸ்டர் “அக்கா உங்கள மெடம் அம்மாவக்கூட்டிக்கொண்டு உள்ள வரட்டாம்” என்று அந்தப்பெண்ணிடம் கூறிச்சென்றார்.

என்...நா... “அவர்கள்...” என்று முணுமுணுக்க வெளியே காத்திருந்த இந்திரனையும் மனைவியையும் பார்த்தேன். அவர்கள் என்னைப் பார்த்தார்கள். அந்தப் பார்வையிலே வார்த்தைகளால் சொல்லமுடியாத பல ஏக்கங்களும் கவலைகளும் தேங்கி நின்றன.

சு.தவச்செல்வனின் “ஆடுபாலம்”

சில விமர்சனங்களுடனான குறிப்புகள்

ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்றில் பிரதேச சிறுகதைகளும் தேசிய ரீதியான செழுமைக்கு உரமூட்டி உள்ளன. இந்நோக்கில் மலையக பிரதேச சிறுகதைகளும் தமது பங்களிப்பை செய்துள்ளன என்பதனை பேராசிரியர் க.கைலாசபதி போன்றோர் கூறிச் சென்றுள்ளனர். 2001ஆம் ஆண்டு வரை ஈழத்தில் 274 சிறுகதைத் தொகுதிகள் வந்துள்ளன என்பதனை கலாநிதி க.குணராசா தனது ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு (2001) என்ற நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். மலையகத்திலும் 2022 ஆம் ஆண்டு வரை பாரிய அளவில் தொகுதிகள் வராவிட்டாலும் நல்ல ஓரளவு தரமான சிறுகதை தொகுதிகள் வந்துள்ளன எனலாம். இதில் ஒன்றுதான் மலையக சிறுகதை எனும் ஆரத்திற்கு அழகு சேர்த்திட வந்திருக்கும் சு.தவச்செல்வனின் ஆடுபாலம் சிறுகதைகள் கணிப்பில் கொள்ளக்கூடியவையே.

பன்னிரெண்டு சிறுகதைகளை தொகுத்து மூத்த படைப்பாளி சாகித்தியரத்னா மு.சிவலிங்கம் அவர்களின் அணிந்துரையுடன் வெளிவந்துள்ளது. 115 பக்கங்களைக் கொண்டதும் உடைந்த ஓர் ஆடு பாலத்தை முன் அட்டையாக கொண்டதுமான இத்தொகுதி சில வாடிக்கையான மலையகத்தின் கதைக்கருக்களையும் சில புதிய கதைக்கருக்களையும் கொண்டதாக உள்ளதெனலாம்.

காணிக்கொழுந்து தற்போதைய கம்பனிக்காரர்களின் மற்றொரு ஒழுங்குமுறையான விடயம் பற்றி பேசுகிறது. அதாவது, காணிகளை வெளியாருக்கோ அல்லது தோட்டத்திலுள்ளோர்களுக்கோ சில ஏக்கர்களை தற்காலிகமாக வழங்கி அதில் வரும் உற்பத்தி பொருளான தேயிலைக்கொழுந்தினை பெற்றுக் கொள்ளும் முறைமையாகும். கதையின் ராமு அவனது குடும்பம் அதில் பாடுபடுகின்றது. ஆனால், “பழைய கள்ளு புதிய போத்தல் போலத்தான்” அவர்களின் வருமானம், வாழ்க்கை வண்டி ஓடுகின்றது. “அப்பா இந்தக் காணி நமக்கு சொந்தமா கிடைக்காதா?” என்று ராமுவின் பெரிய மகள் கேட்பதும் சீதேவியும், ராமுவும் அதற்கு எவ்வித பதிலும் சொல்ல முடியாது நாலு ரோட்டு



சந்தியைப் போல் மௌனமாக முழித்துக் கொண்டிருப்பதாகக் கதை முடிகின்றது.

இச்சிறுகதையில் பெருந்தோட்ட முறைமைக் கெதிராக தொழிற்சங்க ரீதியான எதிர்ப்புணர்வு அலைகள் மேலெழவில்லை. ஆனால், கங்காணி போன்றோர்களுக்கெதிரான எதிரொலிகள் வருகின்றன. ஆனால், பெரிய கங்காணி அம்புதான் என்பதும் எய்தவன் கம்பனிக்காரன் என்பதும் வெளிப்படுத்தப்படல் வேண்டும். மேலும், 50 வருடங்களுக்கு முன்னர் தேயிலைத் தோட்டங்களை புல் வெட்டி குத்தகைக்கு கொடுக்கும் முறைமை ஒன்று இருந்ததை கூறுதல் வேண்டும். இந்தக் குத்தகை வேலைகளை சில பக்கத்து கிராம சிங்கள அன்பர்கள் பெற்றிருந்தமைக்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன.

அடுத்த சிறுகதை “தோடு” விறுவிறுப்பான கதை எனலாம். என்ன நடக்கும் என்றொரு வினாவுடன் கதையை வாசிப்போர் வாசிப்பர். வேலைத்தளத்தில் காணாமல் போன தோடு பற்றியதே கதை. இதனை அழகாக நகர்த்திச் செல்கிறார். என்.எஸ்.எம்.ராமையாவின் “பெற்றோல் மெக்ஸ்” சிறுகதையில் கதாசிரியர் எப்படி மிகப்புதுமையாக ஆச்சரியமாக, அருமையாக அந்த பெற்றோல்மெக்ஸ் பற்றி கூறுகிறாரோ அதே போல தோடு பற்றி பார்வதி என்ற கதாபாத்திரத்தின் ஊடாக சொல்லிச் செல்கின்றார். அவிழ்க்கப்படாத “இக்கதை முடிச்சு” இறுதியாக தோடு பார்வதி கண்ணில் பட்டவுடன் முடிகிறது. ஒரு சிறு தோடு அதன், பயன்பாடு அதன்பால் பார்வதி கொண்ட பிரிக்கப்பட முடியாத உறவு என்பவற்றோடு இம்மலையக மக்களின் வாழ்வியல் நகர்த்தப்படும் விதம்பாராட்டதக்கது.

மூன்றாவது முனியாண்டி கதையாகும். ஹெக்டா கொப்பேகடுவ காணி அமைச்சராக இருந்து

கொணர்ந்த தேசிய மயமாக்கல் மற்றும் காணிச் சீர் திருத்தம் இம்மலையக மக்களின் வாழ்வை சின்னா பின்னமாக்கியது. இதன் பின்னர் வந்த தேசிய கறுப்பு துரைகளுக்கு சூழல் சுற்றாடல் பாதுகாப்பு பற்றிய உணர்வுகள் காணப்படவில்லை என்பதும் இருப்பதை பணமாக்கும் கைங்கரியத்தில் தைதேர்ந்தவர்களாகினர் என்பதும் வெளிப்படை அடுத்து கம்பனிக்காரர்களும் அதனைத் தொடர்ந்தனர்.

முணியாண்டி தோட்டத்தை இயற்கையை நேசிக்கும் ஒருவராக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார். அவர் ஓய்வு பெற்ற ஒரு காவல்காரனாக வருகிறார். கறாரான, கண்டிப்பான காவல்காரனாக கதையில் மிளிர்கிறார். மரங்களை வெட்டி லொறிகளில் ஏற்றும் வேளையில் அதற்கெதிராக குரல் கொடுக்கும் அவனது முயற்சியால் லொறிகள் வெற்று லொறிகளாக திரும்புவதை பழனி வந்து கூறிய அவர் புன்னகைக்கிறார். இம்முடிவு உதிரியாக எழுந்த ஓர் எதிர்ப்பலையையே கூறி முடிக்கின்றது. மேலும், சில தொழிற்சங்கங்கள் வெட்டப்படும் மரங்களின் விற்பனையில்/பெறுமதியில் தொழிலாளர் களுக்கும் சேரவேண்டும் என்று முடிவுகள் மேற்கொண்டமை ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. கம்பனிகள் சுற்றாடலை நாசஞ் செய்வதையும் வளங்களை துறையாடுவதையும் கூறுகின்றது. ஆனால், ஒரு சிறு முணியாண்டியின் குரல் பலனளிக்குமா?

காற்றோடு காற்றாக ஒரு சாதாரண கதையாக படுகின்றது. மாசிமலை எனும் கதாபாத்திரம் தேயிலை, மரக்கறித்தோட்டங்களில் வேலை செய்தல், அரஸ் பெத்த கள்ளுக்கடை செல்லல், கள்ளுக்கு பணம் கொண்டு செல்லல், தோட்டங்களில் வேலை நாட்கள் குறைவடைதல், சம்பளம் குறைவடைதல் இப்படி வாடிக்கையான ஒரு கதைக்கருத்து. ஆனால், தர்சினி என்ற மகள் ஆடைத்தொழிற்சாலைக்கு வேலைக்கு செல்ல எண்ணுவது இன்றைய மலையக வாழ்வியலின் மற்றொரு முகத்தைக்காட்டிட முனைகிறது. ஏனெனில், ஒரு வகையில் புதியவர்களுக்கு சந்ததியினருக்கு மலையகத்துக்கு வெளியேதான் வாழ்வு உள்ளதான சில சமிக்ஞைகள் தென்படத்தான் செய்கின்றன, அங்கேயும் போராட்டங்கள் உள்ளனதான்.

எனினும், கதாசிரியர் அதனை வளர்த்தெடுத்திடவில்லை. கார்மன்ட்ஸ் எனும் ஆடைத்தொழிற்சாலை வேலை சிரமமானது. எனினும், தோட்டத்தில் எதிர்காலமில்லை என்பதனை பலரும் கூறவே கேட்கிறோம். அடுத்து வெறுங்கல்லும் வேட்டை நாய்களும் இதுவும் மலையகத்தில் காலங்காலமாக நடந்துவரும் விடயங்கள். காசு, குடி, சாப்பாடு, போக்கு வரத்து இவற்றுடன் தொழிற்சங்கங்கள், கட்சிகள் மே தினத்தை ஒரு களியாட்டமாக மாற்றி வருகின்றன. தலைவர்கள் இதற்கு தரக்களாக இயங்குகிறார்கள். இங்கும் ஆசிரியர் தலைவரையே சாடுகிறார். மலையகத்தின் இப்போக்கிற்கு தனித்தனி நபர்களாகிய மக்களும் இதனை ஒழுங்கு செய்யும் கட்சிகளுமே

காரணமானவர்கள். கட்சித் தலைவர்கள், தோட்டத் தலைவர்மார்களை விரல் நீட்டுவது ஒரு தொய்வான எதிர்ப்புணர்வையே காட்டுகின்றது எனலாம். எனினும் இன்று தவறணைகள் புதிதாக முனைப்பதற்கெதிராக இளைஞர்கள் எதிர்ப்பினை வெளியிட்டு வருகின்றார்கள். உதாரணம் டயகமநகரம், இளைஞர்கள்.

அடுத்து ஆடுபாலம் கதைக்கரு போக்குவரத்து பிரச்சினையோடு தொடர்புடையதாய் ஒரு பாலம் தொடர்ந்து சீர் செய்யப்படாதுள்ளமை பற்றி பேசுகின்றது. காலங்காலமாக மலையக அரசியல்வாதிகள் தரும் வாக்குறுதிகளின் பொய்மையை வெளிப்படுத்தி யுள்ளது. சாதாரண இம்மக்களின் கம்பிமுனி, ஸ்டோர் முனி, வாட்டு முனி மீதான நம்பிக்கை பாலத்தின் மீதும் உள்ளதையே கிழவரின் கோழியை பலி கொடுத்திடும் செயல் காட்டுகின்றது.

இப்பின்னணியில் இக்கதைக்கரு மக்களை ஒரு செயற்பாட்டு ரீதியான நிலைக்கு இட்டுச்செல்ல கதவைத் திறந்துள்ளது. மரணங்களுக்கெல்லாம் (ஆடு பாலத்தில்) காரணம் முனி எனும் கருத்தை மறுத்து கிழவர் ஏன் நாமே சந்தா பணத்தை சேர்த்து பாலம் கட்டக்கூடாது? என்றொரு வழியைத் திறந்திட விழைகிறார். இது மலையக மக்கள், அரசியலில், தலைவர் மார்களான வெள்ளை வேட்டிக்காரர் போன்றோர்களில் தங்கி இராமல், “சுயமாக” சிந்தித்திடத்தூண்டி விடுகின்றது. ஒரு பிரச்சினைக்கு நிச்சயம் ஒரு தீர்வு அல்லது பல தீர்வுகள் உள்ளன. அதனைக் கண்டு நாடுவதே சரியான நெறி என்பதை ஆடுபாலம் கதை உணர்த்துகின்றது. இத்தலைப்பே தொகுதியின் தலைப்பாகவும் உள்ளது.

சன்னாசியின் உடுக்கொலி கதைக்கரு பழையது தான் சாமி பார்த்தல், உடுக்கடித்தல் (கோடங்கி) மந்திரித்தல், முத்துப்போடல் போன்றன இன்னும் (2016) தொடர்கின்றதா? என்று வினவ தோன்றுகின்றது. கோடாங்கியின் ஆட்டம், கேள்வி சொல்லல் இவையெல்லாம் மூட நம்பிக்கையின் மறுவடிவமென்றே மருத்துவ, உளநல விஞ்ஞானம் கூறுகின்றது. இக்கதையினூடே “மாற்றுக்கருத்துக்கள்” ஏதும் ஏலாமை இக்கரு பலவீனப்பட்டுவிட்டதோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இறைச்சி பெட்டிக்காரன் சுமாரான ஒரு கதையாகவே படுகிறது. கருவில் சீரியஸான விடயம் ஏதுமிருப்பதாக தெரியவில்லை. இதனூடாக ஆசிரியர் என்ன சொல்ல வருகிறார் என்பதும் தெளிவில்லை.

போதையும் கீதையும் வழமையான மது குடி, குடும்பம் கஷ்டத்தில் விழல் குடிக்காக சப்பாத்தையும் அடகு வைத்தல் (இது போல் தோடு, சங்கிலி, காப்பு, மோதிரம்) போன்றனவற்றுடன் நகர்கின்றது கதை. ராசு போன்றோர் என்றும் வாழ்ந்து, மாண்டு இன்றும் மறுவாரிசுகளாக உலா வருகின்றமையே மலையகம் 200 வின் கீழ் துயர் தருவதாய் மறுபுறம் உள்ளது. இதற்கான எதிர்ப்பலைகள் கதையினுள் மேற்கிளம்பாதபோதும் இன்று இளைஞர்கள் புதிய பார்கள், தவறணைகளுக்

கெதிராக எழுவே செய்துள்ளனர். இக்கதை ஒரு இயற் பண்புகதையாக எனக்குப்படுகின்றது.

அதிசயம் என்ற கதை தலைப்பு பற்றி சில வினாக்கள் உள்ளன. இக்கதைக்கான இத்தலைப்பு பொருந்துமா என்பதுதான் பாரம்பரிய எமது மலையக கதைகளான காமன் கூத்து, பொன்னர் சங்கர் போன்றவைகளை பேணுதல் வேண்டும் என்பதையும் இவைகளை அடுத்த தலைமுறையினருக்கு கடத்துதல் வேண்டும் என்பதனையும் குமரன், ஆசிரியர் ராமையா போன்ற கதாபாத்திரங்களோடு நகர்த்திச் செல்லுகின்றார். புதிய இளம் சந்ததியினர் இவைகள் பற்றிய சரியான புரிந்துணர்வு இல்லாமையையும் கதையினூடாக கதாசிரியர் கூறத்தவறவில்லை.

காமன்கூத்து பற்றி அவரது விடயங்களும் கதை நகர்வும் கலை எமது பொக்கிஷம் என்பதை காட்டிட முனைந்துள்ளது. காலப்பதிவு கதை கணிப்பில் கொள்ள வேண்டிய கதை எனலாம். பகுத்தறிவு எண்ணங்கள், பெருந்தோட்டப் பகுதிகளில் நாடகம் ஊடாக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை விதைத்திடும் இருவரின் முயற்சியை பற்றியதெனலாம். காலன், லிங்கற்பா இருவரினதும் வாழ்வோடு இக்கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. இக்கதையை வாசிக்கும்பொழுது மலையகப் பகுதிகளில் குறிப்பாக ஊவா மாகாணம் பதுளை மாவட்டத்தில் மேடையேறிய திராவிடக் கருத்துக்கள் உள்ளடக்கம் பெற்ற நாடக முயற்சிகள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

இறுதி கதை காளையும் கிழவனும் கதை. கிழவனின் மனைவி இறந்ததன் பின்பு ஒரு காளையை வளர்ப்பதும் அதனை அன்புடன் பராமரிப்பதும் இறுதியில் வயது சென்று கசாப்புக்கடைக்காரனிடம் மாட்டுத்தரகர் பெருமாள் ஊடாக விலை பேசுவதும் அவன் மாடு பிடித்திட இறுதியாக வந்ததுடன் இக்கதை முற்றுப்பெறுகிறது. காளையை விற்றுவிட்டானா? இல்லையா? என்பது வினாவாக முடிகின்றது. ஊரில் பலரது அன்பைப் பெற்ற காளையாக காளை உள்ளதும் நவீன ஊசி மூலம் சினையாக்குதல் மூலம் பெறும் கன்று குட்டிகள் ஆரோக்கியமற்றதாக, பலஹீனமாக உள்ளதையும் உரையாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

ஜீவகாருண்யம், அன்பு, விலங்குகளை நேசித்தல் இதன் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது எனலாம். 12 சிறுகதைகளையும் வாசித்த பின்னர் ஓரளவு மனநிறைவு வரவே செய்கிறது. ஆடுபாலம் வாசகனை ஏமாற்றவில்லை எனலாம். மலையகம் என்ற பின்புலம் அல்லது களம் அவரது கதைகளினூடாக வெளிப்படுகின்றது. “அவனுக்குப் பிரித்துக்கொடுத்த தேயிலைத் துண்டில் வெறும் குறிஞ்சா தோப்பும், கருப்பட்டிச் செடியும் மண்டிப்போய் காடாகிக் கிடக்க அதற்குள் தேயிலைக் கன்றுகளை தேடித்தான் எண்ணியெடுத்தான்” என்பது இன்றைய கம்பனிக்காரன் தோட்டங்களை எப்படி பராமரிக்கின்றான் என்பதை துல்லியமாகக்

காட்டுகின்றது. வாசலில் போட்ட மிளாறு கட்டை புரட்டித்தள்ளிவிட்டு தலை சாரத்தை எடுத்து உதறினாள். அவளது முடியில் சிக்கியிருந்த ஒடிந்த மிளாறு குச்சிகளையும் மேற்பரப்பில் கிடந்த காய்ந்த இலைத்துண்டு களையும் தட்டிவிட்டாள்.

“தூரியன் அந்த மலைகளின் இடுக்கில் இன்னும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறான் என்பது போல அவ்விடமெங்கும் மங்கலான இருட்டு கவ்வியிருந்தது”, “அந்த இடையிரவு பொழுதை நிலவு, பந்தலில் ஒளிர விடப்பட்ட மின்குமிழ் போல பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. கருப்பந்தேயிலையின் தலைகள் நிலவை ரசிப்பது போல தலையசைத்து சில்லொன்று படர்ந்து வரும் மெல்லிய குளிர் காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருந்தன” போன்ற அவரது வருணனைகள் ரம்மியமான அழகிய மலையகத்தை எமது மனதினுள் நிழலாடச் செய்கின்றது.

காலன், லிங்கற்பா, ராகு, இராமன், முணியாண்டி, பழனி, முருகன், ராமு, பார்வதி இவர்கள் எல்லாம் எம்மோடு உயிருடன் நடமாடும் மனிதர்களே. நாம் உறவாடும் உறர்களே.

இதேபோல் கள்ளு, சாராயத் தவறணைகளும் கட்டப்படாத சீர் செய்யப்படாத பாலங்களும் ஏமாற்றுப் பேர்வழிகளான “வெள்ளை வேட்டி” தலைவர்களும் இன்னும் மாஸ்டர்களும் எம்மோடு தொடர்பானவைகளும் எனில் அது பொய்யல்ல. இப்படியே கூறிச் சென்றாலும் கதைகளின் இடையே சொற்களின் பிழைகள் ஆடு பாலத்தில் சில ஓட்டைகளை ஏற்படுத்தி விட்டன.

தோடு சிறுகதையில் வரும் துப்பறவு (துப்பரவு) மெளணம் (மெளணம்) கலைக்கட்டல் (களைக்கட்டல்-பக்கம் 51) விரல் நுணி (நுனி - பக்கம் 36) இல்லாட்டி போன (இல்லாட்டி போனா -பக்கம் 38) கேஸ் ஒன்றை (ஒன்றை-பக்கம் 40) இரவப்பொழுதில் (இரவுப் பொழுதில் - 84) தொணியில் (தொணியில் - பக்கம் 85) பெளவ்வியமாக (பெளவியமாக) ஒப்பமிடுவான் (ஒப்பமிடுவான்) ஏங்களது எங்களது (பக்கம் -88)

மேலும் இறைச்சிப் பெட்டிக்காரன் கதையில் ராமன் பெயர் இராமன் என்றும் ராமன் என்றும் வருதல் இவைகளுள் ஏதோ ஒன்றாக மாத்திரம் வராமையே ஓடவுமாக சண்மானம் (சன்மானம்) முணுமுணுத்தபடி (முணுமுணுத்தபடி) விளக்கு எறிந்துகொண்டிருந்தது (எறிந்து கொண்டிருந்தது. பக்கம்-108) வானியலுற்றி, (வானியலுற்றி பக்கம் 113) சாப்புக்காரன் (கசாப்புக்காரன் பக்கம்-115) சண்ணாசியின் உடுக்கொலி (சண்ணாசியின் உடுக்கொலி பக்கம் 67) சன்னாசி என்றே வருகின்றது. அலசி ஆராயும்பக்கும் (பக்கம்-09)

சில இடங்களில் உதாரணமாக துப்பறவு-துப்பறவு என மாறிமாறி வருகின்றது. இப்படிச் சில, எவ்வாறெனினும் எழுத்துப் பிழைகளை தவிர்த்துப் பார்க்கும்பொழுது குறிப்பிட்டு பேசக்கூடிய சிறுகதைகளே ஆடுபாலம் எனத் துணியலாம். வாழ்த்துக்கள் தொடர்ந்தெழுதுக.

“வனப்பு” கவிதைத்தொகுப்பு இருண்ட யுகத்தின் மீதான வசந்தம் விரும்பும் ஒரு சராசரி பிரஜையின் பார்வை

பொதுசன நாகைம்
பாழ்ப்பாணம்



கவிஞர் சூரியநிலா (ஆ.ஜென்சன் றொனால்ட்) அவர்களின் 13ஆவது நூலாகவும் 7வது கவிதைத் தொகுப்பாகவும் “வனப்பு” கவிதைத்தொகுப்பு 8 குறுங்கவிதைகள் உட்பட 50 கவிதைகளுடன் 70 பக்கங்களைக்கொண்டு அன்சன் கலையகத்தின் வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. “சுகவிழி” (தொற்றுநோய் கட்டுப்பாட்டு சுகாதார மேம்பாட்டு ஏடு) என்ற இவரது நூலுக்கு 2020 இல் அறிவியல் நூலிற்காக வடமாகாண இலக்கிய விருதினைப் பெற்றவர். பூநகரி மேற்பார்வை சுகாதாரப் பரிசோதகராக கடமையாற்றும் இவர் ஒரு சுகாதார முகாமைத்துவ முதுமாணிப்பட்டதாரி. வனப்பு, விழிப்பு, காப்பு, உயிர்ப்பு மற்றும் திறப்பு என்ற 5 நூல்களை ஒரே தருணத்தில் வெளியிட்டுள்ளார். வனப்புத் தவிர்ந்த ஏனைய நான்கு நூல்களும் நேர்வயமான சிந்தனை, சுகாதாரம் மற்றும் மருத்துவம் சார்ந்தவையாக வடமாகாண சுகாதாரத் திணைக்களத்தின் ஆலோசனையோடு எழுதப்பட்டவையாகும்.

சமகால அரசியல், தவறிழைக்கும் ஆன்மீகம், பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள், இறுதிப்போர், காதல், அழகியல் போன்ற தளங்களில் நின்று எழுதப்பட்ட கவிதைகளே இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நூலின் முன்னுரைக்கு ஒப்பாக எழுதப்பட்டுள்ள “முகிழ்ப்பு” என்ற கவிதை தன் கவிதைகளைப்பற்றிய சிறு விளக்கத்தை அல்லது அறிமுகத்தைத் தருவதாக அமைந்துள்ளது.

காலமதன் காலத்தடமாய்
காலமதை வென்றுயிர்க்கும்
கோலமுடை கவியெனக்கு
போர்க்களத்தில் கொள்ளத்தளமே!...

“உயிர்த்துடிப்பு” என்ற முதற்கவிதை தமிழையும் கவிதையையும் வேண்டி நிற்பதாகவும் “பொறி விழிகள் திறவீரோ” என்ற கவிதை வள்ளுவருக்கு மதச்சாயங்கள் பூசி வள்ளுவப்பெருந்தகையின் சிந்தனைகளை நலிவுறச் செய்யும் செயல்கண்டு சீற்றம்கொண்டு புனைந்ததாக அமைந்திருந்தமை நூலாசிரியரின் சிந்தனைப் போக்கிற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

வழுவாத செந்நெறியால்
வானுயர்ந்த உன்னறிவை
பழுதான சிந்தனைக்குள்
பதுக்கிடவே துடிப்பவர்க்கு
எழுத்தாணி வதம் செய்ய
எழுவாயோ எம்முன்னே?
“பயத்தின் குழந்தையே கடவுள்” என்ற

உளவியலின் தந்தையென்று அழைக்கப்படும் சிக்மன்ட் பிராய்ட்டின் கருத்தும், “மதம் மனிதனை உருவாக்கவில்லை மனிதன் தான் மதத்தினை உருவாக்கினான்” என்ற கார்ல் மார்க்சின் கூற்றும், “மத ஒழுக்கநெறி என்ற சொற்றொடர் தான் மக்களை இன்னமும் ஏமாற்றிக் கொண்டு ஏமாளிகளாக வைத்திருக்கிறது” என்ற லெனின் நம்பிக்கையும் வலுப்பெற்றிருக்கும் ஒரு யுகத்தினுள் மதங்களின் மீதான மனிதனின் தான் தோன்றித்தனமான ஆதிக்கம் பெருகிவரும் துழலில் சூரியநிலா அவர்கள் தனது ஆன்மீகத்தின் மீதான பார்வையை அல்லது சமூகத்தைத் தவறாகவும் மூடர்களாகவும் வழிநடத்த முயலும் சமகால ஆன்மீகப் போக்கின் மீதான பார்வையை விமர்சனமாகவே பதிவிட்டுள்ளார். “கடவுள் அது நீயே!”, “விஞ்சமுடியவில்லை” போன்ற கவிதைகள் தவறிப்போகும் ஆன்மீகத்தின் மீதான அல்லது ஆன்மீக வாதிகள் மீதான அவநம்பிக்கையின் விம்பங்களாகவே அமைந்துள்ளன.

சிதறிப்போகும்
கட்டடங்களுக்குள்ளிருந்து
கடவுளைத் தேடி
கதறும் ஓலங்கள்

வளர்த்த நாயன்பின்
கனதியை
தொழுகையிலோ
பிரார்த்தனையிலோ
விஞ்சமுடியவில்லை

புராணக்கதைகளைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் சொல்வதை அப்படியே நம்பிப் படித்த சமூகம் மாறி தற்பொழுது சீதையின் கற்பை நிரூபிப்பதற்காக தீக்குளிக்கச் சொன்ன இராமன் சிறந்தவனா அல்லது கடத்தியே கொண்டுசென்றிருந்தாலும் சீதையை தொடாமலிருந்த இராவணன் சிறந்தவனா என்ற தலைப்பில் பட்டிமன்றம் நடாத்துமளவிற்கு பகுத்தறிவுச் சிந்தனை தலைதூக்கியுள்ளது. இதே புராணக்கதைகளின் திரிபுகள் எமது அரசியல் களத்திலும் அண்மையில் உலாவருவது இன்னும் வேடிக்கையான விடயம். முல்லைக்குத் தேர்கொடுத்த பாரிவேந்தனின் கதை தற்கால சிந்தனையாளர்களின் சிந்தனைக்கு பலியாகிவிடுவதை கவிதையில் முன்வைத்துள்ளார். புனைகதைகளும் அவை சார்ந்த கல்வியையும் சாடும் “துணையென வாராது” என்ற கவிதையில் புனைகதைகளை வரலாற்றுச் சான்றாதாரங்களென்ற கட்டாயப்

படுத்தலின் வாயிலாக பல இடங்களில் அவற்றை மனப் பாடம் செய்யவைத்தும் முட்டாளாக்கியிருப்பதாகவும், இவ்வாறான புனைகதைகளும், சாக்கடை கிளறிப் பிழைக்கும் அரசியலும் தமிழர் தலை நிமிர் துணைவரா தென்ற புனைகதைகள் மற்றும் அரசியல் தொடர்பான தனது தன்னிலை விளக்கத்தை இக்கவிதையின் பேசுபொருளாக்கியுள்ளார். “பகுத்தறிவில் துளிர்க் கட்டும்” என்ற கவிதையில் தொலைக்காட்சியினதும், போதைப்பொருளினதும் தாக்கத்தையும் இயம்புவதோடு இவற்றிலிருந்து பிள்ளைகளை விலக்கி வைக்க சில ஆலோசனைகளையும் முன்வைத்துள்ளார்.

தொலைக்காட்சி தனில் மூழ்கி
தொகையான நாட் தொலைத்து
கலைக்கான காலமதை
கடுகாக்கிக் கருக்கிவிட்டோம்

தொடர் வெள்ளித் திரையதனில்
தொங்கியெங்கள் மதிமறந்து
அடர்செறிவாம் குடும்பநிலை
அலங்கோலமாய் செய்தோம்

“மீண்டும் வாரா வாழ்க்கை”, “இயற்கையின் கொடையதே வாழ்வு” இ “நிஜங்கள் தானே குடும்பம்”, உறவின் உயிர்ப்பு”, “நட்பு வரமாகுதே”, “இயற்கையின் கொடையதே வாழ்வு” போன்ற கவிதைகள் குடும்பம், உறவினர்கள் மற்றும் அயலவர்களின் மகத்துவத்தையும் விளக்கும் கவிதைகளாக உள்ளன. “பார் புகழ் சிகரம் தாய்மையல்லோ”, “கரை காணாத் தாய்மை” ஆகிய இரண்டு கவிதைகளும் தாயின் அர்ப்பணிப்பையும் தூய மனதையும் எடுத்தியம்பும் கவிதைகளாக இடம் பிடித்துள்ளன. இவற்றைப்போல் காதல் தேனூற்றும் சில கவிதைகளை கெஞ்சலாகவும், இளமைத் துடிப்புடனும், கனவுகளாகவும், உணர்வுகளின் கலவையாகவும் வடித்துள்ளார்.

நிசப்தம் தடவிய
மௌனத்தின் ஆணிகளை
விழிகளின் விரல் கொண்டு
நீ எந்தன்
இதயத்தில் அறைந்துகொள்
வலிகளின் வாசத்தில்
நான் வசந்தங் காண்கின்றேன்.

சில கவிதைகள் ஓசைநயத்துடனும் இலகு தமிழிலும் அமைந்துள்ளன.

ரீங்கார ராகங்கள்
நான்பாடும் போது
நீங்காத வாசங்கள்
நீவீச வேண்டும்

தூங்காத உன்னல்லி
இதழ்மீது மொய்க்கும்
பாங்கான என்பாடல்
வண்டாக வேண்டும்

தமிழர் பொதுவெளி வாழ்வின் அனுபவத்தில் சராசரி மனிதனாக அரசியல் மீதான அதிருப்தி இயல்பானதும் பொதுவானதுமாகும். “உனக்கான அரசியலை நீ பேசவில்லையெனில், நீ வெறுக்கும் அரசியலால் ஆளப்படுவாய் ” என்ற லெனினின்

கூற்றுக்கமைய எப்படியான அரசியலையும் அரசியல் வாதிகளையும் எதிர்பார்க்கின்றோம் என்ற எதிர் பார்ப்பைக்கூறும் கவிகைள் இயல்பான கோப வெளிப் பாடாகவும், புதிய தலைவர்களுக்கான அழைப்புவிடும் கவிதைகளாகவும் இடம்பிடித்துள்ளன. காலிமுகத் திடலின் நீட்சியாய் வளரும் கவிதையாகவும், எதிர்ப்பு அரசியலை கைவிடக் கோரும் கவிதையாகவும் “கலா சாரம்புதிதாய் வரைந்திடனும்” என்ற கவிதை இடம்பிடித் துள்ளது.

சாக்கடை அல்ல அரசியலும்
சத்திய நெறியெனக் காட்டிடனும்
சாக்கடை ஆக்கிய தலைமைகளை
சரித்திட வழியினிச் செய்திடனும்

நேர்வழி காட்டும் இளந்தலைமை
நெருங்கியே அரசியல் களம்வரணும்
ஆர்வமாய் அரசியல் அறமுயர
அறிவுடை மன்றமாய் உயர்ந்திடனும்.

கவிஞர்களால் விலகிச் செல்லமுடியாத ஒரு கருப்பொருளாக மாறியுள்ள முள்ளிவாய்க்காலின் வலிகமக்கும் கவிதையாக “வைகாசி பதினெட்டு” என்ற கவிதை அமைந்துள்ளது. மானுடப் பண்புகளுக்கு சவால்விட்ட ஒரு கொலைக்களமாக விளங்கிய முள்ளி வாய்க்கால் அந்த நிலப்பரப்பில் நிற்கதியற்று நின்றவர்களை மட்டுமன்றி அதனை செய்தியாக, காணொளி யாக, அனுபவப் பகிர்வாக, எழுத்துருவாக பார்த்த அல்லது செவியற்ற அத்தனை மனிதகுலத்தையும் உணர்விழக்க வைத்தது எனலாம்.

ஈனக் குரல்களில்
இறைவர்கள் மகிழ்ந்த பொழுதுகள்

சாகநினைத்தோர்
சாக முடியாமலும்
வாழநினைத்தோர்
வாழ முடியாமலும்
வாய்பிழந்து கிடந்த கணங்கள்

பெரும்பாலான கவிதைகளில் அறிவியலும், பகுத்தறிவுச் சிந்தனையும், விமர்சனக் கருத்துக்களும், தன்னிலை விளக்கங்களும் புறநிலை நின்று எழுதப் பட்டதாகவே காணப்படுகின்றன. அழகு, எழில், விடியல், இசை போன்ற குறுங்கவிதைகளும் சில காதல் அல்லது உறவுகள் சார்ந்த கவிதைகளும் அந்த புறநிலை யிலிருந்தும், இறுக்க நிலையிலிருந்தும் இந்நூலை விடுவிப்பவையாக உள்ளன.

பக்கத்திற்குப் பக்கம் நிறைந்திருக்கும் படங்கள் கவிதைத் தலைப்பிற்கு பொருத்தமானவையாக இருந்தபோதிலும் பல இடங்களில் கவிதை வரிகளின் முக்கியத்துவத்தை அல்லது தெளிவை அவை பின்தள்ளுவையாக உள்ளதை கவனத்திலெடுக்க வேண்டும். பொதுப்பணி யில் ஈடுபடுவதால் நாள் தோறும்சந்திக்கும் மனிதர்களும் சவால்களும் எம்மை யதார்த்தத்தை நோக்கியே உந்துகின்றதென்பதற்கு துரியநிலாவின் கவிதைகளும் ஒரு உதாரணம். தனது சுய முயற்சியில் தனது எழுத்துப் பணிகளோடு நூலாக்கச் செயற்பாடுகளையும் அவர் செய்து வருவது பாராட்டுக் குரியதே.

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சுப்பதித்தல்
சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சுக்கூடம்

மதி கலர்ஸ்

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

உங்கள் எண்ணங்களில் உண்ணங்களாய்!....

PRINTERS & WEDDING CARDS

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான பிறின்பாங் தேவைகளையும் உடனுக்குடன்
கரமாகவும், நேர்த்தியாகவும் பெற்றுக் கொள்ள நாடுங்கள்...

தீவிரமான அழைப்புகளின் கரட்சியறை



ஒவ்வொரு பிறின்பாங்
ஸ்கிறீன் பிறின்பாங்
மலிட்டல் பிறின்பாங்
கலர் பிறின்பாங்
கிராமிக் மசைனிங்
டைப் செற்றிங்
வைண்டிங்



NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
021 222 9285
mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE
077 722 2259